

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS — AUGUST - SEPTEMBRIE 2000

Curierul Adventist

A **57**-a Sesiune
a Conferinței Generale
a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea
29 iunie - 8 iulie, Toronto

**Publicația oficială a
Bisericii Creștine Adventiste
de Ziua a Șaptea din România**

**Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii**

Redactor-șef: Aron Moldovan

Consultanți: Adrian Bocăneanu,
Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Sabinel Bancu, Ion Buciuman, Emilian
Niculescu, Teofil Petre, Iosif Suciu

Colaboratori speciali: Viorel Dima,
Lazăr Foray, dr. Gily Ionescu, Cristian
Modan, Gheorghe Modoran, Ernest Szasz
Secretar de redacție:

Mihai Ghioaldă

Grafică: Dragoș Drumaș

Tehnoredactare: George Toncu

Corectură: Lori Gheorghita

ADRESA REDACȚIEI:

Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiul
poștal 20, nr. de tel. 323 48 95

CĂTRE CITITORI:

Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestia, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt bine venite informații și inițiative din viața comunităților. Apreciem articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viață
și Sănătate. Adresa: str. Valeriu
Branîște nr. 29, nr. de tel. 323 48 95

ISSN 1220 – 6725
Anul LXXVII nr. 8-9

Privind în general întâlnirea ca pe o adunare religioasă, nu știm ce aspect al acestei ocazii pline de bucurie să menționăm mai întâi.

Cititorilor revistei *Review* le putem spune: Gândiți-vă la toate lucrurile bune care s-au scris despre fiecare întâlnire anterioară și aplicați-le la aceasta. Toate vor fi adevărate și chiar mai mult.

Poate că nici o întâlnire de care ne-am bucurat vreodată nu a fost caracterizată de atâta unitate și armonie în simțire. În toți pașii importanți care s-au făcut la această conferință, în organizarea unei Conferințe Generale și în aducerea de noi îmbunătățiri conferințelor, prin definirea autorității fiecăreia și a datoriilor importante care le revin conducătorilor lor, nu s-a exprimat nici un dezacord și putem crede că nu au existat deosebiri de vederi nici chiar în gând. Această unire în astfel de chestiuni oferă cele mai puternice motive de speranță pentru înaintarea imediată a cauzei și pentru prosperitatea și triumful ei glorios în viitor...

Influența acestei întâlniri nu poate fi decât bună. Suntem convinși că aceia care au fost prezenți, atunci când vor privi înapoi la ea, nu vor putea descoperi nici un aspect neplăcut. Iar când s-au despărțit să meargă acasă, curajul și bucuria păreau să fie sentimentele unanime.

Uriah Smith, în Review and Herald din 26 mai 1863, într-un scurt articol despre întâlnirea comună a Conferinței Michigan și a Conferinței Generale.

Domnul a oferit bisericii Sale posibilități și binecuvântări, pentru ca membrii ei să prezinte lumii o imagine a belșugului Său și ca biserica Lui să fie desăvârșită în El, o reprezentare continuă a unei alte lumi, și anume a celei veșnice, a unor legi care sunt mai înalte decât legile pământești. Biserica Sa trebuie să fie un templu construit după asemănarea divină, iar îngerul arhitect și-a adus etalonul de măsurat din cer, pentru ca fiecare piatră să fie tăiată și potrivită după măsura divină și șlefuită să strălucească asemenea unei embleme a cerului, radiind în toate direcțiile razele puternice, clare, ale Soarelui Neprihănirii. Biserica trebuie să fie hrănită cu mana din cer și ținută sub ocrotirea exclusivă a harului Său. Îmbrăcată cu întreaga armură a luminii și neprihănirii, ea intră în conflictul final. Zgura, materialul fără valoare, va fi mistuită și influența adversarului dă mărturie în fața lumii despre caracterul ei sfințitor, înobilator.

Ellen White, mesaj adresat delegaților prezenți la sesiunea Conferinței Generale din 1893. Testimonies to Ministers and Gospel Workers, pag. 17, 18

Unitatea bisericii și responsabilitatea personală

Aron Moldovan

Numărul de față al revistei *Curierul Adventist* reflectă, după cum era de așteptat, evenimentele de la sesiunea Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, care s-au consumat la Toronto, Canada, între 29 iunie și 9 iulie. Momentul constituie un prilej de meditație la relația dintre nevoia de unitate a bisericii și responsabilitatea personală a membrilor ei.

E dificil pentru unii să armonizeze cele două aspecte aflate în tensiune: unitatea bisericii și responsabilitatea individuală. Cei care accentuează nevoia de unitate a bisericii subliniază, de asemenea, faptul că individul trebuie să se supună hotărârilor valide ale acesteia, să le susțină și să le aplice, chiar atunci când aceste hotărâri nu corespund cu opinia personală.

Cei care pun accentul pe responsabilitatea personală atrag atenția la faptul „că fiecare dintre noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu” (Rom. 14, 12); că biserica a greșit în trecut și poate să mai greșască; că, dacă nu s-ar încuraja independența de gândire și libertatea individuală, biserica n-ar dispune de mijloacele necesare pentru a o pune în gardă atunci când greșește sau când se află în pericol să greșască. Aceștia susțin, și au dreptate, că „un așa zice Domnul” nu trebuie să fie înlocuit niciodată cu un „așa zice biserica”.

Ambele tabere au dreptate, dar fiecare se află într-un anumit pericol: pericolul de a pune în opoziție unitatea bisericii cu responsabilitatea personală și de a sublinia prea mult importanța uneia în dauna celeilalte. Ele însă trebuie privite ca părți ale unui întreg, ca fețe ale aceleiași monede. După cum dreptatea și bunătatea lui Dumnezeu nu se contrazic, ci se constituie într-un întreg armonios, la fel stau lucrurile și cu nevoia bisericii de unitate și responsabilitate. Unitatea trebuie privită ca fiind expresia responsabilității, iar responsabilitatea ca fiind garanția unității. Nici una nu funcționează bine fără cealaltă.

Pentru a pune lucrurile la locul lor, nu trebuie să uităm că, deși biserica a greșit în trecut și mai poate greși, căci „numai Dumnezeu este infailibil”, individul

poate greși mult mai des și mult mai ușor. De asemenea, deși nu trebuie niciodată să înlocuim un „așa zice Domnul” cu un „așa zice biserica”, nici nu putem înlocui un „așa zice biserica” printr-un „așa zic eu și grupa din care fac parte”. Biserica este mai presus de individ și hotărârile ei nu trebuie privite cu ușurătate. De aceea, independența personală trebuie supusă hotărârilor valide ale bisericii. Dacă suntem cu totul siguri că, într-o anumită chestiune importantă, după părerea noastră, biserica totuși a greșit, ne putem respecta convingerile personale, fără să le propagăm sau fără să le impunem altora. Dacă suntem sinceri, e foarte probabil să constatăm mai târziu că am greșit. Dacă din o mie de cazuri se va dovedi că o dată noi am avut dreptate, să nu îngăduim ca mândria personală să anuleze valoarea brumei de adevăr pe care l-am descoperit înaintea altora și să-i dăm ocazia diavolului să ne folosească împotriva intereselor bisericii.

Adevărul și dragostea trebuie să meargă împreună. Se pare însă că Dumnezeu este mai interesat de dragoste decât de adevăr – afirmație șocantă, dar adevărată istoric. Zeci de ani de la începutul Mișcării Adventiste de ziua a șaptea, Dumnezeu nu i-a descoperit acesteia anumite adevăruri doctrinale, dar a accentuat mereu nevoia de unitate, umilință și dragoste. Este adevărat, și acestea fac parte din doctrină! Dar, spre deosebire de alte doctrine, dragostea, umilința și spiritul de unitate constituie climatul care face posibilă descoperirea și utilizarea corectă a celorlalte doctrine pe care, astăzi, biserica le mărturisește. De aceea, ni se spune: „Dar mai pe sus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii” (Col. 3,14). Să „aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând” (Fil. 2,2).

Când fiecare dintre noi caută folosul altora, folosind propriile avantaje și mijloace pentru înnobilarea celorlalți, vom constata că libertatea și independența nobilă nu sunt amenințate de faptul că ne supunem „unii altora în frica lui Isus Hristos” (Efes. 5,21) și responsabilitatea personală nu pune în pericol unitatea bisericii lui Isus Hristos.

CURIERUL ADVENTIST

AUGUST/SEPT. – 2000

CUPRINS

- 3 Editorial
- 5 Toronto și eu
- 6, 32, 47, 49, 51,
52, 60 Reportaje
- 10 Raportul președintelui
Conferinței Generale
- 15 Raportul secretarului
Conferinței Generale
- 17 Raportul trezorerului
Conferinței Generale
- 21 Declarații adoptate
la sesiune
- 24 În curând acas'!
- 29 Sfânt păcătos
- 36 Raportul Diviziunii
Euro-Africa
- 37 Dacă aș fi Diavolul
- 41 Rezoluții adoptate la
sesiune
- 45 Impact Toronto 2000
- 48 Conducători aleși pentru
biserica mondială
- 54 Drumul crucii și
creșterea personală
- 57 Drumul crucii și venirea
Domnului Hristos
- 62 Revizuirea Manualului
bisericii

Un impact bun

Transmisiile în limba română de la Toronto au avut un impact deosebit de bun asupra membrilor și în special asupra celor nou-veniți la credință. Este un lucru extraordinar să te simți membru al marii familii a lui Dumnezeu de pe întreaga planetă.

Rapoartele prezentate au avut darul să ne întărească în credință, să ne conștientizeze din nou de însemnătatea cuvintelor: „Strângeți-Mi pe credincioșii Mei, care au făcut legământ cu Mine prin jertfă” (Ps. 50,5) și să ne ofere sau să ne confirme o mulțime de metode pentru extinderea lucrării misionare, folosite cu succes în alte locuri. Toată lauda o aducem bunului nostru Domn și Mântuitor.

Pavel Burlacu, secretar al Asociației Pastorale, Conferința Moldova

O familie mondială

Timp de zece zile am simțit, într-adevăr, că facem parte dintr-o mare familie mondială. Ne-am simțit chiar „aproape acasă”. Acei oameni pe care i-am putut vedea au devenit, într-un anume sens, prietenii noștri, pentru că, privind, devii ceea ce privești. Așa spune și Scriptura.

Din nefericire, bisericile noastre știu prea puțin ce înseamnă o sesiune a Conferinței Generale. Unii se așteptau poate la ceva de felul programelor NET. În cursul săptămânii, au venit prea puțin să urmărească transmisiunile. Este trist, pentru că bisericile aveau nevoie de acele mărturii. Am fost mai mult decât impresionați de raportul diviziunilor din America Centrală și America de Sud. Fantastic! Duhul Sfânt lucrează din plin atunci când oamenii se așază la dispoziția lui Dumnezeu! A fost extraordinar de încurajator! Minunat!

Mădălin Arănescu, Ploiești

Se înregistrează pentru vizionare ulterioară

Suntem foarte încântați de transmisiile din Toronto. Frații sunt la curent cu ceea ce se întâmplă. În multe comunități, se înregistrează pentru vizionare ulterioară, știind că, în timpul săptămânii, puțini vin la adunare. Dar cei care vin sunt mulțumiți, parcă am fi și noi acolo. Cel mai mult ne-au plăcut rapoartele diviziunilor și unele formații muzicale.

Geza Szász-Cserei, secretar, Conferința Transilvania de Sud

Toronto și eu

Adrian Bocăneanu

Incă o sesiune a Conferinței Generale intră în istorie. Să ne luăm câteva clipe și să ne gândim: În ce fel intră această sesiune în istoria mea?

1. Sesiunea deschisă pentru oricine. Spre deosebire de sesiunea anterioară de la Utrecht, când în jur de o mie de membri ai bisericii din România au putut să călătorească în Olanda și să participe în direct, de data aceasta, sesiunea a venit spre noi prin transmisii asigurate de satelit. Mult mai multe mii au urmărit în comunități selecționate din program. Echipamentul de recepție a fost folosit din plin. Caracterul mondial al bisericii nu mai este doar o generalizare sau o idee abstractă, ci o realitate care crește neconștient în corpul internațional al credincioșilor. La începuturile creștinismului, singurele mijloace de afirmare a universalității bisericii erau călătoriile apostolilor și scrisorile trimise prin soli. Din închisoare, Pavel scria: „Acum, ca să știți și voi despre mine, Tihic, preaiubitul frate și slujitor credincios în Domnul, vă va face cunoscut totul. Vi l-am trimis înadins, ca să luați cunoștință de starea noastră și să vă îmbărbăteze inimile” (Efes. 6,21.22). Dar acum comunicarea este practic instantanee. Inițiativele, experiențele, deciziile și proiectele ating cu rapiditate orice segment al bisericii.

Nu pot să spun cât de bucuros sunt că sesiunea de la Toronto a fost deschisă pentru zeci și sute de comunități. Deși atât de departe geografic, locul de desfășurare a sesiunii a fost – din punct de vedere al comunicării – mai aproape de noi decât dacă ar fi fost în orașul vecin. „Domnul a făcut lucrul acesta: și este o minunăție înaintea ochilor noștri” (Ps. 118,23).

2. Lucrarea bisericii deschisă pentru oricine. Dacă ar fi un singur lucru pe care să-l rețin de la sesiune, cred că acesta ar fi participarea tuturor la misiunea bisericii: bărbați și femei, copii, tineri și adulți, albi și negri, săraci și bogați etc. „Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste” (Efes. 4,16). Viața bisericii noastre nu este un spectacol în care pe scenă se află un număr de stele sau de campioni, iar ceilalți privesc și-si spun: Suntem foarte buni! Mesajul transmis de cei ale căror inițiative și experiențe de mărturisire și de slujire creștină au fost înfățișate în rapoarte nu este: Cine mai poate să facă ce fac eu?! Ci, dimpotrivă, și voi puteți să faceți ceea ce fac eu! De ce să nu încercați chiar acum?

3. Biserica este diversă în forme, dar unită în misiune. Diversitatea de culori, sunete, ritmuri, maniere de predicare sau de cântare i-a pus la încercare pe mulți dintre noi care au trăit toată viața în aceeași localitate

sau în aceeași țară. Sper că, treptat, vom putea să depășim acest „șoc vizual”, pentru ca să trăim un șoc mult mai important: membrii bisericii iau în serios însărcinarea divină și pun credință, iubire, curaj și sacrificiu în împlinirea ei! (Aceasta nu înseamnă că formele nu au importanță. Dar nu grija pentru forme, oricât de serioasă, este cea care duce înaintea misiunea. Cel puțin nu grija mea pentru exteriorul celorlalți!) Vreau ca, pe măsură ce timpul cernă amintirile de la sesiune și păstrează doar ceea ce a fost memorabil, să rămân cu mărturia credinței, viziunii, curajului și sacrificiului – adică ceea ce zidește, ceea ce înseamnă creștere, progres, reușită.

4. Lumea este mai mare decât am crezut. Comunicările globale micșorează lumea, dar ne dăm seama că distanța de la o cultură la alta, de la un om la altul este la fel de mare. Preocuparea recentă și tot mai intensă pentru așa-numita fereastră 10/40 este un exemplu. Teritoriul acesta care pornește din nordul Africii și se încheie cu China și Japonia cuprinde aproape întreaga Asie necreștină. Aici se află trei miliarde de oameni – 60 la sută din populația lumii. Nouă din zece țări ale lumii cu cea mai mare populație necreștină se află în această zonă. Aici este leagănul celor trei religii necreștine majore: mahomedanismul, budismul și hinduismul. Treizeci și patru de țări sunt musulmane, șapte budiste și două hinduse. (Aceasta este și cea mai săracă populație, cu 80 % dintre săracii lumii – care câștigă mai puțin de 500 de dolari pe an.) Cu toate acestea, numai 18 % dintre misionarii creștini lucrează aici! Numai 2 % din populația acestor teritorii este creștină.

La fel ca și celelalte biserici creștine, am făcut destul de puțin pentru a-L prezenta pe Domnul Hristos pe înțelesul acestor miliarde. Inițiativa recentă, colectarea de fonduri pentru construirea a 1040 de biserici în fereastra 10/40, este un prim semn că începem să fim conștienți de această uriașă provocare. Sarcina este atât de complexă și de uriașă, încât cere toată inteligența, toată voința, toată angajarea bisericii – și toată intervenția lui Dumnezeu. Nu putem să rămânem mai departe preocupați atât de mult de noi înșine, de comunitatea noastră, de biserica noastră. Este obligatoriu să avem o gândire globală și o acțiune globală. Sunt încântat că, în cele două colecte, biserica din România a adunat echivalentul a zece mii de dolari pentru acest proiect. Este un semn foarte bun, dar care trebuie urmat de o modificare substanțială a felului în care privim lumea – modificare cerută de acum două mii de ani: „Ridicați-vă ochii și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș” (Ioan 4,35).

„Aproape acasă”

26 iunie-9 iulie 2000, a 57-a Sesiune a Conferinței Generale,
Toronto, Canada

Beatrice Lospa

Canada este cea de-a doua țară ca mărime din lume. Are o economie bazată pe o tehnologie avansată, ce-i conferă o prosperitate apropiată de cea a SUA. 80% dintre cei peste 30 milioane de locuitori trăiesc în partea de sud a țării. În Canada există o diversitate etnică, culturală și religioasă.

Toronto are o populație de 4,5 milioane de locuitori și este orașul cel mai mare din Canada. Este un important centru cultural, financiar și industrial. Numele i-a fost dat de indieni și înseamnă „locul de întâlnire”. Probabil organizatorii celei de-a 57-a Sesiuni a Conferinței Generale au fost inspirați de conotația interesantă a numelui și poate de faptul că în Toronto sunt 40 de biserici adventiste și 20.000 de membri. Oricare ar fi motivul alegerii orașului Toronto ca loc de întâlnire pentru creștinii adventiști din întreaga lume, sesiunea a fost un eveniment internațional, o ocazie de bucurie, împlinire spirituală, părtășie și responsabilitate. Cei aproape 11 milioane de membri ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea au fost reprezentați de 2.000 de delegați, la care s-au adăugat mii de vizitatori din toate colțurile lumii.

Lucrările presesiunii Conferinței Generale au fost deschise duminică, 25 iunie 2000, prin Convenția Mondială a Pastorilor. Timp de patru zile, pastori din lumea întreagă au participat la cursuri și au avut ocazia să asculte mesaje devoționale din partea lui Dumnezeu. Cota spirituală și intelectuală a vorbitorilor a fost deosebit de înaltă. Printre ei s-au aflat Greg Nelson, din Diviziunea Nord-Americană, James Cress, secretarul Asociației Pastorale la Conferința Generală, românul Gabriel Maurer, secretarul Asociației Pastorale la Diviziunea Euro-Africa,

Vasti Viana, din Diviziunea America de Sud, Eloy Wade, din Diviziunea America Centrală, Hamilton Williams, din Diviziunea Trans-Europeană, și mulți alții. A plăcut mesajul incisiv al capelanului marinei americane, Barry Black. Black este pastor adventist de culoare, deține gradul de contraamiral și doar un singur pas îl mai desparte de cea mai înaltă distincție a marinei americane.

Din România au participat 23 de persoane (vezi chearul de la pag. 7), între care conducători de la uniune, de la conferințe, de la instituțiile bisericii, pastori și membri laici. Radio „Vocea Speranței” a avut doi reprezentanți în această delegație.

Interiorul SkyDome-ului, centrul de convenții din Toronto, Canada, unde s-au desfășurat lucrările celei de-a 57-a Sesiuni a Conferinței Generale. În timpul Sabatelor din 1 și 8 iulie, numărul participanților a ajuns la 62.000.

Lucrarea bisericii din România a fost apreciată ca fiind o lucrare creativă și dinamică. În sprijinul acestei idei au fost amintite trei acțiuni intens mediatizate și în România: Programul „Speranță pentru generația 2000”, „Rescrierea Bibliei în 28 de minute” de către 4500 de tineri și „Ocolul pământului în 200 de minute”. De altfel, în raportul Diviziunii Euro-Africa, din care face parte țara noastră, s-a amintit contribuția adventismului din România la lucrarea mondială a bisericii. Într-un interviu acordat postului de radio „Vocea Speranței”, fratele Ulrich Frikart, președintele diviziunii noastre, a declarat: „Adventismul românesc este un model pentru societatea occidentală secularizată. Nu-mi rămâne decât să-mi doresc să vă mențineți acest loc, deși trebuie să spun că anumite tendințe occidentale au pătruns și în biserica din România. Nu vă va fi ușor, dar luptați să păstrați ce aveți deja”.

Din partea primului-ministru al Canadei, a fost citit un mesaj adresat participanților: „Sunt încântat să transmit cel mai calduros salut fiecărui participant la cea de-a 57-a Sesiune a Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Evenimente ca acestea oferă o ocazie minunată atât de a reflecta la istoria bisericii, cât și de a stabili noi ținte pentru viitor. Încă de la începuturile ei, Biserica Adventistă a servit deopotrivă

ca loc de închinare și centru de activități sociale și de susținere reciprocă. Venind la Toronto, veți fi foarte mândri de moștenirea comunității voastre spirituale. Vă rog să primiți cele mai bune urări pentru una dintre cele mai memorabile sărbători. Fie ca puterea credinței voastre să vă călăuzească și în anii care vin”.

Un alt eveniment care a meritat toată atenția a fost conferința de presă ținută la Centrul Internațional de Conferințe SkyDome, în ziua de 26 iunie 2000. Jan Paulsen, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din întreaga lume, a comentat scopul Sesiunii Conferinței Generale, a răspuns întrebărilor ziariștilor și invitaților cu privire la Biserica Adventistă și la misiunea ei. De asemenea, au participat primul orașului Toronto, Mel Lastman, și Orville Parchment, președintele Bisericii Adventiste din Canada. Moderatorul conferinței de presă a fost Ray Dabrowsky, directorul de comunicații al Conferinței Generale.

Joi, 29 iunie, ora 21:30, ora României, au fost declarate deschise lucrările celei de a 57-a Sesiuni a Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Gazda acestui eveniment, Centrul Internațional de Conferințe SkyDome, nu-

măra 60.000 de locuri și este una dintre cele mai reprezentative clădiri din Canada, judecând după importanța, mărimea și designul ei. Cuvântul de deschidere a aparținut președintelui Jan Paulsen și a conținut elemente definitorii ale misiunii creștine adventiste, precum și date generale despre departamentele și instituțiile bisericii: radio, ADRA, edituri, centre de sănătate și instituții de învățământ.

Joi, 29 iunie 2000, prima zi a sesiunii Conferinței Generale, a fost onorată de prezența unor personalități. Hilary Weston, viceguvernator de Ontario, le-a mulțumit organizatorilor pentru că au ales Toronto ca loc de desfășurare a Conferinței Generale. „Mă simt onorată să mă aflu în fața voastră și vă urez bun-venit, Dumnezeu să fie cu voi”, a spus ea. Cu aceeași idee a debutat și alocuțiunea primarului din Toronto, Mel Lastman. După salutul de bun-venit, el a apreciat stilul de viață promovat de adventiști: „Niciodată nu am întâlnit atât de mulți vegetarieni la un loc. Venirea voastră aici este o adevărată pledoarie pentru sănătatea noastră. Îi privesc cu multă plăcere pe tinerii voștri, au valori pe care le păstrează și le pro-

Delegația Uniunii Române la cea de-a 57-a Sesiune a Conferinței Generale

Delegați

Petre Anghel
Sabinel Bancu
Adrian Bocăneanu
Ioan Câmpian-Tătar
Cârnă Florian
Teodor Huțanu
Stelian Iacob
Gheorghe Modoran
Marius Morar
Marius Munteanu
Titus Naftănăilă
Teofil Petre
Steliana Sandu
Otto Stănoiu
Lóránt Szentágotay

Invitați speciali

Daniel Amarghioalei
Gabriel Ban
Ion Buciuman
Mariana-Rodica Lospa
Cristian Modan
Emilian Niculescu
Valeriu Petrescu
Iosif Suciu

movează. Vă admir, și cadoul meu sper să demonstreze acest lucru. Ofer cheile orașului Toronto dlui

Jan Paulsen, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din lumea întreagă, și dlui Orville Parchment, președintele Bisericii Adventiste din Canada”.

Elementul surpriză al primei serii l-a constituit lansarea timbrului realizat de Poșta Canadiană în onoarea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Directorul Poștei Canadiene a prezentat timbrul. El a mărturisit: „Când am aflat cât de mult luptați pentru semeni, când am făcut cunoștință cu progra-

Timbrul poștal care comemorează prima sesiune a Conferinței Generale ținută în Canada

Sculptorul Victor Issa alături de personajele sale din bronz, denumite „Revenirea lui Hristos”. Ele fac parte dintr-o lucrare ce va fi expusă permanent la sediul Conferinței Generale, la Silver Spring, Maryland, SUA.

mele de sănătate și am aflat că vă veți întâlni la Toronto într-o sesiune a Conferinței Generale, mi-am spus că ideea realizării unui timbru poștal nu poate fi decât o idee bine-cuvântată”.

Un alt moment admirabil al primei serii a fost dezvelirea unui ansamblu sculptural, cu titlul „Revenirea lui Hristos”. Artistul Victor Issa, în vârstă de 45 de ani, a folosit ultimii doi ani ca să creeze sculpturile în mărime naturală ale unui număr de zece persoane, reprezentând toate continentele lumii. Ele au fost create ca o ilustrație a temei acestei sesiuni, „Aproape acasă”. Lucrarea mai cuprinde un înger care duce în brațe un copil la Domnul Isus și un basorelief de 1,8 m x 1,5 m, care îl înfățișează pe Isus însoțit de îngeri la a doua Sa venire. În fața Mântuitorului se află bărbați și femei de diferite naționalități și vârste, dar care au un element comun; pe fața lor se poate vedea deslușit fericirea izvorâtă din împlinirea făgăduinței: „Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine” (Apoc. 22,12). Victor Issa, prezent la dezvelirea lucrării sale, a avut ca invitați un bărbat care i-a servit drept model și pe sora Ardis Stenbakken, a cărei mamă de asemenea a servit drept model pentru una dintre sculpturi, dar, din nefericire, nu a trăit până la

terminarea lucrării. Sora Stenbakken, plină de speranță și impresionându-și auditoriul, a spus: „Următoarea ocazie în care o voi întâlni pe mama va fi momentul revenirii lui Hristos. Priviți-o ce fericită este! Așa mi-o imaginez și pierderea ei mi se pare mult mai ușor de suportat”.

Presa canadiană a prezentat și ea în paginile ei evenimentul nr. 1 al vieții religioase. Zia-

rul *The Globe and Mail* a publicat, în 28 iunie 2000, un articol cu titlul „Adunarea Generală a adventiștilor de ziua a șaptea”.

În articol se spune: „Adventiștii sunt modești în îmbrăcăminte, devotați în rugăciune, evită alcoolul, cafeaua, tutunul și carnea. 60.000 dintre aceștia, care sunt vegetarieni, vor fi în curând la Toronto. Ei vor veni din cele mai mari orașe și din cele mai mici sate pentru o convenție de zece zile, care se consideră că va fi cea mai mare. Guvernatorul general din Papua Noua Guinee, șeful unui trib din Camerun și o delegație din China, ai cărei membri nu pot fi numiți sau fotografiați de teama persecuției din țara lor, sunt așteptați deopotrivă cu cei din Elveția, India, Austria, Rusia etc. ‘Spune un nume de țară și cineva va veni și de acolo’, a spus Robert Beach, directorul pentru relații între biserici al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Biserica Adventistă este una dintre bisericile cu cea mai rapidă creștere din lume, adăugând 800.000 de membri în fiecare an. Biserica susține că la fiecare 40 de secunde i se adaugă un membru. O dată la cinci ani, au loc întâlniri ale delegațiilor din lumea întreagă pentru alegerea conducătorilor bisericii și pentru rezolvarea dificultăților care apar printre cei 11 milioane de membri ai denominați-

nii. Adventiștii s-au răspândit pretutindeni în lume datorită unor principii sănătoase de viață, ca să nu mai vorbim de zelul lor misionar. Adventiștii de ziua a șaptea cred că Hristos va veni în curând pentru a doua oară și păstrează sâmbăta ca zi de închinare”.

„Șnițel de soia, suc și nici un pic de cafea” a fost titlul articolului scris de Rebecca Ecklear, în ziarul canadian *National Post* din 30 iunie 2000. Autoarea mărturisește:

„Adventiștii au o mulțime de lucruri pentru care sunt admirați. Ei depun mult efort îngrijindu-se de săraci și de cei dezavantajați din toată lumea... Dar adventiștii mă uimesc printr-un alt lucru. Ei dau o deosebită importanță sănătății. Au un stil de viață cu un nivel de stres foarte scăzut. Aceasta s-a văzut chiar de la deschidere, când mii de delegați au sosit și s-au înscris pentru conferința de zece zile. Nici unul dintre ei nu părea iritat și nerăbdător stând la coadă pentru înregistrare. Un alt lucru care m-a uimit este meniul. Nici nu mi-am dat seama când m-am trezit condusă de mulțime într-o sală imensă, unde mi-au întins o tavă pe care se afla prânzul. Am fost surprinsă când m-am uitat în farfurie. Era ceva ca un șnițel, dar care nu era din carne. Curând am aflat că era un șnițel vegetarian din soia. Mai erau cartofi, vegetale fierte în abur, salată și suc. Când am aflat că ei nu beau nici cafea, m-am întrebat: Cum pot trăi oamenii aceștia fără așa ceva?... Dacă totuși din curiozitate îi întreb pe adventiști care sunt viciile lor, își vor răspunde: ‘Ce vrei să spui?’ sau: ‘Înghetata’”.

„Adventiștii de ziua a șaptea îmbogățesc istoria orașului Toronto” este titlul unui alt articol, apărut în *The Globe and Mail* din 2 iulie 2000, scris de Michael Valpy. El spune:

„Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, care a dat lumii micul dejun bazat pe cereale, a adus orașului Toronto nu numai cel mai mare congres din istoria orașului, ci și o cantitate de mâncare vegetariană pe

care nu a visat-o nici un angajat al industriei turismului. Tim Lilleman, directorul serviciilor alimentare din centrul de conferințe, a declarat că personalul său a servit între 250.000 și 400.000 de porții de mâncare vegetariană, micul dejun variind între aceste numere. Lilleman a început să planifice pregătirile pentru Conferința Generală cu câțiva ani în urmă. El și colaboratorii săi s-au dus la furnizorii de alimente și au găsit cele mai atractive feluri de mâncare, carne de soia, chiftele cu gust și aspect de pui, friptură vegetariană cu aspect și textură de carne de vită. Cererea de cereale produse de Kellogg a crescut, iar domnul Lilleman a spus: 'Oamenii lui Kellogg, adventiști, au fost remarcabili, oferindu-ne un ajutor prețios atât în domeniul cercetării, cât și în cel al dietei'. Legătura lui Kellogg cu Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este la fel de veche ca și istoria ei. În 1860, adventiștii au fondat Institutul de Reformă a Sănătății, pentru a promova principiile alimentare vegetariene. Acest institut, denumit mai târziu Battle Creek Sanitarium, a servit pacienților primul mic dejun bazat pe cereale, inspirându-i astfel pe doi antreprenori, C. W. Post și W. K. Kellogg, să înceapă afaceri cu preparate din cereale. Scriitoarea Ellen White este adventistă și a făcut recomandări în favoarea regimului alimentar cu mult înaintea oamenilor de știință. Dincolo de aportul deosebit în domeniul sănătății, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este renumită pentru apărarea drepturilor omului și pentru instituțiile sale de învățământ'.

La televiziunea canadiană, cel mai important buletin de știri al zilei a avut ca primă știre deschiderea celei de a 57-a Sesiuni a Conferinței Generale.

Depărtându-ne acum de relatări-le presei canadiene, unul dintre oaspeții distinși la sesiunea Conferinței Generale a fost subsecretarul gene-

ral al Organizației Națiunilor Unite, Excelența Sa Joseph Verner Reed, care a declarat în fața a 50.000 de ascultători: „Mă simt privilegiat să mă aflu aici. Într-o lume confuză, adventiștii oferă un strop de umanism și conducere spirituală. Ca subsecretar al Națiunilor Unite, apelez la voi să continuați să oferiți sprijinul vostru. Fără ONU, nimic nu ar avea succes. Ea este singurul mecanism pentru cooperarea internațională, singurul cadru pentru protejarea legilor internaționale și de aceea vă mulțumesc pentru sprijinul vostru. Secretarul general Koffy Anann ar fi încântat să fie aici, dar se află într-o

Pe 7 iulie 2000, guvernul italian a aprobat construirea unei stații de radio adventiste, care va putea să transmită programe în țările necreștine din zona numită fereastra 10/40.

misiune în Orientul Mijlociu. Sunt împuternicit să vă citesc mesajul său: 'Călduroase salutări. Poate vă gândiți că ONU nu are nici o legătură cu religia, dar vă invit să gândiți altfel. ONU este o rețea nu numai diplomatică, dar și spirituală. Nu se poate una fără alta. ONU transmite aceste valori, de aceea voi sunteți parteneri naturali ai Națiunilor Unite, pentru că promovați înțelegerea și toleranța, pacea și prietenia. O asemenea viziune poate încuraja dialogul, iar această filozofie este chiar în cartea ONU, pentru că scopul nostru este pacea'. Excelența Sa Joseph Verner Reed a înmănat apoi mesajul în original președintelui Jan Paulsen. La rândul său, fratele Jan Paulsen a spus: „Domnule ambasador Reed, vă mulțumim și, prin dumneavoastră, mulțumim secretarului general Koffy Anann. Ne vom ruga ca Națiunile Unite să fie un instrument al păcii în

mâna lui Dumnezeu”.

Pe tot parcursul lucrărilor, Radio „Vocea Speranței” din România a încercat să își țină la curent ascultătorii din București. Prima transmisiune a fost realizată în timpul Convenției Mondiale a Pastorilor. Următoarele patru transmisiuni au conținut informații despre cea de-a 57-a Sesiune a Conferinței Generale, a cărei temă a fost: „Aproape acasă”.

Radio Mondial Adventist (AWR), rețeaua internațională de radio din care face parte și Radio „Vocea Speranței” din România, a amenajat cu această ocazie patru studiouri de producție. De aici, prin internet, au fost transmise zilnic programe în șase limbi: engleză, franceză, spaniolă, portugheză, română și rusă. Zilnic, pagina de Web a AWR a înregistrat peste 7.000 de accesări. Echipa din România deține la această oră o serie de interviuri pe care le va tipări în numerele următoare ale *Curierului Adventist*. Iată câteva nume: Mark Finley, directorul postului adventist de televiziune „It Is Written” (Stă Scris), Dwight Nelson, prezentatorul seriei NET '98, Doug Batchelor, directorul concernului de presă „Amazing Facts”, Lonnie Melashenko, directorul postului de radio „Voice of Prophecy”, Samuele Bacchiocchi, profesor de teologie, autorul multor cărți, deținător al unui doctorat la Vatican.

Finalul sesiunii Conferinței Generale a fost marcat de trei puncte importante: mesajul primarului din Toronto, urmat de cel al președintelui Jan Paulsen și de parada națiunilor.

Pentru zece zile, 60.000 de adventiști la Toronto și milioane în întreaga lume, prin vizionarea transmisiilor prin satelit de la sesiunea Conferinței Generale, s-au simțit aproape acasă. Fie ca bunul Dumnezeu să grăbească venirea Sa și să ajungem chiar acasă.

Beatrice Lospa este director de programe la Radio „Vocea Speranței”.

„Până se va crăpa de ziuă”

Prezentat joi, 29 iunie 2000

„Ca o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre” (2 Petru 1,19).

Suntem un popor cu o misiune. Familia Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din lumea întreagă este mai mare, mai puternică și mai diversificată în misiune decât oricând în istoria noastră de 150 de ani. Ne-a luat mai mult de 100 de ani să ajungem la un milion de membri. Ne-a trebuit ceva mai mult de un an să adăugăm ultimul milion și îi dăm slavă lui Dumnezeu.

Răspândirea respectului de sine în lume în privința resurselor umane și a banilor a fost, de asemenea, remarcabilă. A fost o vreme când toate resursele păreau să curgă din așa-numitele țări dezvoltate pentru a susține lucrarea și mărturia bisericii în țările în curs de dezvoltare. Această situație este în curs de schimbare. Având o nouă abordare față de resursele care trebuie împărțite, biserica a redefinit modul în care să ne apropiem unii de alții și să purtăm cu toții o parte echitabilă din responsabilitățile unei biserici aflate în misiune. Este drept să facem astfel și este bine pentru demnitatea noastră a tuturor. *Suntem un singur popor.*

Tot ce este biserica noastră are și își găsește rostul în misiune. În special în ultimii 15 ani, biserica noastră a fost foarte hotărâtă în a-și concentra interesul asupra misiunii. Îmi amintesc de Consiliul Anual de la Rio de Janeiro, din 1986, când fratele Neal Wilson i-a condus pe liderii adunați să se concentreze în mod special asupra zonelor și asupra grupurilor de populație „nepătrunse”. Aceasta a dat naștere la ceea ce numim astăzi Misiunea Globală. Vreau, de asemenea, să exprim aprecierea pentru energia și ideile pe care predecesorul meu, fratele Robert Folkenberg, le-a adus acestei noțiuni, în special folosirea mai hotărâtă a mijloacelor de comunicare, inclusiv transmisiile prin satelit, în vederea împlinirii misiunii noastre.

Misiunea constituie motivul pentru care suntem aici. Domnul a spus: „Voi sunteți martorii Mei... voi și Robul Meu pe care L-am ales” (Is. 43,10). Cel care a spus poporului Său din vechime: „Te voi lua de mână, Te voi păzi și Te voi pune ca legământ al poporului, ca

Jan Paulsen
Președintele
Conferinței Generale
a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea

să fii lumina neamurilor, să deschizi ochii orbilor, să scoți din temniță pe cei legați și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric” (Is. 42,6,7) este același care ne spune astăzi: „Eu v-am trimis în lume 'ca să fiți reprezentanți ai lui Dumnezeu, să descoperiți Duhul Său, să manifestați caracterul Său și să faceți lucrarea Sa'” (Divina vindecare, ed. 1997, pag. 373).

Astfel, ținta noastră o reprezintă lumea și lucrarea mântuitoare a lui Dumnezeu în lume. Ținta noastră este biserica privită ca o comunitate în misiune. Este onoarea mea și privilegiul meu să vă împărtășesc „ce a făcut Dumnezeu”.

Lumea noastră

Lumea, căminul nostru, este un loc tragic, al foamei și al violenței. Secolul pe care îl lăsăm în urmă a văzut cele mai mari masacre din istorie. Raportul neomeniei omului ne rănește pe toți. Lumea noastră este o lume muribundă, bolnavă de păcat, având nevoie disperată de salvare și eliberare, de credință, speranță și dragoste.

Auzim de războaie și vești de războaie. Dar sfârșitul n-a venit încă. Vedem foamete și cutremure de pământ în multe locuri. Dar acestea sunt doar începutul durerilor nașterii. Pentru că mai întâi trebuie ca Evanghelia să fie vestită „în toată lumea, ca să slujească de mărturie” (Mat. 24,14).

Într-o lume sortită distrugerii, o lume a răului și a disperării, rolul nostru este să predicăm și să trăim Evanghelia – credința, speranța și dragostea. Suntem în drum spre ceva mai bun – un loc mai bun, o viață mai bună, un viitor mai bun. Noi avem perspectiva marii lupte și a sfârșitului ei sigur prin stabilirea veșniciei glorioase a lui Dumnezeu. În contrast cu suferința și moartea, cu uciderea și suferința, noi proclamăm bucuria și fericirea de a-L cunoaște pe Isus, care este viața veșnică. Pentru că, prin biruința lui Hristos, moartea își pierde puterea. Noi nu ne predicăm pe noi înșine, ci pe Isus Hristos ca Domn care transformă calitatea vieții noastre acum și ne asigură, ca biserică, de speranța vieții veșnice.

Raportul acesta înfățișează biserica în acțiune, împlinind porunca Domnului Isus și lucrând „până se va crăpa de ziuă”. Ce anume ne unește? Ce face ca adventiștii să fie alfel?

Credința care ne unește

In centrul credinței noastre este Domnul Hristos. El este conținutul și esența credinței noastre. Crucea este mesajul nostru și salvarea noastră. Prin această Evanghelie hristocentrică primim asigurarea despre cine suntem și convingerea despre ținta spre care ne îndreptăm. Dumnezeu pe care Îl cunoaștem și Îl predicăm este sursa credinței care ne unește.

Într-o lume fără țință, adventiștii au credință în Dumnezeu și în făgăduințele Sale. În mod fundamental, adventiștii cred în mântuirea oferită de Dumnezeu Bibliei. Cel mai înalt obiectiv specific nouă este să-L întâlnim pe Domnul Isus la apropiata Sa venire și să împărtășim această veste bună cu oricine. Întreaga noastră identitate se concentrează în această experiență prezentă și viitoare cu Dumnezeu, care produce o transformare sigură în felul în care trăim, lucrăm și ne comportăm. Ca biserică, suntem angajați față de „un singur Domn, o singură credință, un singur botez” (Efes. 4,5). Putem spune cu certitudine: „Eu Îl cunosc pe Dumnezeu care mă mântuiește și astfel știu că El va fi cu mine până la sfârșit”.

Credința noastră nu este lipsită de provocări – chiar de atacuri directe și concrete asupra bisericii. De exemplu, singura biserică adventistă din Turkmenistan a fost distrusă în noiembrie, anul trecut. Sau atacurile asupra bisericilor din părți ale Asiei, cu membri adventiști bătuți și capetele din junglă făcute una cu pământul sau arse. Dar biserica nu este făcută doar din cărămizi și mortar, iar frumusețea ei nu stă în clădiri. Biserica este trupul lui Hristos, format din noi, ca membri.

Avem parte, de asemenea, de

provocări foarte concrete față de credință la nivel personal. Pastorul adventist Anthony Alexander a fost înțemnițat în Sri Lanka și acuzat de terorism. De asemenea, trei adventiști din Insulele Capului Verde, țara lor, aproape de coasta Africii de Vest, au fost înțemnițați pentru presupuse profanări ale bisericilor catolice. Lăudăm pe Dumnezeu pentru eliberarea acestor frați în Hristos și pentru faptul că dreptatea mai poate să învingă în lumea noastră.

De asemenea, trebuie să recunoaștem aici pericolele mai ascunse care amenință credința, atunci când valorile lumii invadează biserica.

Școala de Sabat a copiilor în Guatemala

Aceste valori reflectă alte principii de viață și se află în dezacord cu credința care ne unește. Dificultăți de ordin financiar afectează, de asemenea, credința noastră, atât individual, cât și ca organizație. Rezultatul poate fi o lipsă de angajare, priorități inversate, controverse privitoare la practici și reguli. Acestea sunt aspecte care lovesc în inima credinței.

Iată de ce, în anumite locuri din lume, biserica a hotărât să sublinieze și să celebreze rolul implicării membrilor. Să luăm, de exemplu, festivalurile laicilor. Am avut privilegiul să particip la astfel de ocazii pline de bucurie, de entuziasmul evanghelizării și al împărtășirii mesajului Evangheliei. La aceste serbări minunate de bucurie contagioasă, întrezărim ce poate să facă Dumnezeu prin

noi toți. Asemenea evenimente dovedesc cât de important este ca fiecare membru să-și recunoască responsabilitățile și să trăiască bucuria de a le vorbi altora despre credința sa.

Sau să vorbim despre tineri. Pe tot globul, ei își asumă responsabilitatea de a face din biserică biserica lor și de a da mărturie despre credința lor.

În România, de exemplu, exploratorii au scris întreaga Biblie, din memorie, pe un sul lung de 2,7 km. De ce? Pentru că ei doresc să facă o declarație publică. Ei vor să arate ceea ce cred – faptul că Biblia este încă importantă pentru tinerii de astăzi. În cealaltă jumătate de lume, în Brazilia, există un eveniment similar. O dată cu inaugurarea unui „pod al speranței”, tinerii au scris Biblia, încălind-se cu zâmbete, ca și când ar fi spus: „Noi credem cu adevărat în Dumnezeu, suntem angajați față de El”.

Ce ziceți de cea mai mare camporee, cea de la Oshkosh, Wisconsin? Cam 22.000 de explora-

tori, împreună, „descoperă puterea” lui Dumnezeu de a le schimba viața. O mărturie cu adevărat minunată pentru entuziasmul tineresc unit cu puterea lui Dumnezeu – o unire de nestăvilit.

Tinerii înaintază în marș pentru schimbare, ca în programul Walk Around the World (Călătorie în jurul lumii) 2000 – sute de marșuri în multe țări de pe glob. Ei merg în marș pentru o lume mai bună, pentru un stil de viață fără droguri. Ei merg în marș spre glorioasa Împărăție a lui Dumnezeu.

În mod asemănător, tineri adolescenți și de peste 20 de ani sunt hotărâți să producă un impact asupra lumii prin biserica lor. O largă serie de programe, cum ar fi ConneXions 99, excite 99 și g2k, arată că ei doresc

să se implice. Aceste evenimente arată că adventiștii au un mesaj actual, important, și sunt angajați în planul lui Dumnezeu pentru lumea aceasta.

Credința în acțiune, iată ce definește biserica. Și aceasta este *credința care ne unește*.

Speranța care ne unește

Ce aspecte ale credinței noastre ne fac într-adevăr deosebiți? Ideile noastre despre Dumnezeu pot fi rezumate astfel: Dumnezeu este bun. Dumnezeu iubește. Dumnezeu mântuiește. Dumnezeu oferă – și așteaptă să primim – o viață mai bună, cu valori mai înalte. Dumnezeu revine. Dumnezeu dă viață veșnică.

Este simplu. Pentru că aceste afirmații exprimă adevărul cel mai fundamental: *speranța*. Nu orice speranță, ci *speranța în Dumnezeu*. Speranța noastră, viitorul nostru sunt la fel de luminoase ca făgăduințele lui Dumnezeu. Iată de ce aspectul cel mai esențial al credinței noastre, ca adventiști, depășește toate culturile: pentru că el îi atinge pe toți oamenii în adâncul ființei lor. Speranța adventă dă scop și sens vieții.

Mulți s-au întrebat de unde vine dinamismul Bisericii Adventiste. Unii privesc la structura organizației. Dar puterea adventismului nu este acolo. Unii cred că ea se află în solia noastră despre stilul de viață. Dar, oricât de bună este aceasta, ea nu constituie sursa, ci rezultatul puterii care ne mobilizează. Alții cred că dinamismul bisericii vine din slujirea prin grupa mică, din solia sănătății sau din educație. Dar, deși toate aceste lucruri sunt bune, ele nu constituie în sine puterea decisivă a bisericii.

Această biserică a început prin predicarea mesajului despre fericita nădejde: întoarcerea sigură a iubitului nostru Domn. Doar atunci când continuăm această misiune putem spune într-adevăr că suntem adventiști. Căci puterea Bisericii

Adventiste este în Advent, în revenire, și în Spiritul care aduce această putere. Duhul Sfânt Îl aduce în centru pe Isus Hristos și aduce înțelegere, pentru că El ne conduce în tot adevărul și ni-L descoperă pe Isus. Acesta este Dumnezeu care a venit, Dumnezeu care este cu noi și ne mântuiește. Acesta este Dumnezeu care vine iarăși să ne ia ca să fim cu El în toată veșnicia. Solia noastră este o solie de speranță și de asigurare.

Aceasta este speranța care ne unește.

Aceasta este speranța pe care dorim s-o împărtășim, folosind multe și diferite strategii pentru a răspândi Evanghelia. Vrem să oferim speranță celor fără speranță. Este necesar să ne întoarcem la principiile biblice de

Exploratorii scriu Biblia din memorie în București.

a duce Evanghelia în zone în care n-a fost auzită, printr-o instruire care îmbină diferite metode de lucrare misionară cu practicarea de meserii – metoda făcători de corturi. Ca rezultat al unor inițiative ca Misiunea Globală, Biserica Adventistă este acum prezentă în moduri diferite. Mișcarea celor 1000 de misionari, începută în Filipine, i-a invitat pe studenți să se angajeze să-și consacre timpul și talentele Domnului, pentru a sluji în locuri în care este nevoie să se audă solia lui Dumnezeu pentru timpul acesta. De asemenea, multe serii de conferințe de evanghelizare prin satelit transmit speranță – NET '96, NET '98, Pentecost (Cincizecime) '98, NET '99, Fapte 2000 și altele. Fiecare este un mod de a le împărtăși tot mai multor oameni speranța pe care o avem în Hristos.

Cel mai recent program de felul acesta – Impacto 2000, din America de Sud – a constituit un mod de a uni toate elementele pentru mărturie: studii biblice, contacte personale și predicare inspirată, astfel ca fericita nădejde să poată deveni speranța personală a mult mai multor milioane.

Prin activitățile misionare ale unor organizații, ca postul de televiziune adventist „It Is Written” (Stă scris), am avut bucuria să vedem că mulți L-au primit pe Domnul Hristos în țări cum este Cuba. În Filipine, mult mai multe mii de oameni au fost botezați. În Africa, în America de Sud și în America Centrală, biserica sporește cu adevărat sub binecuvântarea lui Dumnezeu. Fiecare persoană care Îl primește pe Isus este un prilej de sărbătoare, atât aici, pe pământ, cât și în curțile cerești.

Dar, când încercăm să împărtășim speranța pe care o avem în Isus, rămân încă multe dificultăți, de exemplu fereastra 10/40. În această parte a globului trăiește 60% din populația lumii, din care doar 1% este creștină. Acesta este cu adevărat cea mai mare provocare a noastră.

Totuși, chiar în aceste țări ale lumii, închise formelor obișnuite de evanghelizare, ne putem împărtăși speranța. Adventist World Radio (Radio Mondial Adventist) trece granițele și vorbește în mod direct celor care au nevoie să audă. În unele țări, singura „biserică” din care poți face parte este cea care există prin radio și prin corespondență, așa cum atestă multe scrisori care vin la Centrul Media din Cipru.

În toate aceste țări, trebuie să trecem granițe geografice, culturale și rasiale. Pentru noi, diversitatea trebuie să fie mai mult decât un slogan. Ne aflăm cu toții într-o călătorie a descoperirii, în timp ce înțelegem bogăția vieții trăite împreună, ca un singur trup, angajați față de *speranța care ne unește*.

Iubirea care ne unește

Fără iubire, chiar credința și spe-

ranța sunt „aramă sunătoare și chim-val zângănit”. Pentru biserică, aceasta pare să fie una dintre lecțiile cel mai ușor de uitat. Oricâtă drep-tate am avea, oricâtă pasiune am pune în apărarea adevărului, dacă nu avem dragoste, nu suntem nimic.

Aceasta nu este o dragoste sentimentală, lipsită de energie, ci o dragoste plină de forță, care L-a adus pe Dom-nul Isus la cruce. Aceasta este dragos-tea pe care o dorim, dragostea desă-vârșită, care izgonește frica. Cum a spus Isus că vor fi identificați priete-nii Săi? Prin dragostea pe care o au unii față de alții. Nu prin programele pe care le desfășoară, nu prin mări-mea organizației sau prin cantita-tea resurselor lor, ci prin iubirea di-vină pe care o reflectă în viața lor.

O asemenea iubire nu poate să fie falsificată, ci se exprimă în acțiune. Ioan spune: „Să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fap-ta și cu adevărul” (1 Ioan 3,18).

Din Alaska până în Zimba-bwe, rolul nostru este să demon-străm acest adevăr fundamental. Dacă pe acesta nu-l putem arăta, orice altceva este fără impor-tanță. Putem spune cu adevărat că lucrul cel mai minunat din Biserica Adventistă este faptul că putem să ne iubim și să ne susținem unii pe alții, chiar da-că venim din atât de multe medii și culturi diferite.

Iată de ce dorim să le prezentăm altora credința unică pe care o avem în Isus. De aceea ținem așa de multe adunări misionare, mari și mici, la Soweto și la Stockholm, la New York și la New Delhi, la Bogotă și la Bu-curești. De aceea un predicator orb din Guatemala se scoală devreme, la ora 4 dimineața, să studieze Biblia sa în Braille, ca să poată depune mărturie pentru adevăr la adunările pe care le ține. De aceea o fetiță de 12 ani conduce evanghelizări în sudul Mexicului. De aceea echipe de lucrători sunt angajați în tot felul de activități misionare prin satelit, prin radio, prin televiziune, pe străzi, în săli publice, în corturi sau la umbra copacului din sat. De ce? Pentru că „dragostea lui Hristos ne constrânge”

(2 Cor. 5,14, după trad. engl. New International Version).

Noi nu suntem o organizație con-dusă de manageri. Suntem o comu-nitate a credinței, o familie de credin-cioși, una în Hristos Isus. Misiunea noastră și obiectivul nostru sunt să răspândim Evanghelia și să invităm pe toți cei care vor să vină în familia lui Dumnezeu, să aștepte cu dor revenirea Sa. De ce? Pentru că *noi suntem mai mulți o comunitate decât o organizație.*

Noi arătăm cine suntem, practi-când ceea ce predicăm. Aceasta în-seamnă să manifestăm iubirea la lu-cru, acolo unde pătrund programele

Un fost student din Ghana își aduce aminte de botezul său, efectuat de fratele Paulsen în 1964.

noastre de asistență socială, de dez-voltare, cele medicale și cele deaju-tor în caz de urgență. Adventiștii nu stau pe margine, așteptând ca Dom-nul să vină. Noi suntem chiar în mijlocul lumii, demonstrând adevă-rul prin acțiunile noastre.

Ca întotdeauna, există așa de mult de făcut, atât de mulți deaju-tat, atât de puține resurse. Într-o lume împărțită între cei care au și cei lipsiți de bunuri, ne luptăm să acordăm îngrijire și educație sanitară celor care se află în cea mai mare nevoie, în timp ce trebuie să ne ocu-păm și de programele moderne reu-șite de îngrijire a sănătății, în toată complexitatea lor. Doresc așa de mult să avem înțelepciunea de a urma exemplul lui Isus în tot ce facem!

În 160 de țări, bunurile distribu-ite prin ADRA (Agenția Adventistă

pentru Dezvoltare și Refacere), care provin din compasiunea noastră creștină, sunt împărțite fără discri-minare. Dar, fiind acolo unde este nevoie, noi arătăm fața iubitoare a Domnului multor milioane aflate în nevoie – celor care suferă din cauza uraganului devastator Mitch, a inun-dațiilor din Mozambic sau celor care beneficiază de programul pe termen lung, de plantare de pomi, în Gana.

Trăim cu adevărat într-un „sat glo-bal” și Domnul dorește ca alții să-L vadă pe Isus în noi în tot ce facem.

Nu putem să nu amintim nici con-tribuția uriașă pe care o aduc laicii consacrați la programul bisericii, de exemplu prin lucrarea organiza-țiilor Maranatha Volunteers Inter-national și Adventist-Laymen Services and Industries. În timp ce fiecare membru își aduce con-tribuția potrivit cu timpul și cu talentele sale, cauza lui Dum-nezeu înaintează și lumea îi recu-noaște pe ucenicii lui Dumnezeu, pentru că ei au dragoste unii pen-tru alții și pentru fiecare suflet pentru care a murit Isus. Progra-mul de acoperișuri pentru Africa, cel de construcție de biserici în Cuba, multele activități de con-strucție din toată lumea, serviciile voluntarilor – toate se reflectă în astfel de lucrări și dăm slavă lui

Dumnezeu pentru toți cei care au contribuit în aceste feluri.

În toată lumea, biserica se impli-că în societate, de exemplu în mul-tele mii de programe pentru hrăni-rea celor flămânzi, în Belgrad, ca și în Baltimore. În Lisabona, Lima și Londra, vedem la lucru dragostea care ne unește, când lucrăm în iubi-re pentru cei din jurul nostru. Semi-narii despre un stil de viață sănătos, clinici antistres, programe de aban-donare a fumatului, educație pentru copiii străzii – iubirea practică se manifestă prin ceea ce facem și care este important pentru cei alături de care trăim.

Un mod prin care angajații Con-ferinței Generale au căutat să împăr-tășească Evanghelia în localitatea lor a fost acela de a pune la dispoziție un program interactiv, Walk through

Bethlehem (Plimbare prin Betleem). Într-un cadru care imită un bazar de epocă din timpul Domnului Isus, vizitatorii sunt încurajați să-și imagineze cum ar fi ca ei înșiși să facă parte din eveniment, să „fie acolo” la nașterea lui Isus. Și, desigur, o dată ce ei înțeleg prima Sa venire, li se îndreaptă atenția și spre a doua venire. Să facem ceea ce credem că este relevant și important pentru cei din jurul nostru, să-i ajutăm să-L vadă pe Domnul Isus.

Aceasta este lucrarea noastră.

În ultimii cinci ani, ne-am concentrat în mod deliberat asupra temelor care ne țin laolaltă ca biserică. Tema aleasă de noi pentru anul acesta conduce direct la motoul actualei sesiuni a Conferinței Generale, „Aproape acasă”. Dacă le luăm în serios și le nutrim în adâncul sufletului nostru, temele acestea devin mai mult decât simple sloganuri. Noi formăm împreună un popor, o comunitate a speranței, pentru care zorile zilei veșnice a lui Dumnezeu sunt bine venite. Iată sensul pe care-l exprimăm prin *dragostea care ne unește*.

Transformarea lumii noastre

Lumea este un loc tragic, al foametei și al violenței. Dar, prin lumina mântuirii lui Dumnezeu, viitorul este sigur. Biserica este cu adevărat încrezătoare, pentru că Dumnezeu este cel care promite mântuirea prezentă și viitoare. El este Cel care „va chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2,9). Isus spune: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8,12). „Căci Dumnezeu, care a zis: 'Să lumineze lumina din întuneric', ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Cor. 4,6). „Odinioară erați în întuneric; dar acum sunteți lumină în Domnul. Umblați deci ca niște copii ai luminii” (Efes. 5,8).

În această lume a întunericului,

Botez în Poza Rica, Mexic

noi suntem copii ai luminii și ai zilei. Noi nu aparținem nopții sau întunericului. Dumnezeu ne trimite să deschidem ochii orbilor, să-i întoarcem de la întuneric la lumină și de sub puterea lui Satana la Dumnezeu (vezi 1 Tes. 5,5; Luca 4,18; Fapte 26,18).

„Întunericul necunoașterii lui Dumnezeu a cuprins lumea. Oamenii pierd cunoașterea despre caracterul Său. El a fost înțeles greșit și interpretat în mod greșit. În acest timp trebuie vestită o solie de la Dumnezeu, o solie iluminatoare în influența ei și mântuitoare prin puterea ei. Caracterul Său trebuie să fie făcut cunoscut. În întunericul acestei lumi, trebuie să

strălucească lumina slavei Sale, lumina bunătații, milei și adevărului Lui... Ultimele raze ale luminii harului, ultima solie de har care trebuie să fie vestită lumii, sunt o descoperire a caracterului Său plin de iubire” (*Parabolele Domnului Hristos*, ed. 1995, pag. 282, 283).

La această sesiune a Conferinței Generale, când luăm hotărâri pentru viitor sub călăuzirea lui Dumnezeu, când sărbătorim împreună asigurarea credinței, speranței și dragostei, fie ca Dum-

nezeul nostru cel plin de har să fie alături de fiecare dintre noi, aici și în toată lumea, când așteptăm cu nerăbdare un viitor plin de speranță, pentru acum și pentru veșnicie. Pentru că „avem cuvântul proorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziua și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre” (2 Petru 1,19).

Noi suntem biserica de astăzi și de mâine, împreună cu Dumnezeu, care ne unește, privind la Isus, lucrând împreună „până se va crăpa de ziua”. Fie ca noi toți să fim acolo.

În timpul raportului privind progresul Bisericii Adventiste în America de Nord, pe 1 iulie 2000, șase evangheliști care au prezentat programe prin satelit au apărut împreună, în clădirea SkyDome, din Toronto, Canada. Ei sunt, de la stânga, Mark Finley, Dwight Nelson, Doug Batchelor, Alexandro Bullon, Kenneth Cox și Frank Gonzales.

„Lucrați până când voi veni”

Prezentat vineri dimineață, la 30 iunie 2000 (rezumat)

Fratele Ralph Thompson, secretarul Conferinței Generale între anii 1980 și 2000, și-a prezentat raportul în fața delegaților la a 57-a Sesiune a Conferinței Generale, la Toronto, Canada. El a spus:

„Ca biserică, nu mai putem gândi regional sau geografic. Trebuie să trecem dincolo, să gândim cultura și limba, atunci când facem planuri de evanghelizare. Cu tehnologia de evanghelizare prin satelit, de care dispunem ca biserică, trebuie să ne unim să plănuim și să conlucrăm cu mâini care se întind peste ocean și diviziuni, ca să ne încheiem misiunea...”

Raportul amintește de rețeaua de comunicații prin satelit a Bisericii Adventiste, la care participă aproape 10.000 de biserici locale din lume și prin intermediul căreia au fost conduse la botez, în ultimii doi ani, aproape 200.000 de persoane. Rețeaua de receptori ai programelor transmise prin satelit se extinde aproape în toate zonele lumii: în America de Nord și în celelalte Americi (Centrală și de Sud), în Europa, Africa și Australia. România este menționată în mod deosebit ca fiind o țară în care „antenele pentru satelit sunt ‘turnuri’ pe bisericile adventiste”. Emisiunile de programe prin satelit „au produs un nou sentiment al identității și unității pentru membrii noștri diferiți din lumea întreagă. Această unitate va fi simțită ca niciodată mai înainte prin transmiterea în toată lumea a sesiunii Conferinței Generale”, a spus autorul raportului. Într-adevăr, lucrările sesiunii au fost transmise în rezumat pe tot parcursul sesiunii, cel puțin câte trei ore în fiecare zi. Se prevede ca lucrarea prin această tehnologie modernă să fie extinsă.

Înaltul oficial al bisericii a vorbit în continuare despre activitatea organizației Servicii ale Laicilor Adventiști (prescurtat în engleză ASI), care s-a implicat în ultimii cinci ani în activități desfășurate în cel puțin 75 de țări din lume. Membrii acestei organizații îndeplinesc anumite servicii practice, construiesc școli, biserici, instituții sanitare, pentru ca cei convertiți să aibă unde să se închine, să învețe și unde să-și îngrijească sănătatea. Prin activitățile prestate, ei îi conduc pe oameni la Isus Hristos, care poartă de grijă tuturor oamenilor. Între

G. Ralph Thompson
Secretarul

Conferinței Generale
în perioada 1980-2000

membrii ASI există Voluntari Maranatha, distribuitori de literatură, numiți „Purtători de lumină”, și multe alte grupări specializate în diverse servicii.

În continuare, vorbitorul acordă o mare importanță Institutului de Misiune Mondială, care, de aproape 35 de ani, lucrează pentru instruirea misionarilor. În ultimii cinci ani, institutul a pregătit peste 450 de misionari, prin cursuri de pregătire ținute în diferite centre – Loma Linda, Newbold, Colonges, în Kenya, Filipine și Mexic.

„Numai în 1999”, notează autorul raportului, „au venit misionari din aproape 30 de țări și au slujit în peste 40 de țări diferite. Acest fapt marchează începutul împlinirii unui vis, ca misionarii să meargă de oriunde pentru

oriunde, vis care va ajunge la îndeplinire completă numai atunci când fiecare țară în care există adventiști de ziua a șaptea consacrați devine o țară care trimite misionari pentru alte culturi.”

Pe lângă activitățile de până acum, institutul se ocupă recent și de foștii misionari și de familiile lor care se întorc în țările lor de baștină. În special copiii acestor misionari au nevoie să fie ajutați pentru a se adapta la condițiile din țara părinților lor, pe care unii nu le-au cunoscut mai înainte.

Institutul caută să pregătească misionari care să lucreze în zonele lumii în care nu avem prezență adventistă, în special „fereastra 10/40”, care reprezintă teritoriile situate între paralela 10° și 40°, latitudine nordică. Aici se află evreii, lumea musulmană, hindușii și budhiștii, credincioși foarte greu de abordat și foarte numeroși. Pentru aceste zone, institutul a pregătit aproape 60 de lucrători specializați în diferite activități.

Majoritatea oamenilor cuprinși în fereastra 10/40 – vreo trei miliarde în total – n-au auzit niciodată de Isus. Zona în care trăiesc aceștia se întinde „din Africa de Nord până în China, Japonia și toată Asia necreștină”. Ținând seamă de specificul populației din această zonă, „va trebui să adoptăm o nouă viziune despre misiune”.

„Metoda folosită în lumea apuseană”, spune fratele Thompson, „care a fost foarte reușită, nu poate fi întrebuințată în această parte a lumii. Va trebui să învățăm o

nouă metodă pentru a depune mărturie pentru necreștini, care n-au auzit niciodată despre Isus Hristos și care îi privesc pe creștini cu dispreț. Toți aceștia vor cere mai multă răbdare. Va fi o abordare anevoioasă, grea și uneori plină de dezamăgiri. Nu vom fi în stare să numărăm convertirii cu miile în câteva săptămâni de evanghelizare convențională. Dar, sub conducerea lui Dumnezeu, trebuie să găsim o cale – o cale nouă, probabil – pentru a ajunge la ei cu Evanghelia lui Isus Hristos. Și, prin Duhul Său, vom ajunge. Obiectivul nostru pentru următorii cinci ani și dincolo este să înființăm 1.040 de comunități noi în fereastra 10/40. Ce provocare! Ea va cere o consacrare fără egal și o devoțiune pe măsura sarcinii. Duhul Sfânt dorește și este în stare, dar aceasta va necesita o nouă dependență față de Dumnezeu.”

Date și cifre despre biserica mondială

Fostul secretar al Conferinței Generale ne prezintă o serie de date statistice interesante privitoare la activitatea bisericii în ultimii cinci ani și roadele acesteia:

Intrări prin botez și mărturisire de credință: în 1995, 659.899 membri, în 1996, 719.679 membri, în 1997, 744.798 membri, în 1998, 818.754 membri și în 1999, 1.090.848 membri.

Intrările din 1999 reprezintă cea mai mare cifră totală înregistrată vreodată în istoria Bisericii Adventiste într-un singur an.

Din cifrele de mai sus rezultă că, în 1995, au intrat în biserică, în fiecare zi, 1.807

persoane, în 1996, 1.971, în 1997, 2.040, în 1998, 2.243, iar în 1999, 2.989 persoane.

Dacă detaliem mai mult, în 1995, în fiecare oră s-au unit cu biserica 76 de persoane. În 1996, numărul a crescut la 83; în 1997, la 85; în 1998, la 94; în 1999, la 125.

Dacă dăm mai multe amănunte, în 1995 s-au unit cu biserica 1,26 membri pe minut. În 1996, 1,37. În 1997, 1,42. În 1998, 1,56. În 1999, 2,08 pe minut.

Raportat la secunde, situația se prezintă astfel: în 1995, la fiecare 47,8 secunde o persoană a intrat în biserică; în 1996, la 43,8 secunde; în 1997, la fiecare 42,3 secunde; în 1998, la 38,5 secunde; în 1999, la 28,9 secunde.

Rata procentuală a intrărilor, în aceeași perioadă, este: în 1995, 7,87%; în 1996, 8,17%; în 1997, 8,01%; în 1998, de 8,44%; în 1999, de 10,73%.

În 1995, la fiecare 6,2 ore a fost organizată o nouă biserică locală adventistă de ziua a șaptea. În 1996, la 4,33 ore; în 1997, la 8,35 ore; în 1998, la fiecare 5,42 ore; în 1999, la 4,73 ore.

Procentajul ratei de creștere în 1995 a fost de 5,13%; în 1996, 5,49%; în 1997, 4,38%; în 1998, 4,75%; în 1999, 7,63%.

Unii întreabă ce facem împotriva ratei de creștere explozivă a populației. Veți dori să știți că, în 1995, a fost un

adventist de ziua a șaptea la 647 de oameni din lume. În 1996, unul pentru 621 persoane din lume. În 1997, unul pentru 602 persoane din lume. În 1998, unul pentru 583 persoane din lume. În 1999, un adventist de ziua a șaptea pentru 551 persoane în lume.

Așa că, sub conducerea lui Dumnezeu, nu stăm prea rău în legătură cu explozia populației lumii. Numărul membrilor noștri în lume a crescut de la 10.939.182, câți erau la 31 decembrie 1999, și a depășit 11 milioane.

În încheiere, fratele Ralph Thompson a făcut apel pentru „o nouă consacrare a timpului, talentelor, mijloacelor financiare și a vieții. În timp ce continuăm să predicăm și să depunem mărturie în zonele care ne-au adus mare succes, trebuie să ne dedicăm cu un nou zel și energie zonelor în care trăiește 60% din populația lumii, dar în care mai puțin de 18% cheamă Numele Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Provocarea este a mea. Provocarea este a voastră. Dumnezeu garantează că, acolo unde suntem noi, linia frontului nu va fi ruptă. Dumnezeu să vă binecuvânteze.”

Raportul a fost tradus și rezumat de Aron Moldovan.

Ca reprezentant al Majestății Sale Regina, viceguvernatorul Hillary Weston (stânga) și-a exprimat încântarea pentru că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a ales Toronto pentru Sesiunea Conferinței Generale. Primarul din Toronto, Nel Lastman, i-a salutat pe delegați, spunând că ei aparțin unei biserici „fără bariere”. „Copiii voștri sunt o cinste pentru voi”, a spus el. „Nu există probleme cu adventiștii de ziua a șaptea.”

Finanțele bisericii

Prezentat vineri după-amiază, 30 iunie 2000

Trezoreria Conferinței Generale are succes în măsura în care susține și ajută misiunea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. În centrul declarației noastre de misiune este obiectivul de a proclama lumii întreita solie îngerească, de a conduce oamenii de pretutindeni să-L primească pe Isus ca Mântuitor personal.

Raportul are multe aspecte pozitive. Pentru tot ce este pozitiv aducem laudă Domnului și Mântuitorului care a binecuvântat poporul Său din abundență. Ne predăm zilnic în mâinile Lui și urmăm planul Său pentru întreaga biserică. Atunci când încercările ni se par foarte mari, ne amintim că Dumnezeu nostru are toate bogățiile din lume. Nimic nu este prea greu pentru El.

Iată câteva vești bune despre ultimii 5 ani:

1. Veniturile din zecimi și daruri au crescut.
2. Datoria instituțiilor Conferinței Generale a fost redusă în mod drastic și, în multe cazuri, eliminată.
3. A fost adoptat un nou plan de dăruire, având ca efect participarea mai substanțială a diviziunilor din întreaga lume la finanțarea proiectelor Conferinței Generale.

Surse de venit

În ultimii cinci ani, **zecimile** de la diviziunile din întreaga lume, pentru sprijinirea bugetului mondial, au atins media anuală de 65.312.000 dolari. Această sumă reprezintă 41% din totalul veniturilor Conferinței Generale.

Darurile transferate la Conferința Generală de la diviziuni, pentru a sprijini bugetul mondial de-a lungul celor cinci ani, au atins în medie 47.887.000 dolari anual, ceea ce reprezintă cca 28% din totalul veniturilor Conferinței Generale. Această categorie de venituri reprezintă dăruirea de bunăvoie în Școala de Sabat, Sabatul al 13-lea și darul de mulțumire.

Două dintre daruri continuă să pună accentul pe angajamentul istoric al bisericii față de misiune, pe susținerea misionarilor și a acțiunilor evanghelice. Acestea sunt darurile săptămânii anuale a recunoștinței, astăzi folosite exclusiv pentru Misiunea Globală, și darul pentru extinderea misiunii, folosit doar pentru

Robert L. Rawson
Trezorierul
Conferinței Generale

susținerea misionarilor plecați pe alte continente.

Alte daruri includ venituri provenite din dobânzi, scadențe etc. Acestea au atins anual, în ultimii cinci ani, suma medie de 47.805.000 dolari și reprezintă 31% din totalul veniturilor Conferinței Generale.

Totalul veniturilor Conferinței Generale în ultimii cinci ani din toate sursele a fost de 805.000.000 dolari.

Cheltuieli

Proiectele Conferinței Generale: Aceste cheltuieli sprijină proiectele departamentelor Conferinței Generale.

Obiectivul Conferinței Generale este să susțină numai acele servicii care oferă un ajutor valoros diviziunilor, uniunilor, conferințelor/misiunilor și comunităților în împlinirea mandatului Evangheliei.

În 1992, a fost stabilit un plafon maxim al cheltuielilor operaționale ale Conferinței Generale. În fiecare an, trezorierul prezintă rapoarte Comitetului Executiv al Conferinței Generale cu privire la toate cheltuielile operaționale. Cheltuielile operaționale ale Conferinței Generale au atins în ultimii cinci ani în medie 21.842.000 dolari anual, adică 14% din totalul cheltuielilor bugetare.

Alocațiile către diviziunile din întreaga lume și instituțiile Conferinței Generale din ultimii cinci ani s-au ridicat la un total de 305.515.000 dolari, sau 39% din totalul cheltuielilor bugetare.

Alocațiile directe către diviziunile bisericii, din ultimii cinci ani, au fost de 200.197.000 dolari; alocațiile directe către instituțiile Conferinței Generale din ultimii cinci ani au fost de 101.252.000 dolari.

Angajații care lucrează în alte diviziuni. În 1996, s-a făcut o schimbare în administrarea angajaților care lucrează în alte diviziuni. Conferința Generală și-a asumat responsabilitatea finanțării unor astfel de angajați. Alocațiile diviziunilor au fost ajustate pentru reactualizarea acestei schimbări. Această categorie de cheltuieli reprezintă o parte semnificativă din total. Din 1995 până în prezent, prin Conferința Generală s-a derulat activitatea a cca 1.150 de misionari și 2.000 de vo-

Mauricio Brito, din Diviziunea America de Sud, a vândut mai mult de 40.000 de exemplare ale cărții *Tragedia veacurilor* (în limba spaniolă). Brito, care a fost cândva dependent de droguri, este acum un evanghelist cu literatură plină de succes.

ale Conferinței Generale.

Eliminarea datoriilor

Suntem deosebit de bucuroși să vă prezentăm un raport pozitiv cu privire la reducerea datoriilor sau, acolo unde a fost posibil, eliminarea totală a acestora la nivelul tuturor organizațiilor bisericii, în special al instituțiilor Conferinței Generale. Instituțiile Conferinței Generale care s-au eliberat de datorii din 1994 sunt: Universitatea Andrews, Christian Record Services, Colegiul Oakwood, Universitatea Loma Linda, Editura Pacific Press. Editura Review and Herald va plăti datoria actuală până în primăvara anului 2001. Singura instituție a Conferinței Generale care are datorii externe este Centrul Medical al Universității Loma Linda, căruia îi este acordată o atenție deosebită, în vederea reducerii datoriei acestei instituții. Până în prezent, rezultatele sunt promițătoare.

Un nou plan de finanțare a Conferinței Generale

În data de 19 aprilie 2000, Comitetul Executiv al Con-

ferinței Generale, printr-o decizie istorică, a revizuit formula de finanțare în ce privește repartizarea susținerii bisericii mondiale.

Un nou plan, cu mai multe etape de aplicare pe o perioadă de cinci ani, stipulează că fiecare diviziune va participa în mod echitabil la finanțarea proiectelor Conferinței Generale. Membrii comitetului au votat ca fiecare diviziune să transfere 2% din zecime pentru acest scop, creând astfel primul plan de finanțare echitabil în 137 de ani de istorie a Conferinței Generale.

Formula de finanțare anterioară cerea ca diviziunile, cu excepția Diviziunii America de Nord, să contribuie cu 1%, în timp ce Diviziunea America de Nord contribuia cu aproape 11% din zecime. Prin acest nou plan, pe lângă cei 2% pentru susținerea Conferinței Generale, Diviziunea America de Nord va sprijini cu 6% activitățile misiunii mondiale. În acest mod, Diviziunea America de Nord recunoaște avantajele pe care le are datorită faptului că sediul Conferinței Generale și alte instituții ale acesteia se află pe teritoriul său.

Concluzii

Tot meritul pentru progresul din ultimii cinci ani este al lui Dumnezeu. El ne permite să fim ispravnici, prin faptul că împlinește nevoile noastre. El convinge inimile să răspundă nevoilor umane în momente de criză

fizică sau spirituală. El deschide căi prin care putem împărtăși vestea minunată a revenirii în curând a Mântuitorului, oferind speranță celor deznădăjduiți.

Lumea aceasta atât de complexă este adesea peste puterea umană de înțelegere și imediat recunoaștem dependența noastră de Dumnezeu și dorința Sa pentru biserică. Minunile intervenției divine sunt numeroase.

Nu este nevoie să ne pierdem timpul îngrijorându-ne cu privire la resurse – Dumnezeu oferă întotdeauna. În schimb, să ne întrebăm dacă suntem în acord cu direcția în care Dumnezeu dorește să înaintăm. Avem aceeași viziune pe care o are Dumnezeu pentru noi? Este relația noastră cu Dumnezeu corectă? Dumnezeu ne va da pe măsură ce pășim cu credință.

Este nevoie să ne amintim adesea cuvintele profetului Domnului: „Lucrarea misionară internă va fi mult mai avansată în toate privințele când se va manifesta un spirit tăgăduitor de sine, neegoist și generos pentru prosperitatea misiunilor străine; pentru că prosperitatea lucrării interne depinde în mare parte, cu binecuvântarea lui Dumnezeu, de influența reflectată a lucrării evanghelice în țările îndepărtate. Atunci când lucrăm în mod activ pentru a satisface trebuințele cauzei lui Dumnezeu, ne punem sufletul în legătură cu Izvorul oricărei puteri” (*Christian Experience and Teachings of Ellen White*, pag. 222).

Gerry Karst, vicepreședinte al Conferinței Generale, rostește cuvinte de apreciere pentru soțiile administratorilor de la Conferința Generală: Carolyn Rawson (stânga, margine), Kari Paulsen (centru, stânga) și Elizabeth Bediako.

„Este ceasul să vă treziți!”

Mesaj devoțional prezentat în Sabat dimineață, pe 1 iulie 2000 (rezumat)

In epistola către Romani, cap. 13, creștinii sunt sfătuiți să se supună autorităților civile, care sunt rânduite de Dumnezeu, și să-și îndeplinească toate datoriile (vezi Rom. 13,1-7). Motivul pentru care creștinii trebuie să fie buni cetățeni este arătat în versetele 11-14. „Și aceasta cu atât mai mult, cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn; căci mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut...”

Ce fel de timp este cel în care trăim? Un timp de revoltă, de violență și de protest. Un timp în care vechile norme de conduită nu mai sunt respectate, vechile clișee nu mai funcționează, vechile formule nu mai produc rezultatele obișnuite.

În epoca tehnologiei avansate și a computerelor, lumea a devenit un sat global, cunoașterea a sporit în mod incredibil. Minunatele descoperiri științifice din trecut sunt gata să arunce generația noastră în glorioasa ei misiune științifică finală. După atingerea lunii, ținta o constituie planetele și apoi stelele.

Ce timp este acesta?

Este timpul în care oamenii aspiră la cucerirea spațiului extraterestru, la o nouă renaștere științifică chiar în generația noastră. Este timpul unei noi religii create de știință, în fața căreia se pleacă în adorare milioane de adepți, religie care ne transformă în propriul nostru Dumnezeu, în închinători în fața altarului pe care ni l-am dedicat nouă înșine. „Știința a deschis poarta spre ceruri”, spunea un om de știință.

În domeniul moralității am ajuns la o nouă lege. Standardele morale în curs de prăbușire sunt aruncate pe cărarea societății noastre decadente. Hotarele au fost îndepărtate și suntem purtați încoace și încolo de vânturile pasiunilor dezlănțuite, de promiscuitate sexuală, de infidelitate conjugală și de așa-numita nouă moralitate. Acest potop de imoralitate amenință să inunde întreaga societate. Foarte puțini se ridică alarma la auzirea apropierei dezastrului. Adâncimea decăderii morale a societății noastre nu poate fi măsurată. „Avem chiar tristul spectacol al clerului și conducătorilor religioși care își dau aprobarea pentru homosexualitate și pentru relații sexuale premaritale. Ne aflăm în situația în care

G. Ralph Thompson
Fostul secretar al
Conferinței
Generale

chiar clerul și-a spălat creierul, și păcatul este numit neprihănire.

Totul este bolnav: orașele, societatea, generația noastră. A izbucnit o plagă teribilă în proporții epidemice și amenință să ne înghită pe toți, o cloacă morală.

În domeniul religiei, situația este sumbră. Religia în general a devenit formală, rece și moartă. Ici-colo mai apare câte o agitație sau o manifestare emoțională. Dar, în general, biserica nu este luată în serios. Pentru mulți, Dumnezeu este mort. Majoritatea poporului este mulțumită să aibă pastori care să-i adoarmă duminică dimineața și, uneori, sâmbătă dimineața, cu porții de somnifere preparate din ceva

atractiv, secular și materialist. Pentru mulți, religia este ceva ce trebuie îmbrăcat și dezbrăcat ca un veșmânt și purtat numai în biserică, fără să le afecteze viața particulară. Ei doresc să aibă doar atâta religie, încât să-i acopere cu o spoială de respectabilitate.

Este timpul ca adventiștii de ziua a șaptea să iasă în această lume bolnavă și muribundă și să proclame cerințele obligatorii ale Legii sfinte a lui Dumnezeu, așa cum au fost exemplificate în viața Domnului Hristos: „Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm dar de faptele întinericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri și în beții; nu în curvii și în fapte de rușine; nu în certuri și în pizmă; ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftele” (Rom. 13,12-14). Remediu lui Dumnezeu pentru păcat este în Isus Hristos, spre a căruia apropiată revenire trebuie să îndreptăm atenția oamenilor.

Ne-a mai rămas puțin timp

Timpul se scurge repede. Suntem mai aproape de revenirea lui Isus Hristos decât gândim. Putem vedea cu ochii noștri împlinirea profețiilor biblice. Timpul anunță punctul culminant al istoriei! Omenirea se află pe un vulcan în erupție, tipând în mod disperat: „Ce vom face?” Este privilegiul nostru să le spunem oamenilor că Împăratul ceresc este gata să Se întoarcă și împărățiile lumii sunt pe punctul de a trece în stăpânirea Domnului Isus Hristos. Să-i confruntăm pe oameni cu

crucea lui Hristos, cu splendoarea învierii și cu revenirea Lui în glorie apocaliptică. Rațiunea de a fi a slujirii noastre din orice departament este proclamarea soliei revenirii.

Noi, angajații Bisericii Adventiste, nu trebuie să slujim ca niște mercenari, doar pentru bani. Slujirea noastră este întemeiată pe dragostea Lui față de noi și pe dragostea noastră față de El.

Permiteți-mi, de asemenea, să adresez câteva cuvinte marelui număr de tineri admirabili și cu înaltă pregătire ai acestei biserici. Voi aveți un mare talent, pe care Dumnezeu poate să-l folosească în vestirea soliei Sale și în încheierea lucrării Sale pe pământ. Voi trebuie să aduceți cauzei lui Dumnezeu o min-te ageră, o viață consacrată și un surplus de înțelepciune.

Ce mare binecuvântare este pentru biserica noastră ca tinerii noștri să aibă o bună pregătire academică și apoi această pregătire să fie botezată de Duhul Sfânt! Vă spun astăzi, tinerilor, faceți-vă toată educația pe care o puteți face și apoi folosiți-o spre slava lui Dumnezeu.

Suntem aproape de momentul în care Isus va veni să-i adune pe răscumpărații Săi. Timpul cere să facem o dureroasă reevaluare a obiectivelor și metodelor noastre... Timpul cere metode noi, curajoase și îndrăznețe, pentru a ne ține în pas cu exigențele vremii.

Suntem aproape acum și cred că învierea de care avem atâtă nevoie va veni cu adevărat. Va avea loc o redeșteptare între noi cum nu s-a mai văzut de la Cincizecime. Ea va veni cu o putere de zece ori mai mare, sub revărsarea și lucrarea Duhului Sfânt... Niciodată să nu vă descurajați în lucrarea pentru Domnul.

În atmosferă se ridică un geamăt care ajunge până la tronul lui Dumnezeu; este un strigăt de ajutor. Isus Hristos, care Și-a dat viața pentru noi, tânjește de dor pentru ca sufletele să audă solia dragostei Sale, rostită în toată lumea prin canalele rânduite de El. Dumnezeu contează pe mine și pe tine.

Este timpul să acționăm

Noi suntem poporul care a venit la existență pentru timpul acesta, timp favorabil ca să lucrăm pentru Dumnezeu, să adunăm recolta. În timp ce oamenii își dau sufletul de groază, când sunt dezamăgiți de plăcerile trecătoare ale lumii, când toți strigă după ceva durabil și veșnic, când forțele binelui și cele ale răului își consolidează pozițiile pentru ultima mare bătălie, când știința se dezvoltă cu repeziciune, când oamenii se îndreaptă prin spațiul extraterestru spre planete și stele, când ușile ocaziilor pentru predicarea Evangheliei sunt încă deschise, când păcatul pare să cuprindă întreaga societate, când tineretul caută ceva pentru care să trăiască și să moară, când masele de oameni zăpăcite și confuze băjbăie în întunericul disperării și al mizeriei, când decăderea morală și infidelitatea conjugală își fac lucrarea distrugătoare, când îngerii lui Dumnezeu țin vânturile pentru a nu se transforma într-un uragan global, când profetia din Ioel privitoare la revărsarea Duhului Sfânt sub forma ploii târzii este pe punctul de a fi împlinită, în acest ceas al istoriei, Domnul cheamă la slujire pe fiecare dintre noi, să ne facem partea în marea lucrare de încheiere a evanghelizării lumii întregi.

Suntem un popor al profeției, un popor al destinului, un popor cu o misiune, un popor cu un termen. Suntem poporul cu solia pentru aceste vremuri, poporul rămășiței, a cărui răscumpărare se apropie. Timpul este

cel mai favorabil, mesajul este corect și Dumnezeu este gata. Suntem și noi gata?

Unii au spus că șoaptele bisericii trebuie să devină strigăte, că letargia ei trebuie să se transforme în entuziasm, că lumina ei slabă trebuie să devină un far pe înălțimile lumii. Suntem poporul Cărții – noi iubim Biblia. Avem un Mântuitor – Îl iubim pe Domnul. Suntem poporul speranței – așteptăm reîntoarcerea lui Isus Hristos. Suntem poporul rugăciunii – umblăm cu Dumnezeu. Suntem poporul legii și ordinii – iubim poruncile lui Dumnezeu. Suntem poporul care are Sabatul – sfințim ziua a șaptea a săptămânii. Suntem poporul principiilor – ținem la standarde înalte. Suntem un popor care are un program – globul este teritoriul nostru. Suntem un popor cu inimă – îi ajutăm pe cei nevoiași. Suntem un popor cu un trecut – ne întoarcem spre Cincizecime. Suntem un popor cu viitor – cerul este căminul nostru.

Astfel, cunoscând în ce împrejurări ne aflăm, să ne unim mâinile în proclamarea glorioasă a soliei îngerului al treilea, în timp ce ea se grăbește spre punctul ei culminant.

Traducere de Aron Moldovan

Tiffany Campbell-Dailey, în vârstă de 11 ani, a pregătit inimile celor prezenți pentru predica rostită de fratele Thompson. Ea a cântat: „Poate că nu știi cum, poate că nu știi când, dar El o va face iarăși”.

Declarație privind binele și valoarea copiilor*

Advențiștii de ziua a șaptea afirmă dreptul fiecărui copil la un mediu familial fericit și stabil, la libertatea și susținerea în vederea creșterii lui pentru a deveni ceea ce Dumnezeu dorește. În 1989, Adunarea Generală a Națiunilor Unite a recunoscut importanța fundamentală a copiilor prin adoptarea „Convenției asupra drepturilor copilului”. În armonie cu multe dintre aceste principii nobile și luând în considerare valoarea pe care Isus Hristos le-a acordat-o copiilor când a spus: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția cerurilor este a celor ca ei” (Mat. 19,14), noi căutăm să-i ajutăm pe copiii care suferă din cauza următoarelor influențe distrugătoare:

Sărăcie. Sărăcia influențează dezvoltarea copiilor, lipsindu-i de hrană, îmbrăcăminte și adăpostul necesare și le afectează sănătatea și educația.

Analphabetism. Analphabetismul face dificil ca părinții să primească salarii, să-i îngrijească pe copiii lor și creează dificultăți copilului pentru a-și atinge potențialul maxim de dezvoltare.

Grijă pentru sănătatea celor săraci. Milioane de copii nu au acces la îngrijirea sănătății, pentru că sunt lipsiți de mijloacele de asigurare corespunzătoare sau trăiesc în locuri în care nu există îngrijire medicală.

Exploatare și vulnerabilitate. Copiii

sunt exploatați și corupți atunci când sunt folosiți ca mână de lucru ieftină și cu program prelungit, în conflicte armate, pentru plăceri sexuale perverse ale adulților și expuși ca materiale sexuale în mass-media și pe internet.

Violență. Mulți copii mor în fiecare an de moarte violentă. Marea majoritate a celor ce suferă din cauza conflictelor armate sunt femeile și copiii. Copiii poartă cicatrice fizice și psihice adânci, chiar după ce luptele au încetat.

Ca răspuns la dificultățile și nevoile de mai sus, advențiștii de ziua a șaptea susțin următoarele drepturi ale copiilor:

1. Dreptul la un cămin iubitor și stabil, în care sunt în siguranță și liberi de abuzuri;
2. Dreptul la hrană potrivită, la îmbrăcăminte și la adăpost;
3. Dreptul la îngrijire medico-sanitară corespunzătoare;
4. Dreptul la o educație care îi pregătește pe copii pentru un rol pozitiv în societate, prin dezvoltarea potențialului lor și prin acordarea posibilității de a-și câștiga bani;
5. Dreptul la o educație morală și religioasă în cămin și în biserică;
6. Dreptul la libertate față de discriminare și exploatare;
7. Dreptul la calitatea de om, la respect și la dezvoltarea autoaprecierii pozitive.

* Cele trei declarații care urmează au fost adoptate la cea de-a 57-a Sesiune a Conferinței Generale, care s-a desfășurat la Toronto, Canada, între 29 iunie și 9 iulie 2000.

Declarație privind libertatea religioasă, evangelizarea și prozelitismul

Advențiștii de ziua a șaptea cred că libertatea religioasă este un drept fundamental al omului. Creștini fiind, ei sunt convinși că răspândirea religiei nu este doar un drept, ci o responsabilitate plină de bucurie, bazată pe porunca divină de a da mărturie.

Dumnezeu i-a chemat pe creștini să predice Evanghelia mântuirii prin Domnul Hristos (Mat. 28,19,20). Această chemare este esențială pentru viața și mărturia creștină. Creștinismul este astfel misionar chiar prin natura lui.

Motivul pentru care advențiștii susțin misiunea globală și evangelizarea îl constituie ascultarea voluntară de mandatul dat de Isus Hristos și dorința sinceră ca fiecare ființă umană să fie salvată și să moștenească viața veșnică. Ei sunt mobilizați, de asemenea, de simțul urgenței în așteptarea întoarcerii iminente a Domnului Isus Hristos: Străduindu-se să împlinească mandatul Evangheliei, advențiștii de ziua a șaptea depun mărturie, predică și slujesc astăzi în peste 200 de țări.

În contextul răspândirii religiei s-a ridicat chestiunea „prozelitismului”, deoarece termenul „prozelitism” este definit în mai multe feluri și i se dă tot mai mult o conotație peiorativă, legată de mijloace de convingere lipsite de etică, inclusiv folosirea forței. Advențiștii de ziua a șaptea condamnă în mod clar

folosirea unor astfel de metode. Ei cred că religia și credința se răspândesc cel mai bine atunci când convingerile sunt manifestate și prezentate cu umilință și respect și când mărturia vieții este în armonie cu mesajul prezentat, iar cei evangelizați sunt chemați să-l primească în mod liber și cu bucurie.

Activitatea evangelistică și misionară trebuie să respecte demnitatea tuturor oamenilor. Trebuie să se manifeste transparență și bună-credință în conduita față de alte grupări religioase. În terminologia folosită, trebuie să se evite ofensarea altor comunități religioase. Nu trebuie să se facă declarații false ori să fie ridiculizate alte religii.

Convertirea este o lucrare a Duhului Sfânt și de aceea nu trebuie legată în nici un fel de dăruirea și primirea de mijloace materiale ca momeală. Deși trebuie să se recunoască deplin dreptul cuiva de a se angaja în activități umanitare, aceste acțiuni nu trebuie să fie niciodată legate de evangelizare într-un fel care exploatează vulnerabilitatea oamenilor prin oferirea de bani și mijloace materiale pentru a-i ademeni să-și schimbe religia.

Advențiștii de ziua a șaptea sunt devotați slujirii semenilor lor prin predicarea Evangheliei veșnice „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod” (Apoc. 14,6).

Declarație privind jocurile de noroc

Jocurile de noroc (definite ca fiind jocuri plătite ale șansei) au un efect din ce în ce mai puternic asupra tot mai multor oameni din lumea întreagă. Ideea de a câștiga pe socoteala altora a devenit un blestem al zilelor noastre. Societatea plătește prețul criminalității legate de jocurile de noroc, al ajutorului acordat victimelor și al crizei familiale care subminează calitatea vieții. Prețul acesta crește vertiginos. Adventiștii de ziua a șaptea s-au opus consecvent jocurilor de noroc, întrucât ele sunt incompatibile cu principiile creștine. Ele nu constituie o formă potrivită de distracție sau un mijloc legitim de a strânge fonduri.

Jocurile de noroc încalcă principiile creștine de administrare. Dumnezeu spune că munca reprezintă metoda cuvenită pentru a câștiga mijloace materiale; nu practicarea unui joc al șansei, visând totodată la un câștig pe socoteala altora. Jocurile de noroc au un impact enorm asupra societății. Delictele comise cu scopul de a plăti pentru a practica jocurile de noroc, creșterea forțelor de ordine și cheltuielile de ordin juridic, precum și ilegalitățile care însoțesc practicarea jocurilor de noroc, în care se cuprind traficul și consumul de droguri și prostituția, au ca rezultat costuri financiare. Jocurile de noroc nu produc un venit; din contră, ele iau de la cei care adesea nu-și pot permite să piardă și dau câtorva câștigători, cel mai mare câștigător fiind desigur cel care le organizează. Ideea că organizarea jocurilor de noroc poate aduce un câștig economic pozitiv este o iluzie. Mai mult decât atât, jocurile de noroc constituie o încălcare a sentimentului creștin de responsabilitate pentru familie, pentru vecini, pentru cei aflați în nevoie și pentru biserică.

Jocurile de noroc creează speranțe false. Dorința după un câștig imens prin jocurile de noroc înlocuiește speranța adevărată cu un vis fals al unei șanse de câștig improbabile din punct de vedere statistic. Creștinii nu trebuie să-și pună speranța în bogăție. Speranța creștină într-un viitor glorios promis de Dumnezeu este plină de siguranță, de certitudine, spre deosebire și în contrast cu visul jocurilor de noroc. Marele câștig spre care Biblia îndreaptă atenția îl constituie „evlavia însoțită de mulțumire” (1 Tes. 4,11; Gen. 3,19; Mat. 19,21; Fapte 9,36; 2 Cor. 9,8.9; 1 Tim. 6,17; Evr. 11,1; 1 Tim. 6,6; 1 Cor. 6,19.20).

Jocurile de noroc produc dependență. Capacitatea jocurilor de noroc de a produce dependență este în mod clar incompatibilă cu un stil de viață creștin. Biserica încearcă să ajute, nu să-i acuze pe cei care suferă din cauza practicării jocurilor de noroc sau a altor vicii. Creștinii recunosc faptul că ei sunt responsabili înaintea lui Dumnezeu pentru resursele și pentru stilul lor de viață.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea dezaproabă organizarea de tombola sau de loterii pentru a strânge fonduri și îi îndeamnă pe membri să nu participe la nici o astfel de activitate, oricât de bine intenționată ar fi. Biserica dezaproabă și jocurile de noroc finanțate de stat. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea cheamă toate autoritățile să limiteze posibilitățile tot mai ample de a practica jocurile de noroc, împreună cu efectele sale vătămătoare asupra persoanelor și asupra societății.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea respinge jocurile de noroc așa cum au fost definite mai sus și nu va solicita, nici nu va primi fonduri care provin în mod clar din practicarea jocurilor de noroc.

În curând acas'!

Mesaj devoțional prezentat în Sabat dimineață, pe 8 iulie 2000

Alegerea temei pentru această sesiune: „Aproape acasă” stârnește în minte imaginea unei călătorii – călătorie despre care mărturisim că se va termina în curând. Imaginile biblice despre ieșirea din Egipt și despre chemarea lui Avraam din cetatea Ur sunt imagini ale conducerii de către Dumnezeu a poporului Său spre destinația lui finală, spre casa pe care i-a pregătit-o. Acolo va fi sfârșitul călătoriei. Vom fi atunci acolo unde totdeauna am dorit să fim. Însuși scopul creațiunii va fi realizat atunci.

Imaginea aceasta este întărită de Domnul Isus Hristos când spune: „Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi” (Ioan 14,3). Încă nu suntem acolo, dar suntem aproape acasă. Și există un simț acut al urgenței care caracterizează astăzi biserica din care facem parte tu și eu. Da, noi tânjim după ziua sosirii, dar urgența are de a face și cu ceea ce se întâmplă cu noi și cu felul în care ne folosim resursele și energia pe drum, în ultima parte a călătoriei. Despre aceasta doresc să vă împărtășesc astăzi câteva gânduri. Am anumite preocupări și poate dorințe pentru ce se întâmplă sau ar trebui să se întâmple cu noi în mod *individual* și pentru ce se întâmplă cu noi ca *popor*.

Îngăduiți-mi să cercetez și să meditez împreună cu dv. asupra acestor două chestiuni, fiecare privită sub trei aspecte.

Ca persoane, noi – cei mai mulți – avem încredere în Domnul. El este puternic și ne încredem în promisiunile Sale; și totuși, în același timp suntem foarte fragili. Suntem fragili pur și simplu datorită faptului că suntem oameni. Și, pentru că suntem fragili, ne supărăm ușor și suntem răniți; și nu știm cum să reparăm ceea ce am stricat. Fragilitatea noastră se vede în *relațiile* pe care le stabilim sau pe care nu reușim să le stabilim, în *alegerea valorilor noastre* și în *tendența noastră* omenească de a *privi înapoi* peste umăr – uneori în mod visător, pentru că trecutul ne face semn cu mâna și ne invită să ne întoarcem, alteori cu durere, pentru că există atât de multă durere legată de trecut și nu ne lasă

Jan Paulsen
Președintele
Conferinței Generale
a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea

să înaintăm. Dar, privind înapoi, noi facem unul sau altul din cele două lucruri, pentru că este atât de greu pentru cei mai mulți dintre noi să terminăm cu trecutul.

Ocupându-ne de aceste trei chestiuni care ne privesc în mod individual, sunt foarte conștient de faptul că ne apropiem de capătul călătoriei, că există atât de mult de făcut care cere concentrare de energie și văd înaintea noastră o lume cu totul nouă – un viitor minunat împreună cu Domnul Hristos –, care se întinde înaintea noastră și ne invită. Așadar, să le luăm în discuție.

Relațiile

Cei mai mulți dintre noi ne alegem prietenii într-un mod cu totul exclusiv. Alegerea se bazează pe principiul: „Cine se aseamănă se adună”. Ne simțim cel mai bine atunci când suntem înconjurați de oameni care arată asemenea nouă, gândesc ca noi și vorbesc așa cum vorbim noi. Și totuși, chiar ideea de cerc închis a „prieteniei cu cei asemenea nouă” a fost respinsă de Isus. El condamnă orice lucru care îi separă pe oameni după criterii bazate pe *succes*, *elitism*, *rasism*, *naționalism*, precum și *sentimentul de exclusivitate*, care însoțește fiecare dintre acestea. Relațiile cu oamenii trebuie să fie deschise și libere și să îmbogățească reciproc, fără să creeze dependența unei persoane față de cealaltă. Astfel, dacă tu ești lider de opinie, nu aduna discipoli în jurul tău. Dacă ești „atractiv”, nu căuta să tragi foloase din aceasta într-un mod prea agresiv. Atragerea de persoane implică pericole atât pentru tine, cât și pentru ele. Respectă libertatea lor și păstrează-o pe a ta.

Dacă vom stabili sau nu relații cu oamenii, aceasta nu ține atât de mult de alegerea pe care o facem noi. Aceasta se întâmplă pur și simplu pentru că noi suntem menși să avem relații unii cu alții. Acesta este singurul mod de a trăi viața. Singuraticii sunt condamnați la uitare. Așa că, pentru toate scopurile practice, toți suntem implicați în relații. Ceea ce mă deranjează în asemenea relații, în mod special în biserică, este exclusivismul.

Așa că întreb: În timp ce ne apropiem de sfârșitul călătoriei, ce determină stabilirea relațiilor noastre? Evident, există un simț al familiei printre credincioși, iar el

ne apropie pe unii de alții și ne ține împreună. Credința în Domnul Isus, precum și moștenirea spirituală comună sunt elemente puternice care ne unesc. Totuși, în familia credincioșilor, nu există loc pentru rasism, elitism și naționalism. Acestea nu aparțin bisericii. Înaintea lui Hristos, ele sunt condamnate cu hotărâre. Și totuși, aceste împărțiri există în biserică. Ele se pot naște din sentimente de exclusivism, de mânie sau de răzbunare. Și acestea sunt sentimente care nu curg doar într-o singură direcție.

Ce planuri facem, ca membri ai familiei lui Dumnezeu, ca să ne ocupăm de această problemă? Ea trebuie rezolvată acum, când ne apropiem de sfârșitul călătoriei, pentru că aceste sentimente, aceste valori denaturate nu pot fi trecute peste hotarul țării promise. Deoarece sunt străine inimii lui Isus Hristos, ele nu aparțin viitorului Său.

Alegerea valorilor

În fiecare zi, noi toți ne confruntăm cu alegerea valorilor. Și cele mai multe dintre ele sunt oferite de mediul care ne înconjoară. Ce este acceptabil în anturajul meu? Alegerile pe care le facem afectează profund viața noastră. Și, indiferent dacă ne place sau nu, ele devin declarații despre valoare, pentru că dezvăluie ceea ce gândim ca fiind important și scopul pentru care vrem să trăim. Astfel –

Ce să studiez la colegiu? Sau să renunț complet la școală?

Cu cine să mă căsătoresc? Sau nu o voi face deloc?

Sună atractiv, dar ce mi se potrivește?

Să-mi vând casa și să mă mut la țară?

Să stau unde sunt și să lucrez pentru Dumnezeu? Sau să emigrez în America?

Să ocup slujba care mi s-a oferit? Plata este mult mai bună, și munca, mai ușoară.

Să fiu „voluntar pentru Misiunea Globală”? Doamne, nu cred că vorbești serios!

Este spre seară și suntem aproa-

pe acasă. Iar alegerile pe care le facem acum devin foarte importante pentru noi personal și pentru motivul că suntem aici ca instrumente ale lui Dumnezeu pentru misiune. Uneori facem alegeri stupide de o natură foarte personală și plătim pentru nebunia noastră tot restul vieții. Alteori, mai ales când suntem tineri, ezităm să luăm poziție, să ne asumăm răspunderea pentru viața noastră și să facem alegerile care ne privesc – este greu să faci față la presiunea grupului – și amânăm, oscilăm sau încercăm să rămânem anonimi și, în golul care se produce, altcineva face alegerile și ți le oferă; și este așa de greu să spui „nu”. Așa ajung mulți tineri să cedeze la îngăduințe, vicii de un fel sau altul. Altă dată facem alegeri în „febra momentului”; ele nu sunt bine gândite și astfel ne rănim pe noi înșine, rănim pe alții și suportăm consecințe. Apoi dorim să putem desființa trecutul, dar nu putem. Vestea bună este că într-adevăr există „balsam în Galaad”, care încă poate să vindece.

Întrebarea pe care o pun este aceasta: În timp ce facem alegerea – oricare ar fi ea – cât de conștienți suntem de faptul că ne aflăm aici trimiși în misiune de Dumnezeu? În ce măsură știm că este seară târziu și că suntem aici ca să terminăm misi-

unea încredințată de Dumnezeu – în timp ce facem alegerile noastre, eu pe ale mele și tu pe ale tale? Așa vorbește Domnul, Cel Atotputernic: „Eu, Domnul, Te-am chemat... [Nu te-ai chemat tu însuși. Eu te-am chemat!] Te voi lua de mână... Te voi pune ca... Lumina neamurilor” (Is. 42,6). „Te chem pe nume, ești al Meu. Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine... Nu te teme... căci Eu sunt cu tine.” Există oare vreo asigurare mai minunată decât aceasta? „Voi sunteți martorii Mei, zice Domnul, – voi și Robul Meu pe care L-am ales –, ca să știți, ca să Mă credeți și să înțelegeți că Eu sunt” (Is. 43,1.2.10). Există vreo asigurare mai mare decât aceasta?

Când aveam cam opt ani, la tatăl meu a venit un bărbat. El locuia departe, de fapt nu avea un domiciliu stabil; era păstor de capre. El l-a întrebat pe tata: îl lași pe fiul tău să vină la mine să mă ajute o lună de zile? Tata avea nevoie de ceva bani, s-a uitat la mine, apoi l-a întrebat: „Îl vei hrăni bine pe fiul meu?” După ce s-a asigurat că totul va fi bine, mi-a spus: „Vei merge cu omul acesta și vei asculta de el. Vei avea grijă de capre, iar noaptea vei dormi într-o colibă”. Lucrul cel mai greu a fost faptul că trebuia să am grijă de iezi, să nu se piardă, sau să-i

Elena Salo, din Rusia, Îl laudă pe Domnul prin cântec, în fața celor 2000 de delegați la Toronto.

caut și să-i aduc înapoi în turmă. Într-o seară, după ce m-am culcat, păstorul a venit și mi-a spus: „Lipsește trei iezi. Trebuie să te duci să-i cauți.” „Acum?” am întrebat. „Da.” A trebuit să mă scol, să ies și să caut iezi aceia. Era noapte. Mi s-a părut că este atât de crud lucrul acesta! Ploaia cădea și picături îmi intrau în gură, dar acestea erau mai mult de transpirație decât de ploaie. Atunci ceva m-a atins pe mână. Era câinele pe care mi-l dăduse ciobanul, și el mă lingea. Probabil și câinele simțise neliniștea mea și a vrut să-mi spună că este cu mine. Câinele meu mi-a adus aminte că nu sunt singur.

Dumnezeu ne făgăduiește că este cu noi. „Voi sunteți martorii Mei”, spune Domnul. „Voi și Robul Meu pe care L-am ales —, ca să știți, ca să Mă credeți și să înțelegeți că Eu sunt.” Fără îndoială că suntem aici pentru un motiv, altul decât să mâncăm, să bem și să murim.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nu este doar un fenomen sociologic în plus. Dumnezeu este cauza acestei biserici. El este în curs de a-Și termina lucrarea mântuitoare și ne-a ales pentru un rol important în legătură cu această lucrare. Faptul acesta trebuie să determine toate alegerile noastre.

Înclinația de a privi în urmă

Aruncând în grabă o privire înapoi, fie cu regret, ca soția lui Lot, întrebându-se dacă nu a fost cam devreme să lase totul în urmă, fie ca israeliții care își aminteau de „oalele cu carne din Egipt”, fie așa cum ni se spune despre eroii credinței: „Dacă ar fi avut în vedere pe aceea [țara] din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea” (Evr. 11,15), observăm cu regret că mulți care au fost cu noi pe acest drum s-au rătăcit pentru un motiv sau altul. Poate că ei și-au permis să se îndoiască de angajamentul creștin pe care l-au luat odată. Poate că dorul după „o țară mai bună” a scăzut. Ca biserică, nu facem destul pentru a îngriji cu iubire și în mod deliberat de satisfacerea nevoilor acelor care au obosit în călătorie și pe care,

din nefericire, nu-i mai vedem printre noi. Apostazie devine un cuvânt urât, aproape ca un fel de SIDA spirituală. Este ca și cum am spune: „Să le fie rușine” sau „Este treaba lor”. Nu, biserica trebuie să recunoască faptul că este problema ei și trebuie să caute vindecare pentru ei. Prețul inimilor zdrobite în această viață și pierderea pentru eternitate sunt prea mari.

Apoi există aceia care continuă să privească înapoi pentru că nu pot să lase trecutul să fie trecut. Nu avem noi toți lucruri, evenimente sau momente din trecut care am dori să nu fi fost? Dar ele există și noi nu putem schimba realitatea. Dumnezeu S-a ocupat de ea și ne-a iertat, oamenii ne-au iertat, dar, într-un fel sau altul, descoperim că ne este foarte greu să ne iertăm noi înșine. Această amintire ne chinuie și ne îndepărtează bucuria și sentimentul siguranței, de care avem nevoie pentru a termina călătoria. Înregistrăm astfel un eșec al credinței.

Nu faptul că suntem fără cusur sau desăvârșirea din viața noastră constituie factorul decisiv, ci rolul Domnului Hristos în viața noastră și deciziile necondiționate pe care le luăm pentru El. Atunci nu mai este nevoie să privim înapoi. Individual și ca popor, ochii noștri trebuie să fie fixați 1) asupra obiectivului călătoriei noastre, 2) asupra Celui ce urmează să ne ia acolo și 3) asupra a ceea ce trebuie să ne preocupe până când vom ajunge acolo.

Ca biserică, există de asemenea trei aspecte care mă preocupă — sau poate idealuri este un cuvânt mai potrivit —, despre care am convingeri foarte adânci. Unii dintre dv. poate că m-au auzit vorbind despre ele mai înainte, dar permiteți-mi să le aduc din nou în atenție, pentru că trebuie să vă spun că fiecare dintre ele ocupă un loc important în viziunea mea și între valorile mele preferate pentru timpul în care am privilegiul să iau parte la conducerea acestei biserici. Ele se împart în trei categorii: *misiunea, calitatea vieții din biserică și unitatea.*

Misiunea

Mesajul cuprinzător al Bibliei este că doar Dumnezeu poate să ofere solu-

ția pentru starea pierdută și fără speranță a omenirii și că El a ales să o facă prin Isus Hristos — de fapt, singura cale prin care se poate realiza aceasta. Și că biserica este instrumentul ales de Dumnezeu să ducă această veste bună oamenilor. Biblia are foarte puțin loc pentru speculații despre succesul sau eșecul activității misionare individuale. Ea doar spune: „Fă-o!” Sau, în cuvintele de rămas bun ale Domnului Isus: „Îmi veți fi martori... până la marginile pământului” (Fapte 1,8). Aceasta înseamnă, pur și simplu, pretutindeni! Nu avem altă rațiune de a exista! De aceea suntem aici.

După cum bine știm cu toții, noi, ființe umane, înființăm organizații, societăți, cluburi, loje etc., pentru a satisface interesele celor care sunt membri în acestea, și-au făcut datoria și se află în rânduială. Biserica este altfel. Ea a fost întemeiată de Dumnezeu în primul rând în interesul celor care nu sunt membri. Este important ca biserica să țină minte faptul acesta și să nu se preocupe prea mult de sine sau să se simtă prea importantă prin ea însăși. Dumnezeu iubește lumea păcătoșilor decăzuți și are nevoie de biserică pentru a le comunica adevărul acesta prin cuvinte și fapte. „Dragostea lui Hristos care arde și se consumă pentru sufletele care pier constituie viața întregului sistem al creștinismului” (Ellen White, *Lift Him Up*, pag. 134).

Mesajul simplu, care se observă la o privire fugară la vechiul Israel, este că Dumnezeu l-a ales pentru misiune și mărturisire. Atunci când acest rol a fost refuzat, statutul lui Israel și-a pierdut sensul. Când Dumnezeu a adus la existență această mișcare adventă, aflată pe scena istoriei cam de 150 de ani, El a intenționat ca noi să concentrăm atenția oamenilor asupra Sfințelor Scripturi, pe care Dumnezeu dorea ca oamenii să le cunoască, la acest sfârșit de istorie. Și multe lucruri cuprinse în Biblie fac parte din felul în care

Un cor de 150 de persoane s-a format la sesiunea Conferinței Generale și a cântat în timpul programelor din primul Sabat, la Toronto. Un cor similar a cântat în al doilea Sabat.

Înțelegem escatologia: învățătura despre ultimele evenimente și care se aplică în mod special la etapa finală a istoriei pământului. Aici este punctul la care ne aflăm astăzi.

Dragostea lui Dumnezeu pentru lume este largă și cuprinzătoare și ne include pe mine și pe tine. Dar noi suntem folositori lui Dumnezeu mai ales atunci când împlinim misiunea pe care El ne-a dat-o. Astfel, după cum am declarat în raportul meu de la începutul acestei sesiuni, tot ce suntem și tot ce avem ca biserică își găsește sensul în misiune. De aceea voi cere ca toate inițiativele în care ne angajăm ca biserică să fie identificate și definite în termenii misiunii. Spun colegilor mei în conducere și plănuiți: „Luați notă de aceasta”. Plănuirea noastră strategică este pentru misiune. Modul în care folosim resursele este pentru misiune. Și, dacă nu vedem legătura dintre ceea ce facem și misiune, trebuie să întrebăm: Pentru ce o facem? N-ar trebui să facem altceva? Căci este seară târziu, suntem „aproape acasă” și nu trebuie ca acum să fim atrași spre alte lucruri.

Calitatea vieții din biserică

Lucrul cu adevărat minunat despre Domnul Isus Hristos este dragostea Lui nemăsurată față de oameni – persoane desfigurate, purtând

cicatrice din lupta vieții, ființe urât mirositoare, iritabile și certărețe! Dar iubite în mod minunat de Domnul nostru! Chiar prin faptul că aparținem umanității suntem foarte prețuiți de El. Nu trebuie să devenim ceva sau să realizăm ceva pentru ca El să ne iubească. Înalta prețuire pe care ne-o acordă El nu vine la un stadiu înaintat al vieții, când avem și putem oferi un raport bun al drumului parcurs, care certifică faptul că suntem făcuți dintr-un „material” bun. Fiecare dintre noi are valoare în sine prin simplul fapt că suntem ființe umane. Și, ca atare, suntem profund iubiți de Dumnezeu. Este în stare biserica din care facem parte să comunice oamenilor lucrul acesta? Este aceasta lumina care se revarsă din bisericile noastre locale? Poate cineva să treacă pragul bisericii voastre și să simtă atmosfera deschisă și caldă, primirea iubitoare? Pot oamenii să constate aceasta?

„Oamenii din lume privesc la noi să vadă ce face credința noastră pentru caracterul nostru și pentru viața noastră. Ei urmăresc să vadă dacă aceasta are un efect sfințitor asupra inimii noastre, dacă ne schimbă în asemeneaa cu Domnul Hristos...”

Nu împotrivirea lumii ne va expune celor mai mari primejdii, ci

răul cultivat chiar în mijlocul nostru produce dezastrul cel mai dureros...

Nu există nici o cale mai sigură de a ne slăbi în lucrurile spirituale decât aceea de a fi invidioși, bănuitori unii față de alții, plini de un spirit căutător de greșeli și de bănuieli rele...” (Ellen White, *That I May Know Him*, pag. 153)

Amintirea mă duce în urmă la o biserică locală, în care mă închinam de obicei în anii de demult. Printre cei care veneau, era un tânăr adolescent. Venea fără tragere de inimă, venea târziu și intra după ceilalți – așa voia el. Uneori venea în blugi – și aceasta era alegerea lui. Era supărat pe Domnul și pe biserică și se întâmplau în jurul său lucruri pe care cu greu le putea înțelege și accepta. Era un tânăr rănit și nefericit. Înfățișarea lui l-a iritat pe unul dintre prezbiterii bisericii. Poate că tânărul se îmbrăca astfel pentru a fi sigur că îl va irita. Într-o zi, prezbiterul i-a spus: „Du-te acasă și schimbă-te înainte de a mai veni aici”. El a plecat și, până astăzi, după mulți ani, nu s-a întors.

Biserica trebuie să se ocupe de mântuirea oamenilor, așa cum a făcut Domnul. La aceasta se rezumă întreaga noastră existență! Așa că, atunci când definiți biserica voastră locală, din punct de vedere cultural și sub orice aspect, asigurați-vă de faptul că, în ceea ce înțelegeți prin „biserică”, se cuprind caracteristici care o fac bună pentru mântuirea oamenilor. Altfel, probabil că salvăm o structură și o organizație, poate chiar o reputație, dar nu mai suntem folositori pentru Dumnezeu.

Unitatea

În timp ce creșterea noastră rapidă este un lucru minunat și un tribut adus lui Dumnezeu, căruia îi slujim, chiar mărimea bisericii pe plan internațional și diversitatea ei pe plan cultural, politic și etnic constituie o provocare formidabilă pentru unitate. Ca familie mondială, noi suntem diferiți de oricare altă biserică. Noi nu suntem o asociație de biserici naționale asemănătoare. **Noi suntem una!** Există o serie de

elemente de unitate care ne aparțin doar nouă:

- Avem un set de principii fundamentale de credință.

- Avem un *Manual al bisericii* comun.

- Avem o structură constituțională și principii organizatorice comune.

- Din punct de vedere financiar, suntem „căsătoriți” și împărțim resursele în toată lumea.

- Împărțim un dar sfânt în scrierile inspirate ale lui Ellen White.

Acestea sunt daruri ale lui Dumnezeu pentru noi. Așa că nu doar prin dragostea noastră vor vedea oamenii că suntem una (vezi Ioan 13,35). Există o serie de elemente concrete care leagă această familie, răspândită în toată lumea, ca pe o unitate fără egal. Totuși, unitatea nu funcționează de la sine. De aceea, suntem îndemnați: „Căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii”, în acest corp unic (Efes. 4,3).

Și unii dintre noi nu o fac!

Este adevărat că, pe măsură ce această biserică se dezvoltă în lume, nevoile locale ale bisericii vor spori de asemenea. Ele sunt atât de natură financiară, cât și nevoi care privesc felul în care biserica trebuie să funcționeze și să se exprime. Înțeleg faptul că trebuie să examinăm felul în care pot fi satisfăcute aceste nevoi. Înțeleg că, în timp ce facem aceasta, trebuie să ne întrebăm: Ce schimbări putem face în siguranță? Schimbări cu privire la felul în care trebuie să împărțim și să folosim banii? Schimbări privitoare la felul în care funcționează corpul pastoriilor sau la structurile administrative din biserică? Este necesar ca aceste întrebări să fie puse și explorate. Dar, atunci când dăm răspunsuri, este important ca noi, conducătorii, să nu sacrificăm ceea ce ne leagă împreună ca biserică mondială. Este ceva profund biblic să fim dispuși să renunțăm să exercităm libertatea pe plan local în interesul a ceea ce este bun pentru întreaga familie adventistă internațională. Suntem datori față de *Isus Hristos*, care ne-a

adus aici unde suntem astăzi, să fim foarte hotărâți și plini de grijă ca să păstrăm unitatea familiei bisericii. Este seară târziu și suntem „aproape acasă”. Nu putem să ajungem nepăsători și neglijenți. Suntem datori față de *biserică* – trupul Lui – să punem la adăpost și să întărim întregul corp, familia internațională. Congregaționalismul – biserici independente – nu aparține acestui mod de înțelegere. El este o idee străină, care nu se armonizează deloc cu ceea ce Dumnezeu a descoperit acestei biserici. Este extrem de important ca cei aleși în funcții de conducere să accepte lucrul acesta și să-și îndeplinească sarcinile în armonie cu ceea ce ne-a dat Dumnezeu.

Astfel, celor aleși în funcții de conducere, le spun: „Nu dați la o parte elementele care ne leagă împreună – acordurile la care am ajuns ca familie spirituală!” Celorlalți membri ai bisericii le spun: „Vegeați ca liderii voștri să rămână demni de încredere!”

Aceasta este viziunea mea cu privire la biserică:

Văd Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea ca fiind comunitatea răscumpărătoare a lui Dumnezeu în aceste zile finale.

O văd ca fiind o societate deschisă și căutătoare. Eu cred că noi adu-

cem lumii o accentuare cu totul deosebită a Cuvântului lui Dumnezeu.

Văd pe *Isus Hristos* ca fiind Mântuitorul nostru, Prietenul și Domnul care vine curând.

Văd Biserica Adventistă ca fiind o familie unită, în care amestecul tuturor culturilor și raselor îmbogățește calitatea vieții pe care o trăim.

Văd în această comunitate de credință un instrument prin care Dumnezeu își împlinește lucrarea.

Poate fiecare dintre noi să privească la această descriere și să spună: „*Da, aceasta este comunitatea mea; acesta este poporul meu; acesta este locul de care aparțin; acesta este căminul meu spiritual*”?

Dacă puteți spune „da”, atunci doresc să vă simțiți în siguranță și iubiți și să vă simțiți acasă în această biserică. Mă angajez să fac tot ce pot pentru ca această biserică să devină o comunitate iubitoare, în care să ne susținem unii pe alții – să ne purtăm unii pe alții, dacă este necesar –, să-L înălțăm pe Domnul și să căutăm să trăim viața în ascultare față de El; și să ne punem în ordine așa cum trebuie viața, valorile, alegerile pe care le facem în mod personal și ca biserică.

Să ne îmbrățișăm și să ne strângem mâinile cu putere – să strângem rândurile –, în timp ce înaintăm spre finalul călătoriei noastre.

Stacey Moseti (stânga) și Marie Juliett Makori, două membre ale unui grup vocal de copii din Nairobi, Kenya, au îmbinat frumos cântecul și mișcarea.

Sfânt păcătos

Mesaj devoțional prezentat luni dimineață, 3 iulie 2000

O profetie surprinzătoare a Vechiului Testament anunță că timpul sfârșitului va aduce o nouă dorință de a-L cunoaște pe Domnul: „După aceea, copiii lui Israel se vor întoarce, și vor căuta pe Domnul, Dumnezeul lor, și pe împăratul lor David; și vor tresări la vederea Domnului și a bunătății Lui, în vremurile de pe urmă” (Osea 3,5). În această dimineață suntem invitați să ne aducem aminte de bunătățile Domnului, în mod special în relația Sa cu David. Așa cum spune profetia, vom „tresări”.

Numele lui David este amintit de o mie de ori în Biblie. Când spunem David, ne vin în minte o mie de istorisiri – multe dintre ele povestite iar și iar de mamele noastre devotate, altele lăsate ca să fie descoperite mai târziu. Când spunem David, evocăm o mulțime de profeții și simboluri, virtuți și păcate, temeri și speranțe. David ocupă un loc unic între personalitățile biblice prin faptul că este cunoscut pe deplin atât din exterior (ca subiect al multor relatări istorice), cât și din interior (ca autor al confesiunilor lirice din psalmi).

De ce vorbește Biblia atât de mult despre David? Fațetele caracterului său îl arată ca fiind personajul cel mai complex, cel mai uman din întreaga Biblie. Aceasta se vede mai puțin în momentele sale eroice, ci mai ales în greșelile și eșecurile sale. Tabloul general al lui David este plin de varietate, plin de realism. Foarte mulți dintre noi ne putem identifica cu David, în care se află același amestec de bine și de rău care este și în noi.

Istorisirea biblică nu exagerează și nu estompează nimic. Bunătatea lui David nu este negată datorită păcatului său și nici păcatul său, datorită bunătății sale.

Suveranitatea lui Dumnezeu

Despre o persoană atât de complexă și controversată, Dumnezeu însuși spune: „Domnul Și-a ales un om după inima Lui” (1 Sam. 13,14). Suntem obișnuiți să explicăm această declarație în termenii superiorității de caracter a lui David, mai ales prin contrast cu Saul. Spiritul permanent de rugăciune și căutarea voinței lui Dumnezeu, care străbat foarte multe dintre istorisirile despre David, diferă categoric de zbatările bine intenționate, dar firești, ale lui Saul. David avea să asculte

Adrian Bocăneanu
Președintele
Uniunii Române

poruncile Domnului și avea să aibă pe inimă interesele Lui.

Dar este un contrast mai puternic aici. Saul fusese ales după criterii omenești. Din cauza aceasta, alegerea lui Saul ca împărat era o respingere a guvernării Domnului Dumnezeu peste Israel. Încercarea aceasta dăduse greș și acum Dumnezeu își exercită libertatea Sa suverană ca să aleagă pe următorul rege. Ellen White spune: „Saul fusese după inima lui Israel, dar David era un om după inima lui Dumnezeu.” „Folosirea cuiva în slujba lui Dumnezeu se bazează înainte de toate pe chemarea lui Dumnezeu, și nu pe bunătatea sau neprihă-

nirea persoanei. Avraam este un prim exemplu de chemare plină de har venită din partea lui Dumnezeu, care are întâietate față de dreptate... Din punct de vedere moral, Ionatan era mult mai potrivit pentru tron decât Saul și David, și totuși el nu a fost niciodată împărat. David, deși iubit ca un păcătos iertat, l-a depășit pe Saul în vărsare de sânge. Cu toate acestea, Domnul a ales casa lui David” (Alden Thompson, *Samuel*, pag. 106,107).

Lucrul cel mai interesant este că, în momentul în care Dumnezeu a făcut aceste declarații despre David, acesta nu era decât un copil sau poate chiar nici nu se născuse. Acest lucru exclude complet meritul personal ca bază a chemării lui Dumnezeu, care este în întregime actul Său suveran și darul Său nemeritat. Frumusețea imnurilor lui David, marile sale izbânzi în războaiele Domnului și darurile generoase pentru casa lui Dumnezeu nu sunt merite. Lui David i se reamintește de mai multe ori că a fost chemat la tron din inițiativa lui Dumnezeu, prin har, nu prin fapte. „Așa vorbește Domnul oștirilor: te-am luat de la pășune, de la oi, ca să fii căpetenie peste poporul Meu, peste Israel; am fost cu tine pretutindeni pe unde ai mers, am nimicit pe toți vrăjmașii tăi dinaintea ta și ți-am făcut numele ca numele celor mari de pe pământ” (2 Sam. 7,8,9). Și încă o dată: „Eu te-am uns împărat peste Israel... ți-am dat casa lui Israel și Iuda. Și dacă ar fi fost puțin atâta, aș mai fi adăugat” (cap. 12,7,8).

Legământul davidic

Când, în culmea domniei sale, a examinat starea în care se afla casa Domnului, David l-a chemat pe Natan și i-a împărtășit dorința de a construi un templu. Dar Dum-

nezeu avea un alt plan: nu David avea să construiască o casă pentru Dumnezeu, ci Dumnezeu avea să construiască una pentru David. În ciuda începuturilor sale atât de modeste, în ciuda greșelilor și eșecurilor, Iehova l-a așezat pe David în poziția de conducător al poporului legământului. Spre deosebire de Saul, el nu avea să ajungă niciodată în afara legământului de dragoste al lui Dumnezeu. Deși se așteaptă din partea lui să fie credincios lui Dumnezeu, nu se spune că aceasta este o condiție ca Dumnezeu să-și păstreze ceea ce a făgăduit.

Făgăduința unei împărății veșnice pentru casa lui David a devenit punctul central pentru multe profeții de mai târziu și a îmbogățit dezvoltarea speranței mesianice în Israel. David a fost uimit că Dumnezeu își ia asemenea angajamente față de el și urmașii săi. Dar el a recunoscut de asemenea că ceea ce i-a făgăduit Dumnezeu, i-a făgăduit de dragul lui Israel, pentru împlinirea făgăduințelor Sale în favoarea poporului legământului. Efectul final va fi cinstirea și lauda lui Dumnezeu în întreaga lume. „Cine sunt eu, Doamne Dumnezeule, și ce este casa mea, de m-ai făcut să ajung unde sunt? Și încă atât este puțin înaintea Ta, Doamne Dumnezeule! Tu vorbești despre casa robului Tău. Ce Ți-ar mai putea spune David mai mult?... După cuvântul Tău, și după inima Ta, Tu ai făcut toate aceste lucruri mari, ca să le descoperi robului Tău... Acum, Doamne Dumnezeule, fă să rămână în veci cuvântul pe care l-ai rostit asupra robului Tău și asupra casei lui și lucrează după cuvântul Tău” (2 Sam. 7,18-25).

Legământul davidic se bazează pe făgăduința lui Dumnezeu și este necondiționat, așa cum este și legământul lui Dumnezeu cu Israel. Chiar atunci când israeliții păcătuesc și trebuie să fie pedepsiți cu asprime, Dumnezeu intervine și salvează, pentru că El nu va rupe legământul Său cu ei (vezi Lev. 26,44). Să sărbătorim împreună cu psalmistul dragostea și credințioșia Domnului, să cântăm împreună cu David laude acestui Dumnezeu fără egal:

„Voi cânta întotdeauna îndurările Domnului, voi spune din neam în neam, cu gura mea, credințioșia Ta. Căci zic: 'Îndurarea are temelii veșnice! Tare ca cerurile este credințioșia Ta!' 'Am făcut legământ cu aleșii Mei' – zice Domnul – 'iată ce am jurat robului Meu David: 'Îți voi întări sămânța pe vecie, și-n veci îți voi așeza scaunul de domnie. Cerurile laudă minunile Tale, Doamne, și credințioșia Ta în adunarea sfinților! Căci în cer, cine se poate asemăna cu Domnul?... Căci Domnul este scutul nostru, Sfântul lui Israel este împăratul nostru. Atunci ai vorbit într-o vedenie prea iubitului Tău, și ai zis: 'Am dat ajutorul Meu unui viteaz, am ridicat din mijlocul poporului un tânăr; am găsit pe robul Meu David, și l-am uns cu untdelemnul Meu cel sfânt. Mâna Mea îl va sprijini, și brațul Meu îl va întări...' (Ps. 89,1-6; 18,22).

Cât de prețioase sunt aceste făgăduințe divine, dacă ne gândim la chemarea divină și la misiunea bisericii noastre! Ascultați această memorabilă scrisoare pe care Ellen White a scris-o conducătorilor bisericii în 1893: „Iubiți frați de la Conferința Generală, mărturisesc înaintea fraților și surorilor că biserica Domnului Hristos, așa slabă și plină de defecte cum poate să fie, este singurul obiect de pe pământ asupra căruia El își revărsă suprema atenție... Prin Duhul Sfânt, El vine personal în mijlocul bisericii Sale. 'Dacă ai păstra, Doamne, aducerea aminte a nelegiuirilor, cine ar putea sta în picioare, Doamne? Dar la Tine este iertare, ca să fii de temut. Eu nădăjduiesc în Domnul, sufletul meu nădăjduiește și aștept făgăduința Lui... Israele, pune-ți nădejdea în Domnul, căci la Domnul este îndurarea, și la El este belșug de răscumpărare! El va răscumpăra pe Israel din toate nelegiuirile lui.' Pastori și întreaga biserică, aceasta să fie vorbirea noastră, izvorâtă din inimi care răspund la marea bunătate și iubire a lui Dumnezeu față de noi ca popor și ca persoană. 'Israele, pune-ți nădejdea în Domnul de acum și până în veac.' Frați și surori, să nu uitați niciodată că Domnul are un popor, un popor ales, biserica Sa, ca să fie al Lui”

(*Testimonies to Ministers*, pag. 15).

O relație cutremurătoare

Legământul davidic este necondiționat și se bazează pe favoarea nemeritată a lui Dumnezeu. El aduce privilegii incredibile: o relație nelimitată cu Împăratul universului (Ellen White spune că Domnul Hristos Însuși vorbea cu David), precum și iubirea, devotamentul și credințioșia națiunii lui Israel. Dar această relație de legământ este foarte pretențioasă. Vorbind despre urmașul lui David, Domnul i-a spus: „Eu îi voi fi Tată, și el Îmi va fi fiu. Dacă va face răul, îl voi pedepsi cu o nua omenească și cu lovituri omenești; dar harul Meu nu se va depărta de la el” (2 Sam. 7,14.15). Neascultarea este încă posibilă și chiar va avea loc. Dar, atâta vreme cât legământul rămâne în picioare – și aceasta este pentru totdeauna –, și această relație de tată-fiu rămâne în picioare. Cu mâna hotărâtă, Dumnezeu îl urmărește pe iubitul Său fiu și îi administrează disciplina. Există multă durere, uneori proteste și chiar încercări de a scăpa, dar, slavă Domnului, nu există scăpare din mâna hotărâtă a lui Dumnezeu. Iar durerea nu este doar partea noastră. De fapt, Tatăl nostru ceresc suferă cu mult mai mult. Întreaga Scriptură răsună de strigătele Sale de luptă și de suferință atunci când administrează pedepsele. Se descătușează o cantitate incredibilă de energie. Pentru cineva din afară este cu totul imposibil să înțeleagă această dimensiune aspră, aproape răzbunătoare a purtării lui Dumnezeu cu iubiții Săi prieteni, ca Avraam, sau Iacov, sau Moise, sau Ana, sau Pavel. Dar, în ciuda păcatelor lor respingătoare, ei stau înaintea lui Dumnezeu și pot să audă mereu șoapta bărbătească a lui Dumnezeu în urechea lor: „Cum să te dau...? Cum să te predau...? Mi se zbate inima în Mine și tot lângă Mine se mișcă de milă!” Și iată reacția lor: „Ei vor urma pe Domnul, ca pe un leu care va răzni; căci El însuși va răzni, și copiii vor alerga tremurând de la apus” (Osea 11,8.10).

De fapt, este atât de multă disci-

Copii din Chile cântă despre speranța lor în a doua venire a Domnului Isus, în timpul sesiunii Conferinței Generale de la Toronto, Canada.

plină de administrat, atât de multă pedeapsă de suferit, încât ființa omească nu poate să supraviețuiască. În cele din urmă, marele Fiul al lui David, singurul Fiul al lui Dumnezeu, avea să fie „străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți” (Isaia 53,5).

David a învățat-el însuși ceea ce Domnul a profetizat cu privire la Fiul Său preferat. El și-a avut partea lui de „lovituri omenești”. A fost o vreme când, aflând că Mical îl iubea, David s-a lăsat purtat de o ambiție tinerească și de dorința secretă de a-și demonstra că este mai puternic decât Saul. El a reușit să o smulgă pe Mical de la tatăl său, dar aceasta nu a făcut decât să aprindă și mai mult ura lui Saul împotriva sa, iar căsătoria cu Mical a fost un dezastru. A fost un moment când, istovit de viața de fugă, el s-a hotărât să găsească refugiu la Gat, capitala filistenilor. Și iată-l pe David, purtându-se ca un om care și-a pierdut mintea; duse sunt respectul de sine și simțământul înaltei sale chemări, pregătind drumul pen-

tru compromisiuri ruinătoare. Și a venit o vreme când David a început să învețe de la împărații vecini căile împăraților: poligamie, cruzime, îngăduință de sine, ambiții... Răspunderi fundamentale față de Dumnezeu, față de propria sa creștere spirituală și față de familia sa au început să fie neglijate. Și David avea să cadă jos de tot.

Un scris de mână pe zid

Și acum, ajungem la acest capitol 11 din 2 Samuel. Rămânem fără glas. Ne întrebăm dacă nu cumva autorul a îngăduit ca David să atingă cel mai înalt nivel de slavă, înfățișând doar în treacăt latura sa mai întunecoasă, numai ca să lase acum deoparte orice rezervă și David să apară așa cum este. După citirea acestei istorisiri, ne putem întreba „dacă la început David L-a slăvit pe Dumnezeu, dar acum greșete foarte serios, sau dacă cititorii află abia acum că David întotdeauna a fost un om perfid și egoist”.

Câteva clipe de îngăduință pătimășă, și apoi – caracterul său ruinat pentru totdeauna, pacea distrusă, temeliile guvernării sale slăbite, Domnul supărat și o mare ocazie dată dușmanilor să blesteme!

Până acum, David fusese multumit cu ce îi dăduse Dumnezeu, dar acum el începe să își ia pentru sine: o ia pe Bat-Şeba, ia viața lui Urie, îi ia pe supușii săi ca să servească dorințelor sale pătimășe. Este de necrezut că acela care trebuia să fie garan-

tul drepturilor poporului ajunge să-l asasineze pe slujitorul său cel mai credincios și să provoace moartea altor soldați conștiincioși, pentru a-și apăra onoarea pe care el însuși o călcase în picioare. În această situație, poruncile lui Dumnezeu nu au nici o putere să-l oprească de la rău. David nu se dă înapoi să comită o crimă prin procură ca să-și acopere adulterul.

„Fapta lui David nu a plăcut Domnului” (2 Sam. 11,27). Aceasta este judecata solemnă cu care Sfintele Scripturi încheie un șir de nelegiuiri foarte reușite. Avem o mărturie a felului în care Dumnezeu ne cunoaște inima și viața. Fiecare faptă pe care o săvârșim fie Îi place, fie nu-I place lui Dumnezeu. Nu numai că relația noastră cu Dumnezeu este afectată; viața noastră este în întregime greșită. E cu neputință ca ceva să mai fie la locul său; e cu neputință ca vreo datorie să mai fie corect îndeplinită, poate doar cu excepția unor sarcini superficiale.

Și de obicei aceasta nu este o stare trecătoare. Ea are tendința să se prelungească, să se perpetueze; ea pune în mișcare o forță care orbește, care corupe și ucide. Doar o minune a harului mai poate să scoată pe cineva din această stare. Timp de aproape un an, scrisul este pe zid, dar David își întoarce cu încăpățănare ochii în partea cealaltă. Prețul este teribil: Dumnezeu ajunge foarte îndepărtat, aproape inexistent. După ce se izolează de Dumnezeu, el se izolează și de slujitorii săi. David desconsideră avertismentul subtil din cuvintele omului trimis să întrebe despre femeie: „Este Bat-Şeba, fiica lui Eliam, nevasta lui Urie”. Cu alte cuvinte, „fii atent, femeia este căsătorită”. Dar David pare că nu aude nimic. Dumnezeu aproape că a încetat să mai existe pentru el. El sfidează și avertismentul neintenționat din refuzul lui Urie de a merge acasă ca să se bucură de mângâierea și iubirea soției sale, după săptămâni și luni de război. Dan Ackroid spunea: „Urie îmbătat este mai evlavios decât David treaz!”

Suntem aici o adunare cu totul specială de conducători, bărbați și fe-

Continuare în pagina 34

Toronto la București

Gabriel Radu

Într-una dintre serile săptămânii trecute, mă aflu în preajma unei biserici pe care o iubesc. Credinșii se grăbeau spre un program important. Pe fețe se puteau citi solemnitate și așteptare sfântă. Ceva se întâmpla de câteva zile și cei care de obicei întreabă: „Străjerule, cât mai este din noapte?” au descoperit că pot afla direct de la sursă. Nu pentru că în Toronto se află cel mai înalt turn de televiziune din lume, ci pentru că, timp de zece zile (minimum în cultura Bibliei), Biserica Rămășiței s-a întâlnit prin reprezentanți, în cadrul celei de-a 57-a Sesiuni a Conferinței Generale.

În fiecare zi au fost predicate solii puternice care îl prezentau pe Isus ca Salvator de oameni și Împăratul care vine.

De unde știu?

Nu am fost la Toronto, dar a fost Toronto la noi. Încă o dată s-a dovedit că aparatura, să-i spunem NET, este o investiție inspirată de adevărata Căpetenie a Misiunii Globale. Căci, răspunzând întrebării pe care ucenicii Lui din toate timpurile o pun, și anume: „Când va veni sfârșitul?”, Mântuitorul ne asigură: „Când Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de **mărturie!**” Și prin satelit se face acest lucru astăzi. Astfel, Evanghelia depășește granițe, traversează mări, trece peste munți și ajunge în cele mai inaccesibile locuri. Prin mijlocirea satelitului, noi am urmărit din țară lucrările ultimei sesiuni din mileniu a Conferinței Generale. Am avut harul, ca și alții, să particip în 1995 la întâlnirea bisericii la Utrecht și a fost într-adevăr o experiență unică.

Vreau sa vă spun însă că săptămâna trecută am trăit atât de intens sesiunea 2000 a Bisericii Mondiale, încât am plâns și m-am bucurat atât de natural, de parcă aș fi fost „live” la Toronto.

Duhul Sfânt lucrează, folosindu-Se de tehnologia modernă așa cum se folosea sfeșnicul care lumina sanctuarul pământesc. Căci uleiul de măsline alimenta „focul” care producea lumina. Deși uneltele tabernaculului sacru erau făcute de oameni, aceștia învățau, prin mijlocirea lor, marea lecție a călăuzirii harului și dra-

gostei divine.

Revenind la Toronto, întreb: „Cum am fi aflat despre rapiditatea cu care se răspândește Vestea Bună în America Centrală sau în Diviziunea Asia de Sud?” Poate că ne-ar fi spus cineva dintre cei care s-au întors în țară, dar nu am fi făcut cunoștință cu Filip – un tânăr vindecat de poliomielită, convertit de la hinduism și care a trecut din minune în minune, ca apoi să ne poată povesti nouă. Ați aflat câte biserici a înființat? Sigur că da. Vă amintiți de pericolele de moarte din care Dumnezeu l-a scos teafăr? Ca și apostolul Pavel, Filip indianul a devenit, din prigonitor, el însuși prigonit. Dar ceea ce-l deosebește de alți creștini nu este atât de mult culoarea arămie a pielii, nici

obârșia lui religioasă, ci prezența zilnică a lui Isus în inima lui, pe care și-o consacră zilnic.

Apoi, apelul direct și plin de putere al președintelui reales al Conferinței Generale ne arată că Dumnezeu are și astăzi stegari. Spunea fratele Paulsen în ultimul său apel: „Celor apostaziați sau excluși nu trebuie să le întoarcem spatele, pentru că ne pasă de ei”. Sau: „Marea familie adventă trebuie să rămână unită, în ciuda diferențelor culturale...” Și: „Vrajba și naționalismul nu au nici un loc în cer”.

Finalul lucrărilor de la Toronto a fost magistral, o ilustrare, cu mijloace umane la modul pozitiv, a încheierii istoriei noastre. Cei aproape 62.000 de

participanți au fost martorii unui eveniment special, care marchează pentru încă cinci ani Biserica Rămășiței. A fost cea mai numeroasă participare din istoria Bisericii Adventiste.

Da! **Mărturia** pe care Dumnezeu vrea s-o ofere lumii nu este una care să-i acuze pe oameni la judecată, ci una care să-i mântuiască acum din păcate.

Am urmărit evenimentul Toronto la noi acasă și am văzut miracole. Nu din acelea pe care oamenii le cer ca pretexte să creadă, deși nici acelea nu au lipsit din experiența vestitorilor și a celor salvați. Ci minuni adevărate și mari, adică oameni convertiți, schimbați, salvați și vindecați prin puterea crucii lui Hristos.

Am aflat prin satelit, de la Toronto, că, deși este noapte, vine sigur dimineața!

Gabriel Radu este secretarul Asociației Pastorale a Conferinței Muntenia.

Imaginile transmise prin satelit de la Toronto au fost însoțite de glasurile românești ale traducătorilor. În imagine, frații Adrian Bocăneanu (stânga) și Romulus Chelbegean, în cabina de traducere.

Președintele, Jan Paulsen (centru), secretarul, Matthew Bediako (stânga), și trezorerierul Conferinței Generale, Robert Rawson.

Președinții celor 12 diviziuni ale Conferinței Generale. *Rândul din față* (de la stânga): Pyung Duk Chun (Asia de Nord-Pacific), Violeta Bocala (Asia de Sud-Pacific), Artur Stele (Euro-Asia), Donald Watts (Asia de Sud). *Rândul din mijloc*: Pardon Mwansa (Africa de Est), Ulrich Frikart (Euro-Africa), Laurie Evans (Pacificul de Sud), Luka Daniel (Africa-Oceanul Indian). *Rândul din spate*: Ruy Nagel (America de Sud), Israel Leito (America Centrală), Bertil Wiklander (Trans-Europeană), Don Schneider (America de Nord)

Vicepreședinții Conferinței Generale. *În spate, de la stânga*: Ted Wilson, Gerry Karst, Calvin Rock. *În centru*: Lowell Cooper, Leo Ranzolin. *În față*: Armando Miranda, Eugene Hsu, King Yi.

Diversitatea culturală și caracterul internațional al Bisericii Adventiste se pot constata cel mai bine la sesiunea Conferinței Generale.

Wintley Phipps îl laudă pe Dumnezeu prin cântec la sesiunea Conferinței Generale.

Înainte de a se adresa delegaților, subsecretarul general al ONU, Excelența Sa Joseph Verner Reed (stânga), a fost prezentat de bunul său prieten, fratele Neal Wilson, fost președinte al Conferinței Generale.

Luanne Sams, din Curalao, Antilele Olandeze, privește din locul ei de siguranță.

Delegații votează, în timpul lucrărilor sesiunii.

Sora Beatrice Lospa și fratele Florian Cărmu, îmbrăcați în costume naționale, au purtat steagul României la parada națiunilor, în seara închiderii sesiunii Conferinței Generale.

A 57-a Sesiune a Conferinței Generale a Bisericii Adventiste

În doi ani și jumătate, Olga Mulgar, din fosta Uniune Sovietică, a condus peste 200 de campanii de evanghelizare, în urma cărora au fost botezate 1.312 persoane. Ea a declarat, în fața delegaților, că intenționează să conducă...

În timpul raportului Diviziunii Euro-Africa, Timoteus Nagy, fiul pastorului Károly Nagy, din România, a transmis salutări din partea „prietenilor mei, a pastorilor și a copiilor de pastori”.

Sfânt păcătos / Urmare din pagina 31

mei cu o chemare înaltă, cu putere și influență. Aceste poziții aduc cu ele niște pericole. Noi nu suntem imuni la atitudinile care predomină în societate. O bună parte a activității noastre se desfășoară în spatele ușilor închise. Începem să credem că nimeni nu ne poate trage la răspundere cu privire la ceea ce facem în spatele acestor uși – doar facem lucrarea Domnului.

Bunul nume devine mai important decât bunul caracter. Noi putem să examinăm viața oricui, dar nimeni nu o poate examina pe a noastră. Chiar ne așteptăm ca Dumnezeu să ne protejeze de consecințele păcatelor noastre.

Dar Dumnezeu S-a purtat altfel cu David. Când acesta aflase de moartea rușinoasă a lui Saul, el cântase: „Nu spuneți lucrul acesta în Gat, nu răspândiți vestea aceasta în ulițele Ascalonului” (2 Sam. 1,20). Dar Dumnezeu procedează altfel: „Ai lucrat în ascuns; Eu însă voi face lucrul acesta în fața întregului Israel” (cap. 12,12). Nu există păcat săvârșit în izolare. Orice păcat îi afectează și pe alții. Din cauza aceasta nu ne putem aștepta ca Dumnezeu să ne acopere păcatul.

Pe lângă aceasta, fiecare persoană cu răspundere este asaltată de idei co-

rupte cu privire la iubire. Societatea imorală din jur ne încurajează să ne luăm libertăți care încalcă principiile Cuvântului lui Dumnezeu. „Ignoranța, iubirea de plăceri și obiceiurile păcătoase care corup suflet, trup și spirit umplu lumea aceasta de o lepră morală; o malarie morală ucigătoare distruge mii și zeci de mii. Ce vom face ca să-i salvăm pe tinerii noștri? Noi nu putem face decât puțin, dar Dumnezeu este viu și domnește și El poate face mult” (*Căminul Adventist*, pag. 303).

Nu trebuie să uităm că persoanele în poziții de conducere reprezintă o țintă strategică pentru ispitele lui Satana. „Bărbați în poziții de răspundere, care proclamă cerințele Legii lui Dumnezeu, a căror gură este plină de argumente în favoarea Legii Sale – tocmai împotriva acestora Satana se năpustește, împotriva lor el își pune la lucru puterile demonice și cere agenților lui să-i lovească chiar acolo unde sunt punctele slabe ale caracterului lor... Și apoi, cum se bucură el! Cât de dezonorat este Dumnezeu! (*Ibid.*, pag. 301, 302).

Slujirea profetică a bisericii

Avem o lecție de învățat din curajul, credințioșia și iscusința lui Natan. Ascultați acest apel pasionat al eminentului biograf englez Alexander Whyte: „Predicarea ar fi o lucrare măreață, dacă am putea să avem predicatori ca Natan. O, dacă predicatorii noștri ar avea măcar ceva din curajul, iscusința, înțelepciunea și urgența lui Natan... Noi, pastorii, trebuie să studiem mult mai mult metoda lui Natan. În mod special atunci când suntem trimiși să ținem predici de trezire. Nici un efort nu va fi prea mare ca să învățăm așa cum trebuie cum să atingem conștiința oamenilor. Sabia lui Natan era la un deget de conștiința lui David, înainte ca David măcar să știe că Natan are o sabie. O

singură mișcare bruscă, și împăratul este la picioarele lui Natan. Ce mustrare pentru predicarea noastră stângace, vlăguită și nesigură!

Întorcându-ne la David și Natan, singurul lucru care ar mai fi trebuit ca acea zi să fi fost perfectă în viața lui David era ca să nu mai fi fost nevoie ca Natan să vină la David. Și acum, ceea ce va face din ziua aceasta cea mai perfectă zi din toată viața ta va fi să scutești pe Domnul și pe profetul Său de toată munca aceasta și să fii, ca să spunem așa, atât Domnul, cât și profetul Lui, pentru tine însuși. Citește-ți singur parabola lui Natan, până când vei spune: eu sunt omul acesta!” (*Alexander Whyte, Bible Characters*, pag. 245).

Charles Swindoll adaugă: „Dacă Dumnezeu te-a chemat să fii solul Său, fă lucrul acesta cu iscusință și fă-l cu umilință. Fă lucrul acesta cum trebuie sau nu-l face deloc. Dacă Dumnezeu te cheamă să-i confrunți pe păcătoși, confruntă-i. Și astăzi oamenii tânjesc după un mesaj, după o solie de la Dumnezeu. Când întâlnești o persoană care în mod voit a apucat-o pe o cale greșită, spune-i-o. Fără îndoială, alege timpul potrivit și modul potrivit. Dar spune-i ce trebuie! Nu șovăi. Nu încerca să reformulezi sau să explici. Numește păcatul pe nume. Și atunci când faci acest lucru, nu uita că și tu ai păcătuat. Așa că rămâi umil și plin de milă. Spune adevărul în dragoste, dar spune adevărul! O ușurare fără margini îl cuprinde pe păcătos atunci când cineva îi spune în mod cinstit: „Ai greșit, recunoaște, fă ceva” (*Charles Swindoll, David*, pag. 204).

Răscumpărarea lui David

Există un moment al adevărului în viața fiecărei persoane pe care Dumnezeu a chemat-o, prin inițiativa Sa suverană, să-L slujească; un moment în care trebuie confirmat angajamentul indiscutabil de ascultare și de slujire. Uneori, acest ceas decisiv poate fi recunoscut cu ușurință – chemarea lui Dumnezeu este cu totul neobișnuită, cerința cerului este cu totul contrară judecății și experienței omenești, ascultarea este foarte costisitoare.

Confruntarea este teribilă, eroică și fără pereche – ceva ce trăiești o dată în viață. Îți dai seama că urmările decid destinul tău veșnic. Așa a fost atunci când lui Noe i s-a cerut să construiască o corabie. Atunci când lui Avraam i s-a cerut să-l jertfească pe fiul său. Atunci când Ilie se confruntă cu sutele de preoți păgâni pe Carmel. Atunci când cei trei israeliți rămân în picioare, neplecându-se în fața marelui idol babilonian. Atunci când Estera merge să-l întâlnească pe împărat sau atunci când Saul, prigonitorul nemilos, îl zărește pe Isus, cel răstignit și înviat, îi predă viața și devine puternicul Său ambasador.

Dar, altă dată, un bărbat sau o femeie este încercat într-un mod foarte obișnuit. Nimic nu-ți spune că acesta poate fi momentul decisiv al vieții. Nimeni nu vede flăcările, nimeni nu aude sunetul strident al trâmbițelor cerești. Ceasul acela este făcut din materialele obișnuite ale vieții de zi cu zi. Întâmpinăm asemenea ocazii, ispite și pericole la fiecare pas. Presiunea exterioară este minimă. A rezista ispitei și a asculta de Dumnezeu sunt acte aproape naturale. A cădea este cu totul neașteptat, de-a dreptul straniu și de necrezut.

Nu trebuie să fii un sfânt ca să spui că soția ta este soția ta. Și totuși un mare om al lui Dumnezeu, după ce s-a gândit bine, a prezentat-o pe soția lui ca fiindu-i soră. Nu trebuie să fii savant ca să găsești drumul spre Ninive. Și totuși, un profet cu un renume foarte bun își cumpără un bilet de vapor spre Tars. Nu trebuie să fii licențiat în matematică, pentru ca să numeri banii câștigați din vânzarea unei proprietăți. Dar un bărbat și soția lui au dat același număr – greșit. Nu trebuie să fii împărat, caracterizat ca nimeni altcineva drept „om după inima lui Dumnezeu”, ca să nu pornești pe urmele unei femei atrăgătoare, s-o duci în dormitorul tău, apoi să regizezi o moarte eroică pentru soțul ei, căruia îi pui în mână scenariul complotului ucigaș. Și totuși a existat un asemenea împărat. El este eroul nostru.

În întreaga istorie a omenirii, doar

Isus are un raport perfect, atât în umblarea Sa de zi cu zi, cât și în confruntările epocale cu Lucifer. Șirul Său neîntrerupt de victorii reprezintă răscumpărarea ilustrului Său înaintaș David și rămâne singura noastră bază de speranță și de siguranță. Suntem gata să recunoaștem acest lucru?

Istoria timpurie a lui David este o istorie de începuturi modeste, pași înainte și pași înapoi, iubire, credință și greșeli dureroase. Totuși Dumnezeu a putut să-l treacă prin toate acestea și să-l folosească într-un mod uimitor. El i-a dat biruința în împrejurări imposibile, atâta vreme cât David a recunoscut că depinde de Dumnezeu. Nu reprezintă aceasta și istoria timpurie a bisericii noastre? Dumnezeu S-a manifestat într-un mod uimitor și rezultatele au depășit cu mult orice așteptări omenesti. Chiar o privire fugară asupra a ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi și prin noi ne umple de uimire și de teamă. Și aceasta nu este totul. „Dacă ar fi fost puțin atâta, aș mai fi adăugat.”

Apoi, greșeli incredibile, pierderi copleșitoare, suferințe și adevărată paralizie morală au distrus cariera lui David la apogeu. Nu cumva aceasta

ar descrie și viața mea? Nu cumva aceasta ar descrie și mersul iubitei biserici a lui Dumnezeu? Dacă da, o evanghelizare mai curajoasă, tehnologia superioară, metodele avansate de conducere, oricât de valoroase sunt, nu ne vor izbăvi din acest moment critic al existenței noastre, atâta vreme cât ceea ce spune martorul credincios și adevărat este încă adevărat despre noi: „Pentru că zici: 'Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic'” (Apoc. 3,17).

Viața lui David, cel mai renumit păcătos pocăit al Bibliei, ne învață că pocăința nu ne scutește de consecințele păcatelor noastre, dar ne dă dreptul la bogățiile harului lui Dumnezeu. În cuvintele lui Mica: „Nu te bucura de mine, vrăjmașă, căci chiar dacă am căzut, mă voi scula iarăși. Chiar dacă stau în întuneric, Domnul este lumina mea! Voi suferi mânia Domnului, căci am păcătuț împotriva Lui – până ce El îmi va apăra pricina și îmi va face dreptate; El mă va scoate la lumină și voi privi dreptatea Lui” (cap. 7,7-9). Și în cuvintele lui David: „La Domnul este scăparea; binecuvântarea Ta, să fie peste poporul Tău!” (Ps. 3,8).

Folosind un jeep în miniatură, delegații din Asia de Sud l-au adus pe platformă pe președintele diviziunii, care a prezentat un raport despre progresul bisericii în acea parte a lumii. Jeepul a fost donat Conferinței Generale, pentru a fi expus la sediul acesteia.

Cinci ani de misiune, dificili și încurajatori

Prezentat luni seară, 3 iulie 2000

Pentru cei cinci ani care au trecut, am avut de îndeplinit două obiective fundamentale: instruirea membrilor laici pentru lucrarea misionară și investirea de resurse financiare pentru lucrarea misionară. Raportul următor arată că obiectivele au fost realizate în condiții grele și complexe.

Complexitatea lucrării în Diviziunea Euro-Africa

Diviziunea are o mare diversitate de națiuni, limbi, religii și mentalități. Populația totală din teritoriul acestei diviziuni este de peste 584 milioane de locuitori, în timp ce numărul adventiștilor de ziua a șaptea este de peste 516 mii.

Pe teritoriul diviziunii se află șase uniuni de conferințe, cinci uniuni de biserici locale și două uniuni de misiuni. Teritoriul ei acoperă 31 de țări, situate în Europa de Răsărit și de Apus, în Africa și în Orientul Mijlociu. În aceste țări se află romano-catolici (în Vatican, Spania, Portugalia, Franța, Belgia, Luxemburg, Republica Cehă, Slovacia, Austria etc.), protestanți (parțial în Germania și Elveția), ortodocși (în România și Bulgaria) și musulmani (în Africa de Nord, Turcia, Iran, Afganistan, Angola și Mozambic).

Cea mai mare concentrare a adventiștilor europeni se află în Europa Răsăriteană. Trei țări africane – Mozambic, Angola și Insulele São Tomé și Príncipe –, țările cu numărul cel mai mare de botezuri, au împreună 316.778 de membri, reprezentând 66% din totalul adventiștilor din diviziune.

În teritoriile trans-mediteraneene, avem doar patru biserici locale, cu 89 de membri, la o populație de peste 226 milioane de locuitori. În Turcia avem o biserică ce numără 19 membri și doi pastori hirotoniți, ceea ce înseamnă un adventist la 3,5 milioane de neadventiști. În această zonă se lucrează intens prin ADRA, care acționează și în alte zone de criză politică: Bosnia, Kosovo, Croația și Macedonia.

Pentru a face față nevoilor spirituale atât de diverse ale Diviziunii Euro-Africa, diviziunea publică materiale în 22 de limbi principale. Lucrarea întâmpină dificultăți deosebite, nu doar din cauza barierelor culturale și lingvistice, ci și datorită creșterii indiferenței față de religie în țările Europei Apusene, a tulburărilor sociale din unele țări ale Africii și a fundamentalismului extremist din țările musulmane. Numai Dumnezeu poate înlătura barierele care stau încă în calea înaintării în aceste zone aride.

România cuprinde (potrivit raportului – n. red.)

Ulrich Frikart
Președintele
Diviziunii Euro-Africa

șapte grupuri etnice și șapte religii principale diferite. România pregătește și pastori vorbitori de limbă maghiară și literatură pentru Școala de Sabat împreună cu o revistă în limba maghiară. În România există mai mulți adventiști care vorbesc limba maghiară decât în toată Uniunea de Conferințe din Ungaria. Uniunea română are peste 70.000 [în realitate peste 73.000 – n. red.] de membri ai bisericii.

Radio Mondial Adventist (RMA) aduce o contribuție importantă la lucrarea din diviziune, chiar de la începutul ei în Portugalia, în 1971. Pentru lumea arabă din Orientul Mijlociu și Africa de Nord se transmite zece ore pe zi, în limba arabă. RMA transmite pe unde scurte și în România, Bulgaria, Italia și Germania.

Programele de evanghelizare transmise prin satelit – NET '96, NET '98, FAPTE 2000 – au fost recepționate în mai multe uniuni din Europa de Est și de Vest, precum și în Angola și Mozambic. Programul Fapte 2000, transmis prin satelit din București, a stârnit un deosebit interes. Cu ocazia acestui program au fost botezate zeci de mii de persoane în diferite țări ale diviziunii. Sute de biserici locale din România au recepționat programul și mii de noi membri s-au adăugat Bisericii Adventiste.

Institutul Internațional pentru Slujire Creștină este un sistem de instruire a laicilor care permite fiecărei uniuni să-și dezvolte propriul său program și propriile sale obiective. Este vorba de instruire profesională la nivel de voluntariat. În cadrul acestui sistem sunt prevăzute șase programe alternative de instruire, incluzând cursuri de pregătire în conducerea bisericii locale, evanghelizare personală, evanghelizare publică și pregătirea de instructori pentru adulți, tineri și copii. Scopul acestei activități îl constituie instruirea membrilor noștri pentru a instrui pe alți membri. (Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste din România a adoptat acest sistem din 1988, dar aplicarea lui este încă așteptată – n. red.)

Concluzii

Vestirea Evangheliei în Diviziunea Euro-Africa întâmpină mari dificultăți: secularism, islamism, război, urmări ale comunismului. Dar Dumnezeu, care a început această lucrare, o va și termina. Avem nevoie de conducători și pastori cu viziunea secerișului (Ioan 4,35). Mijloacele tehnice ne oferă o perspectivă optimistă, dar succesul depinde de slujirea plină de compasiune pentru oamenii care au nevoie de Domnul. Darurile și talentele poporului nostru trebuie mobilizate pentru a le pune în slujba marilor nevoi ale lumii pe care o slujim.

Traducere de Aron Moldovan

Dacă aş fi Diavolul

Dificultăți și ocazii care stau în fața bisericii

La începutul secolului al XXI-lea, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea se află într-un loc în care nicidecum nu s-a așteptat să fie acum – pe pământ. Dincolo de aceasta, ea s-a extins mai departe de cele mai îndrăznețe visuri ale fondatorilor săi și pare să-și continue expansiunea. În 1961, când am intrat în biserică, erau ceva mai mult de un milion de adventiști în lume. Cifra s-a extins la peste 2 milioane în 1970, la 3,5 milioane în 1980, la aproape 7 milioane în 1990 și la aproximativ 11 milioane în 2000. La rata de creștere din prezent, ne-am putea aștepta ca, în 2013, să existe 20 de milioane de adventiști, iar până în 2025 sau 2030, dacă va mai fi timp, 40 de milioane.

Ce schimbare față de anul 1848, când erau cca 100 de credincioși! Viziunea dată lui Ellen White, că adventismul va fi într-o zi asemenea râurilor de lumină care vor înconjura pământul, trebuie să li se fi părut o absurditate. Dacă unul dintre ei ar fi spus că vor exista 11 milioane de adventiști, ceilalți, la fel ca Sara pe vremuri, ar fi râs poate în hohote. Într-un anumit sens, imposibilul s-a întâmplat.

Acei credincioși de la început erau puțini, săraci și slabi. Pe de altă parte, biserica de astăzi este numeroasă, cea mai răspândită în lume dintre toate bisericile protestante din istorie, având bunuri și mijloace de milioane de dolari.

Dar creșterea a dat naștere la provocări și a adus cu sine complicații. La începuturile bisericii, lucrurile erau foarte simple. Toți vorbeau aceeași limbă, toți aparțineau aceleiași rase, toți locuiau într-o zonă relativ restrânsă din nord-estul Statelor Unite și toți fuseseră crescuți într-o cultură care le-a oferit același sistem de valori și aceleași așteptări.

În anul 2000, adventismul este departe de a fi simplu. Noi venim din mai mult de 200 de țări, vorbim peste 700 de limbi, iar mediul în care ne-am dezvoltat și așteptările noastre diferă în mare măsură.

Biserica Adventistă de astăzi posedă finanțe și resurse fără egal de lucrători calificați și, în timp ce înaintează spre împlinirea misiunii sale, trebuie să treacă peste obstacole fără precedent. *Dacă adventismul a realizat deja imposibilul în istoria lui trecută, el se va confrunta din nou cu realizări imposibile în istoria sa viitoare. Din fericire, Dumnezeu nostru este expert în lucruri*

George Knight

imposibile. Dar, pentru a-și încheia lucrarea, El a ales să folosească instrumente omenești, care pot greși.

Așa că, dacă aş fi Diavolul, în timp ce biserica se luptă să înainteze spre viitor, eu mi-aș concentra toate eforturile împotriva elementului uman din planul lui Dumnezeu. De fapt, dacă aş fi Diavolul, mi-aș plănuși strategia cu mare grijă. Aș face un plan bine gândit ca să împiedic biserica să-și împlinească misiunea.

Primul lucru de pe agenda mea ar fi generația viitoare de adventiști.

Dacă aş fi Diavolul, mi-aș concentra toată energia să determin biserica să respingă ideile și planurile generației viitoare. N-ar fi prea greu să o fac, pentru că, în cele mai multe părți ale lumii, tinerii nu se comportă așa cum o fac cei mai în vârstă: nu se îmbracă, nu cântă și nici măcar nu gândesc la fel. Când îi determin pe cei mai în vârstă să se încrunte auzind sunetul chitarei, i-aș ajuta în același timp să uite că primii adventiști nu îngăduiau să se folosească orga în biserică. În timp ce aş combate așa-numitele scenete ale tinerilor, i-aș ajuta pe cei mai în vârstă să uite că Isus a folosit întâmplări fictive, cum ar fi pilda bogatului și a săracului Lazăr, și că Ellen White, atunci când folosea cuvântul „drama”, se referea la spectacole de genul telenovelelor de astăzi. Și, desigur, i-aș încuraja pe membrii mai în vârstă să considere că scenetele tinerilor reprezintă un păcat foarte grav, și nu parabole interpretate. Aș ajuta de asemenea Biserica Adventistă să uite că însăși mișcarea adventă a fost începută în cea mai mare parte de tineri, ale căror idei erau inovatoare și creative.

Diavolul cu care avem de-a face nu e stupid. El știe că, dacă îi poate descuraja pe cei mai buni tineri să preia lucrarea bisericii, în cele din urmă ea va muri sau va fi pe moarte. Ca să ajungem la cei din noua generație, trebuie să învățăm să comunicăm cu ei în limbajul din timpul lor, așa cum Domnul Isus a folosit expresiile din timpul Său și James White, pe cele din timpul lui. Dacă biserica stăruie să folosească limbajul secolului al XIX-lea ca să ajungă la tinerii din secolul al XXI-lea, în cele din urmă își va păstra formele și tradițiile, dar își va pierde misiunea pentru lume. Biserica trebuie să recunoască faptul că generațiile care vin nici măcar nu gândesc așa cum gândim noi, cei născuți în anii 1940 și mai înainte. Loialitatea de altădată nu mai există. Cei care trăiesc în epoca postmodernă au tendința să fie și postdenominațio-

nali. Biserica nu se mai poate aștepta la o loialitate necritică, însoțită de sentimentul vinovăției, bazată doar pe faptul că oamenii s-au născut adventiști sau că ei cred că Biserica Adventistă are adevărul. Din contră, biserica va trebui să demonstreze că este cu adevărat ceea ce spune și că își folosește fondurile și resursele cu credincioșie. Tinerii de astăzi stau mai puțin pe gânduri decât cei mai în vârstă, când este vorba să-și folosească fondurile și talentele în afara Bisericii Adventiste organizate.

Aceasta nu este o problemă simplă. Tinerii bisericii constituie cel mai de preț bun al ei, iar tinerii din afara bisericii sunt câmpul ei misionar, acum și în viitor. Tinerii reprezintă cea mai mare ocazie a adventismului și cea mai serioasă provocare. Biserica trebuie să facă planuri ca să ajungă la mintea lor, să-și asigure sprijinul lor. Ei vor constitui biserica viitorului.

Dacă aș fi Diavolul, aș determina biserica să-și pună ținte cât mai mici. Tactica aceasta este strâns legată de aceea a descurajării tinerilor, pentru că ei încă nu au descoperit că toate lucrurile sunt imposibile. Cunosced adventiști care pot să prezinte 110 motive pentru care cam tot ce se propune nu poate fi făcut. De obicei, ei își susțin argumentele cu texte biblice și cu citate din scrierile lui Ellen White, scoase din contextul lor istoric.

Evident, acești apostoli ai negativismului n-au citit niciodată declarația următoare din *Mărturii* (vol. 6, pag. 476): „*Noi metode și noi planuri vor izvorî în noile împrejurări. Idei noi vor veni o dată cu lucrătorii noi care se consacră lucrării... Ei vor primi planuri făcute personal de Domnul*”. (Desigur, lucrătorii noi sunt adesea lucrători tineri.)

Apostolii negativismului au nevoie să învețe lecția bărzăunelui. Dacă ai în vedere forma lui aerodinamică, pare imposibil ca el să zboare. Dar el nu știe aceasta și zboară oricum.

Dacă își va pune ținte mici, biserica va rămâne încă mult timp pe această planetă. Mă gândesc la prietenul meu din Hawaii, Arnold Trujillo. El are acum 29 de biserici și grupe, cu 5.500 de membri, dar a declarat public că

obiectivul său este ca, până în anul 2005, să aibă 10.000 de grupe de familie de câte 12 membri și, în prezent, el pune temelia pentru o asemenea extindere. Ce este aceasta? O viziune sau o amăgire? Pot fi aproape una de alta. Dar să nu uităm niciodată că înaintașii noștri au avut o sarcină imposibilă. Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem este următoarea: De câtă credință avem nevoie ca să primim ploaia târzie? Cum putem să ne punem ținte curajoase și să ne folosim cel mai bine fondurile și forța de lucru, ca să ne transformăm visele în realitate?

Dacă aș fi Diavolul, i-aș determina pe oameni să creadă că nu există decât o singură metodă de a face un anumit lucru și că toți trebuie să folosească acea singură metodă ca să-l facă.

Să luăm, de exemplu, serviciul divin. Acum câțiva ani, Diviziunea America de Nord a avut unele tensiuni în legătură cu ceea ce se numea închinarea de tip celebration. Nu cunosc mult despre această închinare, dar știu că la serviciile adventiste obișnuite pot să adorm în timpul rugăciunii de deschidere, să mă trezesc la rugăciunea de la sfârșit și să vă spun tot ce s-a întâmplat între timp.

Biserica trebuie să-și dea seama, după cum arată Ellen White, că „nu toate mințile pot să fie atinse prin aceleași metode”. De exemplu, stilurile de închinare sunt legate de starea socio-economică a oamenilor. Ceea ce poate influența o societate mai înaltă poate că nu îi atrage pe penticostali, pe ortodocși sau pe anglicanii care țin la autoritatea bisericii lor și la formele lor istorice de închinare. Eu nu spun că trebuie să ne facem penticostali sau ortodocși, ci că trebuie să folosim stiluri care se adresează nevoilor lor. Biserica Adventistă nu are nevoie doar de unul sau două stiluri de închinare. Ea are nevoie de 50 sau mai multe, ca să ajungă la toți oamenii. Cu alte cuvinte, dacă fiecare din biserică arată ca mine, nu ajungem foarte departe.

Am vorbit despre închinare, dar același lucru se poate spune despre

evangelizare. Dumnezeu nostru a creat varietate pretutindeni. Trebuie să depășim secerișul bazat pe o singură cultură dintr-o anumită societate și să ajungem la toți copiii lui Dumnezeu. Trebuie să dezvoltăm în mod conștiincios metode și procedee cu totul deosebite de cele tradiționale, dacă dorim să ajungem la cei mai *neasemănători* cu noi.

Dacă aș fi Diavolul, aș minimaliza importanța noilor tehnologii pentru încheierea lucrării bisericii. Noua tehnologie are o putere imensă spre bine sau spre rău. Prea adesea, noi am lăsat acest teren diavolului. H. M. S. Richards a înființat postul de radio „Voice of Prophecy” (Vocea Profeției) acum 70 de ani. El mi-a spus odată că a trebuit să lupte cu frații la fiecare pas. Lucrarea prin radio era prea nouă, prea radicală, prea inovatoare, prea neexperimentată, și mulți dintre colegii săi considerau că este o risipă a banilor Domnului.

Astăzi, avem posibilitatea să folosim tehnologia la care Richards nici nu a visat, ca să răspândim soliile celor trei îngeri. Astăzi, ca niciodată până acum, avem nevoie de o generație cu spiritul lui H. M. S. Richards, dar cu imaginația secolului al XXI-lea.

Tot despre tehnologie trebuie să spun că eu am crezut că ideea programelor de tip NET era o nebunie. Cine ar merge la biserică să urmărească un predicator pe ecran? Mă bucur că am greșit. Programele de tip NET au așezat Biserica Adventistă chiar în avangardă privind folosirea unor forme de comunicare mondială. Ce alte idei mai sunt de descoperit? Cum le putem folosi cel mai bine?

Dacă aș fi Diavolul, aș face din pastori și din administratori centrul lucrării bisericii. Diavolul trebuie să fie cel care ne-a dat ideea că doar pastorul trebuie să predice, să țină lecturi biblice, să fie primul câștigător de suflete în biserică, să ia și să îndeplinească deciziile administrative pentru biserică.

Trebuie să lăsăm în urmă ideea

că biserica este un centru de divertisment pentru sfinți. Avem nevoie de mai mulți preoți în preoția credincioșilor. Dacă așteptăm ca lucrarea să fie terminată de pastori, Biserica Adventistă va rămâne pe pământ ceva mai mult de o veșnicie.

E nevoie să se creeze o generație de pastori și administratori adventiști care să instruiască, să aibă deprinderea de a-i ajuta pe oameni să-și folosească talentele ca să vestească Evanghelia oamenilor din lumea întreagă. Pastorii trebuie să-i pregătească pe alții ca să poată lucra, nu să fie cloști care își protejează puii fără pene. Cineva a spus că, dacă o biserică nu înființează în trei ani o nouă biserică, ar trebui să-și piardă pastorul... Biserica Adventistă trebuie să facă pași hotărâți ca să schimbe rolul pastorului în acela de instructor, care să-i pregătească pe alții.

Dacă aș fi Diavolul, aș submina importanța bisericii locale.

Una dintre cele mai mari nevoi ale adventismului este crearea și menținerea unor biserici locale vibrante. O biserică sănătoasă nu este un grup de persoane, ci un corp de credincioși care lucrează pentru societatea din jurul lor.

Sarcina bisericii mondiale este ca, prin Conferința Generală, să coordoneze fonduri și personal pentru a trimite solia Domnului Hristos până la colțurile îndepărtate ale pământului. Astfel, congregationalismul, ca formă de organizare, nu este suficient în sine. Dar, pe de altă parte, pe termen lung, denominațiunea va fi atât de sănătoasă cât vor fi bisericile ei locale. Ce trebuie făcut pentru a crea comunități mai sănătoase la nivel local?

Dacă aș fi Diavolul, aș crea mai multe niveluri administrative și mai mulți administratori.

De fapt, dacă aș fi Diavolul, i-aș ține pe cât mai mulți angajați de succes ai bisericii cât mai departe de locul de acțiune. I-aș așeza în spatele birourilor, i-aș acoperi cu hârtii și i-aș înghiți în comitete. Și, dacă atâta n-ar fi de ajuns, i-aș muta spre niveluri din ce în ce „mai înalte”, până când pierd contactul direct și susținut cu

oamenii care compun biserica.

Să nu mă înțelegeți greșit. Eu cred în organizația bisericii. Dar cred, de asemenea, în hrană și știu că prea mult, chiar dintr-un lucru bun, nu este sănătos.

Mulți cred că adventiștii trebuie să reducă numărul formelor lor de organizare și al clădirilor cu scop administrativ, pentru ca astfel mai mulți bani și mai multă energie să fie folosite pentru a susține lupta pe linia frontului.

Mulți adventiști au obosit să suporte cheltuielile masive pentru un sistem multistratificat. La Consiliul Anual din 1999, din Brazilia, am arătat că nici o biserică din lume nu are de susținut atâtea niveluri administrative câte are Biserica Adventistă. Când articolul a fost publicat de *Adventist Review*, redacția a vrut să adauge „cu excepția Bisericii Romano-Catolice”. Eu am spus să adauge „inclusiv Biserica Romano-Catolică”. Sistemul romano-catolic are două niveluri deasupra bisericii locale, în timp ce Biserica Adventistă are patru.

Sistemul actual a fost dezvoltat în perioada carului cu boi, când și telefonul era un lux. Provocarea bisericii pentru secolul al XXI-lea va fi să se reorganizeze, luând în considerare transporturile și comunicațiile moderne. Eu tocmai termin de scris o carte despre istoria organizației Bisericii Adventiste, care sugerează un model complet restructurat, cu trei niveluri, aranjat în așa fel, încât să folosească avantajele unei biserici mondiale și, în același timp, să susțină inițiativa locală.

Adventiștii își dau seama din ce în ce mai mult că, în lumea postmodernă, există alte moduri de a structura biserica, fapt care ar elibera atât fonduri, cât și lucrători pentru încheierea lucrării lui Dumnezeu pe pământ. Mulți consideră că prea mulți bani se cheltuiesc pentru funcționarea mecanismului, ca și cum mecanismul ar fi un scop în sine. Multe ocazii posibile ale viitorului sunt condiționate de restructurarea cu succes în așa fel, încât să fie deblocate resurse și să fie încurajată investiția de noi resurse. Sarcina aceasta ar putea fi

una dintre cele mai mari provocări ale zilelor noastre.

Dacă aș fi Diavolul, aș face ca adventiștii să se teamă de Duhul Sfânt. Prea multora dintre noi le este frică de penticostalism. Pe de altă parte, trebuie să ne amintim de învățătura Bibliei privitoare la necesitatea Duhului Sfânt în lucrarea creștină și de afirmația lui Ellen White că primirea Duhului Sfânt aduce cu sine toate celelalte binecuvântări.

Cu ani în urmă, am menționat într-o prezentare la Conferința Generală că adventiștii nu cred cu adevărat în cele 27 de principii fundamentale de credință, mai ales în cele despre perpetuitatea darurilor spirituale până la sfârșitul timpului. Noi avem tendința să credem în darul spiritual, nu în darurile spirituale, și cei mai mulți dintre noi limitează darul acesta la o persoană aflată în mormânt de 85 de ani. Dacă aș primi astăzi un dar autentic al limbilor, poate că aș fi dat la o parte de pe această platformă. Dar, dacă aș primi un dar autentic al profeției, s-ar constitui un mare comitet să studieze situația timp de zece ani de acum.

Trebuie să recunosc faptul că și luarea în discuție a acestor lucruri mă neliniștește, pentru că este greu (imposibil) să-L stăpânim noi pe Duhul Sfânt. Dar, pe de altă parte, avem făgăduința din Ioel 2 și revărsarea spirituală din ultimele zile – o revărsare spirituală care, foarte probabil, va rupe biserica în două.

Cât de mult gândim noi cu adevărat la Duhul Sfânt și la revărsarea ploii târzii? Suntem cumva atât de concentrați asupra obiectivelor, structurilor și străduințelor omenești, încât am uitat de puterea esențială din spatele fiecăreia dintre ele? Ce pași trebuie făcuți pentru a oferi Duhului Sfânt locul potrivit în Biserica Adventistă? Sau sperăm că ne vom termina lucrarea fără prezența Sa tulburătoare?

Declarații cum sunt cele din *Selected Messages* (pag. 118) îmi trezesc interesul. Toți cunoaștem partea care vorbește despre lucrarea finală, ce înaintează ca focul în mi-

riște, dar am citit restul paragrafului? „Dumnezeu va folosi mijloace a căror origine nu va putea fi înțeleasă de oameni. Îngerii vor face o lucrare pe care oamenii ar fi putut avea binecuvântarea să o îndeplinească, dacă n-ar fi neglijat să răspundă cerințelor lui Dumnezeu.”

Dacă aș fi Diavolul, aș încuraja biserica să continue să se joace cu numerele. Lucrul cel mai rău s-a întâmplat atunci când Biserica Adventistă a învățat să calculeze. Calculăm numărul de membri, de biserici, de instituții, numărăm banii și toate celelalte. Numerele își au locul lor, dar ele pot să aibă foarte puțin de-a face cu realitatea încheierii lucrării.

Un rezultat al jocului cu cifrele este faptul că avem tendința să ne investim banii acolo unde putem să câștigăm cât mai mulți oameni, cheltuind cât mai puțini bani, acolo unde obținem cele mai bune rezultate. Aceasta înseamnă că nu am făcut efortul necesar în cele mai dificile părți ale lumii. În Diviziunea America de Nord, albi sunt grupul cel mai greu de evanghelizat. Acum câțiva ani, i-am scris președintelui diviziei că, dacă el nu va începe să depună mai mult efort pentru evanghelizarea creativă a acestui grup mulțumit de sine, în 50 de ani, albi din America de Nord vor fi cel mai mare grup de populație neevangelizată din lume. Problema numerelor arată diferit în diferite părți ale lumii, dar trebuie să ne confruntăm în mod consecvent cu ea atunci când facem planuri, dacă sperăm să ajungem vreodată la toți copiii lui Dumnezeu.

Dacă aș fi Diavolul, aș face ca adventiștii de ziua a șaptea să uite sau cel puțin să subestimeze moștenirea lor apocaliptică. Biserica Adventistă nu s-a considerat doar o altă denominație, ci un popor al profeției, care își are rădăcinile în Apocalipsa 10-14. Credința aceasta, că adventismul este un popor deosebit, având o chemare și un mesaj urgent, a dus biserica până la marginile pământului.

Dacă dispare această viziune, ad-

ventismul devine doar o altă denominație fără vigoare, care, întâmplător, este mai deosebită decât alte biserici în unele dintre principiile sale.

Apropierea noastră de Apocalipsa în planificarea viitoare va hotărî dacă adventismul va continua să fie o mișcare sau se va transforma într-un monument al mișcării și, în cele din urmă, într-un muzeu despre mișcare.

În ce privește Apocalipsa, este important să le vorbim oamenilor din zilele noastre. Nu-i putem convinge despre apropierea revenirii Domnului Hristos, povestindu-le că au existat un mare cutremur de pământ în Lisabona, în 1755, și o cădere de stele, în 1833. Eu nu contest istoricitatea acestor evenimente și influența lor asupra oamenilor din secolul al XIX-lea, dar trebuie să-i ajutăm pe oameni să vadă cum se desfășoară evenimentele apocaliptice în contextul actual.

Dacă aș fi Diavolul, i-aș determina pe adventiști să susțină că toate principiile lor sunt de importanță egală. În contrast cu această idee, este clar faptul că a avea o relație mântuitoare cu Domnul Isus reprezintă însăși esența creștinismului. Această relație nu se află la același nivel cu mâncarea cărnii de porc. Eu am cunoscut păzitori ai Sabatului și chiar vegetarieni care erau mai josnici decât diavolul. Biserica trebuie să gândească la principiile sale, având în vedere ceea ce este de primă importanță și ce este secundar, ceea ce este central și ce este marginal. Tabloul biblic arată clar că întregul creștinism autentic decurge dintr-o relație mântuitoare cu Isus Hristos. Este foarte ușor să fii adventist fără să fii creștin. În evanghelizare și în întregul nostru program misionar, locul central al Domnului Hristos trebuie să fie limpede precum cristalul. Este necesar să structurăm în mod conștient lucrarea misionară, astfel încât, atunci când devin adventiști, oamenii să devină creștini, pentru că, în afara creștinismului, adventismul nu are valoare.

Dacă aș fi Diavolul, i-aș determina pe adventiști să se lupte

unii cu alții. Toate subiectele vechi de dispută sunt binevenite – stilul de închinare, standardele în îmbrăcăminte, teologia. Oricare dintre ele m-ar ajuta să-mi ating scopurile, dacă aș fi Diavolul. În definitiv, dacă adventiștii și-ar consuma toate gloanțele luptându-se unii cu alții, nu le-ar mai rămâne gloanțe și pentru mine. Diavolul a avut mult succes folosind această strategie. Ce se poate face ca să fim ajutați să ne apărăm de adevăratul dușman?

Dacă aș fi Diavolul, i-aș determina pe cât mai mulți adventiști să aibă o gândire tribală, naționalistă și rasistă. Aș determina biserica să se angajeze într-o mare luptă pentru putere, fără să ia în considerare misiunea și eficiența ei.

La această afirmație mă grăbesc să adaug că există nedreptăți care trebuie să fie îndreptate și situații complexe care niciodată nu pot fi îndreptate complet. Apelul meu este că, și în situațiile cele mai grele și mai nedrepte, este necesar să ne purtăm ca frați și surori născuți din nou, care sunt în stare să discute aceste lucruri fără să piardă din vedere misiunea bisericii. În primul rând, misiunea este cea care ne ajută să înțelegem dacă lucrurile în cauză au importanță sau nu. Pe această direcție, adventismul trebuie să dezvolte mecanisme ca să îmbogățească și să lumineze caracterul ei multicultural și internațional.

În cele din urmă, dacă aș fi Diavolul, aș face ca adventiștii să arate nefericiți în Sabat. Când se bucură adventiștii? Vineri la apusul soarelui sau sâmbătă când apune soarele?

Prea mulți dintre noi se poartă ca și cum Sabatul ar fi o pedeapsă pentru faptul că suntem adventiști, în loc să fie un semn al mântuirii noastre și cea mai mare binecuvântare din săptămână.

Această atitudine se vede în prea multe dintre bisericile noastre. Am fost la biserici adventiste în care nici nu m-a salutat nimeni. Așa că nici eu nu i-am tulburat pe membri cu salu-

Continuare în pagina 44

Rezoluție privitoare la Sfânta Scriptură*

Prin Sfintele Scripturi, Dumnezeu a comunicat adevărul și Evanghelia despre Sine și planul de răscumpărare. Biblia este temelia credinței și vieții zilnice a poporului Său. Ea ne atrage spre Isus Hristos, Mântuitorul nostru, și dă vieții noastre un sens și un scop în timp ce așteptăm a doua Sa venire.

Chiar de la începutul Bisericii Adventiste, noi am fost cunoscuți ca „popor al Cărții”. Studiarea Bibliei a constituit un semn caracteristic al spiritului adventist. Noi întemeiem existența și credința noastră pe Sfintele Scripturi, recunoscând în Isus Hristos Cuvântul întrupat. Biblia se află în centrul existenței noastre.

Noi credem că „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Tim. 3,16.17). Darul profeției, așa cum s-a manifestat prin Ellen White, arată, de asemenea, supremația Sfintelor Scripturi.

În lumina acestor considerații, ne exprimăm mulțumirea față de Dumnezeu pentru Cuvântul Său și pentru descoperirea lui Isus Hristos în acest Cuvânt. Umilindu-ne inima înaintea lui

Dumnezeu, dorim să ne arătăm aprecierea față de Biblie, lăsând ca învățăturile ei să aducă roade în viața noastră.

Pentru a sublinia supremația Sfintelor Scripturi în biserică și în lume, recomandăm următoarele:

1. Să se intensifice eforturile de a încuraja societatea, în general, și pe membrii bisericii, în special, inclusiv pe copii, tineretul și pe cei noi în credința noastră, să caute o relație cu Dumnezeu prin citirea și studierea Bibliei.

2. Toți membrii bisericii, în mod individual, să facă din studierea zilnică a Bibliei o prioritate în viața lor și toate departamentele bisericii să facă din studierea Bibliei o prioritate în programele lor.

3. Să se depună eforturi pentru ca, pe cât este posibil, Biblia să fie pusă la îndemâna tuturor oamenilor, în mod gratuit sau la cel mai scăzut preț posibil.

4. Bisericile locale să caute să pună la dispoziție o varietate de materiale ca sursă de comentarii și să ofere facilități de instruire în folosul membrilor lor.

5. Biserica locală să caute, pe baza unui plan, să înfățișeze Biblia ca pe ceva important pentru societatea de astăzi, folosindu-se de toate mijloacele corespunzătoare.

* Cele două rezoluții care urmează au fost adoptate la cea de-a 57-a Sesiune a Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, desfășurată la Toronto, Canada, între 29 iunie și 8 iulie 2000.

Rezoluție privitoare la darul profeției manifestat prin lucrarea lui Ellen White

De peste șase mii de ani, conflictul cosmic dintre Isus Hristos și Satana bântuie cu furie în univers. Prin mijloace umane și supranaturale, Satana a continuat conflictul început în ceruri cu milenii în urmă. Din ură față de Hristos, el a produs confuzie cu privire la natura lui Dumnezeu în mintea celor mai mulți oameni. În loc să-L prezinte ca Dumnezeu al iubirii, a cărui Lege este o transcriere a caracterului Său, Satana L-a înfățișat într-un mod caricatural, într-o varietate de forme, inclusiv ca tiran, care pretinde un nivel de ascultare imposibil de realizat, și ca Divinitate indulgentă, căreia puțin îi pasă dacă Legea Sa este sau nu păzită.

Pe parcursul secolelor trecute, Dumnezeu S-a străduit să înfățișeze adevărul despre Sine Însuși. Prin patriarhi și profeți, prin natură și prin revelația scrisă, prin experiența umană și prin providența divină, El a combătut înșelăciunile și denaturările produse de Satana. În cele din urmă, El a trimis în lume pe unicul Său Fiu, pentru ca, prin viața, slujirea și moartea Lui, lumea să poată înțelege că Dumnezeu este dragoste și să fie atrasă spre El.

Au trecut aproape două milenii de

când Isus S-a întors la ceruri. Toate marile profeții privitoare la timp ale Bibliei s-au împlinit. Conflictul final din marea luptă dintre neprihănire și păcat se apropie cu grăbire. „Tot ce este pământesc se pune în mișcare” (Hristos, Lumina lumii, ed. 1999, pag. 202).

În lumina acestor considerații,

1. Exprimăm mulțumirile noastre față de Dumnezeu pentru învățăturile, sfaturile, avertizările și muștrările pe care, în mila Sa, ni le-a dat prin scrierile lui Ellen White și dorim să arătăm aprecierea noastră pentru aceste solii, umilindu-ne inima înaintea Lui și lăsând ca ele să aducă roade depline în viața noastră.

2. Recomandăm să se intensifice eforturile pentru informarea tuturor membrilor bisericii, mai ales a tineretului și a celor noi în credința noastră, cu privire la rolul și valoarea acestui dar în experiența adventiștilor de ziua a șaptea. Încurajăm, de asemenea, răspândirea crescută a cărților lui Ellen White și organizarea de programe de studiu în toată lumea, folosind cărțile scrise de Ellen White pe care membrii le au la dispoziție.

3. Recomandăm ca administratorii bisericii, pastorii, educatorii și conducătorii laici să încurajeze tot poporul nostru, prin cuvânt și exemplu, să stu-

dieze și să urmeze instrucțiunile și principiile practice pentru viața de zi cu zi, cuprinse în aceste sfaturi inspirate.

4. *Recomandăm ca toți administratorii bisericii, inclusiv cei care lucrează în instituții de educație și de îngrijire a sănătății, să acorde o atenție deosebită sfaturilor inspirate date adventiștilor de ziua a șaptea prin scrierile lui Ellen White.*

5. *Încurajăm fiecare biserică locală să instituie o zi anuală a Spiritului Profetic și recomandăm ca școlile noastre să stabilească o săptămână anuală a moștenirii pe care o deține Biserica Adventistă.*

Pentru a crea condiții ca scrierile publicate ale lui Ellen White să fie mai la îndemână pentru biserică:

1. *Recomandăm continuarea și promovarea de stimulente speciale pentru cumpărarea scrierilor publicate ale lui Ellen White de către angajații bisericii și oferirea în continuare a acestor cărți pline de solii inspirate celorlalți membri ai bisericii, la prețurile cele mai scăzute, cu prilejul diferitelor întâlniri (tabere etc.).*

2. *Încurajăm casele de editură ale bisericii și centrele adventiste de carte să acorde cărților lui Ellen White un loc proeminent în publicitatea și în expozițiile pe care le vor organiza.*

3. *Ne exprimăm aprecierea față de diviziunile bisericii din toată lumea și față de casele lor de editură pentru cele 237 de traduceri ale cărților lui Ellen*

White autorizate în ultimii cinci ani și cerem diviziunilor să continue să se folosească de subvențiile acordate de Conferința Generală pentru traducerea cărților lui Ellen White în limbile locale. Încurajăm în continuare să se folosească metode aprobate, inovatoare și ieftine, inclusiv mijloace electronice, pentru realizarea acestui obiectiv.

4. *Încurajăm casele noastre de editură să traducă, acolo unde este posibil, lucrarea de referință Messenger of the Lord (Solul Domnului) și recomandăm ca membrii și angajații bisericii să citească această carte și să observe în mod special „calea pe care ne-a condus Domnul și învățămintele Sale din istoria noastră trecută” (Life Sketches, pag. 196).*

Ca recunoaștere a recentelor activități ale Fundației White,

Ne exprimăm aprecierea față de Fundația White pentru producțiile sale de CD-ROM, inclusiv compact discul interactiv lansat de curând, Legacy of Light. De asemenea, ne exprimăm aprecierea pentru eforturile sale de a pune la dispoziție scrierile publicate ale lui Ellen White, precum și informații corespunzătoare și exacte despre aceste scrieri și despre lucrarea lui Ellen White, prin pagina oficială de Web a Fundației White. Recomandăm ca informațiile de pe această pagină Web să fie puse la dispoziție și în alte limbi, în afară de engleză, și ea să fie păstrată la zi în ce privește informațiile care îi interesează și îi privește pe membrii bisericii.

tul meu. Am luat loc. Cam pe la 11:05, cineva s-a oprit să mă întrebe dacă eu sunt vorbitorul. În timpul predicii mele, i-am întrebat ce ar face dacă ei ar fi vizitatori neadvențiști? Ar mai veni vreodată într-o astfel de biserică? Eu le-am spus că nu aș mai veni.

Este necesar mai mult decât o doctrină corectă pentru a umple biserica. Avem nevoie nu doar de adevăr doctrinal, ci de adevăr așa cum este el în Isus (Luca 13,35).

Am obosit jucând rolul Diavolului. Ce rol are Dumnezeu în toate acestea? Dacă aș fi în locul lui Dumnezeu, aș încuraja Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea să înceapă să gândească, să facă planuri și să acționeze astfel, încât să zădărnicească planul Diavolului. Aș încuraja Biserica Adventistă să înmulțească puterea binecuvântărilor sale; să trateze dificultățile într-o manieră deschisă, cinstită și creștină și să depună toate eforturile pentru a valorifica la maximum ocaziile sale de a-și împlini misiunea.

Succesul nu va veni la întâmplare, ci va fi rodul unei gândiri, planuirii și acțiuni deliberate.

*George Knight este profesor de istoria bisericii la Seminarul Teologic Adventist al Universității Andrews.
Traducere de Aron Moldovan*

Cuvântul de rămas-bun al primarului orașului Toronto

In stilul său specific, primarul orașului Toronto a adresat un remarcabil cuvânt de rămas-bun participanților la cea de-a 57-a Sesiune a Conferinței Generale a Bisericii Adventiste, cu ocazia închiderii acesteia, pe 8 iulie 2000.

„Ați venit ca delegați, dar plecați ca prieteni”, le-a spus el ascultătorilor încântați. „Aș fi dorit ca sportivii care joacă pe acest stadion să fi fost aici, să vadă cum arată această mare mulțime. Acum zece zile, le-am înmănat președinților Paulsen și Parchment cheile orașului. Aceasta este cea mai mare onoare a noastră. Și dv. ne-ați acordat cea mai mare onoare pentru orașul nostru grandios.”

Primarul a caracterizat sesiunea Conferinței Generale ca fiind „cel mai mare eveniment din istoria orașului Toronto. Noi am dorit să vă oferim un bun-venit și un cămin departe de casă. Aceasta a fost o Convenție perfectă. În ciuda mărimii ei, n-a fost nici o problemă, de nici un fel. Acest lucru este imposibil, așa ceva nu se poate întâmpla, nici chiar la Toronto, cu o adunare atât de mare. Un asemenea eveniment este un coșmar logistic”.

„Dv. ați uimit orașul”, a declarat primarul, „ați fost oaspeți desăvârșiți. Aveți un deosebit simț al umorului. Dorim să găzduim toate convențiile și adunările dv. Aveți o biserică ce are un stil de viață fără droguri, fără tutun și fără alcool. Familia dv. se înalță deasupra și dincolo de tot ce am văzut vreodată. Copiii n-au avut probleme cu poliția, tineretul își respectă părinții și vă susțin valorile. Cei 20.000 de adventiști din Toronto sunt un bun exemplu pentru orașul nostru și pentru țara noastră. Vă rog să reveniți curând.”

Primarul a fost ovaționat de ascultători, care s-au ridicat în picioare, și a primit din partea pastorului Jan Paulsen un cec de 3564 de dolari, destinat unei organizații de caritate din Toronto (Daily Bread Food Bank).

Aprecierile primarului orașului Toronto față de participanții la sesiunea Conferinței Generale din Canada par și poate sunt exagerate. Totuși, ele spun ceva îmbucurător în dreptul Bisericii Adventiste. Și dacă nu spun exact ceea ce suntem, spun ceea ce ar trebui să fim.

Traducere de Aron Moldovan.

„Mulțumesc din inimă delegaților diviziunii noastre.”

Ulrich Frikart, președinte, Diviziunea Euro-Africa

Incă o dată doresc să-mi exprim recunoștința sinceră față de cei 136 de delegați ai noștri. Ați fost un grup splendid și ați adus o contribuție importantă la dezbaterile din sesiunea plenară. Mulți conducători de la Conferința Generală au făcut această remarcă pozitivă.

Echipa pe care ați ales-o la Toronto dorește de asemenea să vă mulțumească pentru încrederea pe care ne-ați acordat-o. Am început deja să facem planuri pe care să le aplicăm în anii care vin.

Fi rugăm pe toți frații noștri și surorile noastre să se roage pentru noi și ne punem încrederea în harul și în puterea lui Dumnezeu. Fiți siguri că vom face tot ce putem ca să împlinim mandatul care ni s-a încredințat.

„Aproape acasă.” Fie ca această făgăduință și certitudine să constituie semnul distinctiv al misiunii noastre comune!

Cu salutările mele frățești în Domnul
Hristos,
Ulrich Frikart

Impact Toronto 2000

300 de tineri adventiști în misiune
pe străzile din Toronto

Cristian Modan

Orașul Toronto a găzduit mii de delegați și zeci de mii de vizitatori cu ocazia celei de-a 57-a Sesiuni a Conferinței Generale. Experiențe, rapoarte, contacte personale, planuri, decizii, toate vor avea un rol important în lucrarea bisericii de la început de mileniu. Dar orașul Toronto în ce fel a fost influențat?

Pe de o parte, milioanele de locuitori din Toronto au avut ocazia să afle câte ceva despre adventiști prin intermediul reportajelor pozitive din ziare, de la posturile de radio și televiziune și, nu în ultimul rând, din declarațiile primarului. În plus, mulți dintre ei au avut posibilitatea să îi vadă pe tinerii adventiști în misiune.

Într-un gest ce și-a propus să ofere ceva înapoi orașului care a primit zeci de mii de participanți la Conferința Generală, un grup de 200 de tineri adventiști au lucrat la Banca de Alimente din Toronto, pregătind 12 tone de hrană, pentru circa 6.000 de săraci. Acțiunea s-a desfășurat cu ocazia Zilei Naționale a Canadei, 1 iulie, și a mobilizat una dintre cele mai însemnate participări voluntare de la înființarea acestei instituții. O parte dintre aceste pachete au fost distribuite chiar de către tinerii adventiști în zilele următoare.

Hrănirea săracilor a reprezentat doar una dintre acțiunile coordonate prin proiectul *Impact Toronto 2000*. Acest proiect a implicat peste 300 de tineri, cu vârste cuprinse între 18 și 35 de ani, care s-au instruit teoretic și practic în 16 domenii de acțiune misionară. Acest program s-a desfășurat paralel cu lucrările Conferinței Generale și a inclus delegați din 37 de țări. Tinerii au participat cu pasiune și entuziasm la aceste acțiuni misiona-

re. Metodele folosite erau adaptate astfel, încât să atragă atenția locuitorilor secularizați ai unui mare oraș.

Impact Toronto s-a dovedit o ocazie extraordinară de a-i întâlni pe unii dintre cei mai experimentați instructori, dar și de aplicare practică a metodelor respective pe străzile orașului. S-au format 16 echipe, fiecare cu o misiune diferită. Dimineața, echipele exersau diferitele moduri specifice de abordare, iar după-amiaza le aplicau practic pe străzile din Toronto.

În spitale și centre de bătrâni au fost prezenți tinerii din echipa *Compasiune*. În timpul vizitelor, ei au oferit mângâiere și încurajare celor aflați în suferință, au cântat, le-au adus un mesaj de speranță și s-au rugat pentru ei.

Din ușă în ușă au mers membrii grupei de vizitare cu mesajul de speranță și s-au oferit să se roage pentru cei din casă și pentru nevoile lor specifice. Probabil că acest lucru ar fi mai greu de realizat în alte culturi, însă, la Toronto, ei au avut succes. Jon Reimche, unul dintre participanți, povestea că la început se simțea foarte jenat. Apoi, pe măsură ce ușile se deschideau, putea vorbi din ce în ce mai liber despre Mântuitorul.

Locuitorii dintr-un cartier sărac (există și așa ceva în Toronto), care nu puteau să își trimită copiii în tabără, au avut ocazia să îi înscrie la o tabără de cartier gratuită, care s-a ținut chiar în parcul din apropiere. Timp de patru ore, în fiecare zi, copiii participau la activități diverse, foarte asemănătoare cu cele dintr-o tabără de exploratori. Majoritatea activităților ofereau copiilor posibilitatea să învețe într-un mod plăcut despre Dumnezeu. Cu toții se arătau foarte încântați de această tabără, care a venit la ei acasă. Câțiva părinți, care au fost impresionați de organizarea taberei din cartier, și-au retras copiii de la taberele în care îi înscriaseră, pentru a-i trimite la tabăra noastră.

În alte locuri din Toronto, alte metode deosebit de interesante pentru copii i-au atras pe aceștia și pe părinții lor. Printre cele mai reușite, aș menționa mario-netele care cântă, dau sfaturi cu privire la comportament și vorbesc cu convingere despre Domnul Isus, Cel care îi iubește pe toți copiii.

Una dintre cele mai curajoase forme de misiune a fost dusă la îndeplinire de *predicatorii stradali*. Amplasați în locuri circulante, acești tineri curajoși vesteau cu tărie solia despre Domnul Hristos, care Se întoarce în curând. Mărturisesc că am fost uimit de îndrăzneala

Mulți copii (și adulți) au participat la „Tabăra din cartier”.

Marionetele vorbesc pe înțelesul copiilor (stânga). Echipa pentru recreație a organizat activități recreative pentru copii și tinerii aflați într-un parc din Toronto.

acestor predicatori și de efectul cuvintelor lor.

Grupa muzicienilor alegea în fiecare zi un alt loc în care soliștii și instrumentiștii înseninau gândurile trecătorilor ce se opreau să îi asculte. O altă grupă de tineri a organizat o Școală biblică de vacanță pentru copii.

Tinerii sunt mereu bucuroși să încerce noi activități recreative, de aceea o grupă specială a pregătit în câteva parcuri curse cu obstacole, corzi și alte probe, care i-au atras pe tinerii adolescenți. Tineri cu skate-board-uri și role se opreau și încercau plini de entuziasm activitățile propuse de echipa pentru recreație, apoi se împrieteneau cu organizatorii. Pe baza unei astfel de relații, unii dintre ei au acceptat bucuroși invitația la un program spiritual.

Multe alte grupe își desfășurau activitatea zi de zi pe străzile din Toronto. În plus, toți cei abordați erau invitați la programele de seară, unde avea loc încununarea tuturor acestor acțiuni. Astfel, au fost organizate trei serii evanghelice simultane, susținute în diferite locuri din oraș. Au participat tineri și mai puțin tineri, care au răspuns invitațiilor făcute în timpul zilei, și mulți dintre părinții copiilor înscriși la tabăra de cartier. Peste 90 de participanți au decis să-și consacre viața lui Dumnezeu, iar acum studiază Biblia pentru a înțelege voia Lui.

În prima seară, am fost uimit să observ un bărbat care părea că nu poate sta locului. După câteva minute se ridica brusc, se plimba printre rânduri și se așeza în altă parte. Am aflat ulterior că era sub influența heroinei și că era dependent de

acest drog. A revenit seară de seară și a declarat că nu a mai simțit nevoia să se drogheze, deși substanța pe care o folosea produce o dependență puternică. Mâna lui Dumnezeu a fost la lucru și în cazul lui, iar la sfârșitul seriei evanghelice, el se număra printre cei înscriși la studiile biblice.

Toate aceste acțiuni și programe au avut ca scop atât să producă un *impact* asupra orașului Toronto, cât și să le ofere tinerilor participanți un model de lucrare. Dintre toate aceste metode de slujire misionară, am fost în mod deosebit impresionat de un proiect experimentat de tinerii australieni. În urmă cu 9 ani, un grup de 25 de tineri se pregătise să plece în Rusia ca să ajute la construirea unei biserici. În ultimul moment însă, proiectul a fost anulat de țara beneficiară. Foarte dezamăgiți, ei au avut totuși ideea să meargă pentru zece zile într-un oraș mai sărac din Australia. Ajunși acolo, s-au consultat cu liderii locali și au participat la proiecte de interes obștesc. În același timp, au lucrat pentru cei mai neajutorați, pentru bătrâni și bolnavi. Fără să aibă nici un fel de pretenții financiare sau de așteptări evanghelice, și-au câștigat aprecierea tuturor locuitorilor, stabilind astfel un capăt de pod pentru proiecte ulterioare.

Acțiunea a avut un succes neașteptat, iar tinerii participanți s-au întors plini de entuziasm. În anii care au urmat, ideea s-a răspândit ca focul în miriște în țara considerată cea mai secularizată din lume. Tinerii adventiști, mult timp lipsiți de orice interes misionar, au simțit o înviorare de la Domnul. În momentul în care scriu aceste rân-

duri, 500 de tineri se află în misiune, în sate și orașele din Australia. Mulți dintre ei revin în același loc, de aceea sunt așteptați cu nerăbdare.

Am avut ocazia să vorbesc ore în șir cu principalii organizatori și cred că această idee se potrivește ca o mânășă în situația din țara noastră. Acest proiect poate include multe dintre metodele pe care le-am enumerat mai sus,

însă ele pot fi folosite și independent în programele locale ale tinerilor. După ani de formare a structurilor de tineret și încercări reușite ale unor proiecte de binefacere și misionare, este timpul să facem un pas înainte. Consider că o implicare consecventă și curajoasă a tinerilor, care se vor dedica unui sat, orașel sau unei comune fără prezență adventistă, ar aduce ingredientul care să întregască rețeta programelor de tineret din țara noastră. Pe lângă răspunsul la multiplele nevoi ale oamenilor, tinerii pot organiza activități speciale pentru copiii din localitate.

Domnul Hristos răspundea în primul rând nevoilor fizice ale celor pe care îi întâlnea, iar urmașii Lui trebuie să urmeze modelul Său. Cred din toată inima că a venit vremea pentru astfel de proiecte și sunt convins că tinerii vor răspunde cu entuziasm. Nu numai că vor avea o influență extraordinară, dar se vor întoarce întăriți spiritual și cu un angajament sporit față de misiunea încredințată de Dumnezeu. Iar El va fi lângă ei, gata să le ofere toată puterea pe care a făgăduit-o urmașilor Săi.

Cristian Modan este directorul Departamentului Tineret la uniune.

Tineri adventiști sortează alimente care vor fi distribuite săracilor prin Banca de Alimente din Toronto.

Întâlnirea românilor

Vineri, 7 iulie 2000, Toronto, Canada

Gabriel Dumitrescu

Frățietatea adventistă românească din cele patru puncte cardinale, participantă la cea de a 57-a Sesiune a Conferinței Generale, s-a strâns ca unul, în ziua de 7 iulie 2000, la orele 13.00, în sala 201 F a Centrului de Convenții din Toronto (adiacent SkyDome-ului, sau „Domul Cerului”, unde se țineau lucrările sesiunii). Scopul nostru a fost să folosim această ocazie unică pentru a reînnoa legături mai vechi de prietenie sau pentru a face noi cunoștințe. Nu mai puțin arzătoare era dorința diasporei de a afla vești proaspete despre lucrarea plină de avânt din România, precum și a celor din țară de a se bucura de creșterea numerică și spirituală a fraților și surorilor români de pe alte meleaguri.

Întâlnirea a debutat cu rugăciunea fratelui Bocăneanu, urmată de intonarea a *cappella*, de către întreaga suflare prezentă, a cântării nr. 1, intitulată „Spre slava Ta, uniți”, din culegerea de 100 *Noi Imnuri Creștine*. Fratele Lucian Cristescu a condus cântarea, ale cărei vibrații enesciene au trezit ecouri autohtone, în timp ce textul fratelui Florin Lăiu a stârnit dorul de cer.

Fratele Adrian Bocăneanu, președintele Uniunii Române, care a condus întâlnirea, i-a invitat pe frații din diaspora, pastori sau reprezentanți laici, să prezinte succint vești despre situația bisericilor sau grupelor românești adventiste din Europa, Statele Unite, Canada, Australia. Apoi frații din România au adus mult așteptate rapoarte, presărate cu experiențe mișcătoare, ale lucrării pline de duh din diferitele departamente și organizații aferente ale bisericii. Totodată au fost aduse mulțumiri celor din diaspora pentru sprijinul material neprecupețit și pentru răspunsul prompt pe care aceștia l-au dat nevoilor lucrării din țară.

Pe parcursul celor trei ore ale întâlnirii, au luat cuvântul, în scurte reprize, frați de la Diviziunea Euro-Africa: Ulrich Frikart (președinte), Carlos Puyol (secretar) și Gabriel Maurer (secretar al Asociației Pastorale). Aceștia au remarcat importanța deosebită pe care o reprezintă frățietatea și lucrarea din România pentru diviziune, nu

numai prin numărul mare de membri, dar mai ales prin spiritul misionar plin de râvnă și de sacrificiu și prin valorile deosebite ale adventismului românesc, care constituie o continuă inspirație pentru dâșii. Fiecare vorbitor a subliniat faptul că, de fiecare dată când au nevoie de o doză de înflăcărare, fac o vizită în România, să se alimenteze din „focul” românesc.

Atât de captivante au fost luările de cuvânt, încât fratele Bocăneanu nici nu a observat că fratele Denzil McNeilus, președintele ASI și sponsorul multor proiecte în România, intrase pe ușă și își anunțase prezența printr-un gest cu mâna. Până la urmă, nebăgat în seamă, dâșul s-a retras...

Întâlnirea s-a încheiat cu prezentarea studenților români aflați la studii, în programe de Master sau de Doctorat, la universitățile Andrews, Loma Linda și Montemorelos. Rugăciunea de închidere a fost rostită de fratele Nelu Dumitrescu.

Toți erau atât de dornici de părtășie că, timp de încă o oră, conform tradiției românești, grupuri-grupuri, în sală și pe culoare, au continuat să depene amintiri, să suporte șocul reîntâlnirii cu copii-deveniți-adulți, să schițeze proiecte de viitoare colaborare și de vizitare reciprocă.

Cine ar putea măsura bucuria acestei sublime ocazii, moment fulgerător într-o viață atât de trecătoare? Doar veșnicia va putea spune.

Gabriel Dumitrescu, profesor de muzică, locuiește la Edmond, Washington, SUA.

Conducători aleși pentru biserica mondială

Mihai Ghioaldă

Unul dintre scopurile sesiunii Conferinței Generale este alegerea administratorilor, a directorilor departamentali de la Conferința Generală și a președintelui, secretarului și trezorierului fiecărei diviziuni.

Primul ales este întotdeauna președintele Conferinței Generale, care își consacră apoi o mare parte din timp lucrând alături de comitetul de numiri pentru a-i nominaliza pe cei care vor face parte din echipa sa de conducere.

Vineri, 30 iunie 2000, fratele Jan Paulsen a fost reales președinte al Conferinței Generale pentru o perioadă de cinci ani. Alături de dânsul vor lucra șapte vicepreședinți, dintre care trei au fost realesi – Lowell Cooper, Leo Ranzolin și Calvin Rock –, iar patru sunt noi – Eugene Hsu, Gerry Karst, Armando Miranda și Ted Wilson. Fratele Larry Colburn este asistent al președintelui Conferinței Generale.

Ca secretar general al Conferinței Generale a fost ales fratele Matthew Bediako, în locul fratelui Ralph Thompson, care a îndeplinit această funcție timp de 20 de ani – cea mai lungă perioadă în care aceeași persoană a fost secretar al Conferinței Generale în istoria Bisericii Adventiste. „Acum cincizeci de ani”, a declarat fratele Thompson într-un interviu acordat fratelui William Johnsson, redactorul revistei *Adventist Review*, „am rostit o cuvântare la Colegiul Uniunii din Insulele Caraibe, unde am spus: ‘În viitor, dacă Domnul va considera că este potrivit să vă cheme la o slujire mai înaltă sau mai extinsă, vă rog, urcați cu umilință. Când va veni timpul să coborâți, și va veni inevitabil, faceți-o cu noblețe. Nu vă supărați pe nimeni. Mulțumiți oamenilor și mulțumiți-I lui Dumnezeu pentru privilegiul pe care l-ați avut să-I slujiți’. Acesta este și astăzi motoul meu.”

Împreună cu fratele Bediako, vor lucra un subsecretar, fratele Athal Tolhurst, și șase secretari asociați: Harold Baptiste, Augustin Galicia, Theodore Jones, Vernon Parmenter, Claude Sabot și Donald Sahly.

Fratele Robert Rawson a fost reales ca trezorier al Conferinței Generale. Colaboratorii săi cei mai apropiați sunt adjunctul trezorierului, fratele Robert Lemon, și cinci trezorieri asociați: Gary DeBoer, Dennis Keith, Juan Prestol, Donald Robinson și Steven Rose.

Pentru departamentele Conferinței Generale, următoarele persoane au fost alese ca directori, respectiv codirectori, directori adjuncți sau asociați: Richard Stenbakken, Martin Feldbush (Lucrarea Capelanilor Adventiști), Eric Korf (Revizii contabilă), Virginia

Smith (Lucrarea pentru copii), Rajmund Dabrowski, Charlotte McClure, John Banks (Comunicații), Humberto Rasi, Enrique Becerra, Garland Dulan, John Fowler (Educație), Ronald Flowers și Karen Flowers (Lucrarea pentru familie), Allen Handysides, James Crawford, Richard Hart, Joyce Hopp, Patricia Jones, Kathleen Kuntaraf, P. N. Landless, Stoy Proctor, Thomas Zirkle (Lucrarea pentru sănătate), James Cress, Sharon Cress, Willmore Eva, Peter Prime, Joel Sarli, Nikolaus Satelmajer (Asociația Pastorală), John Graz, Jonathan Gallagher, Douglas Devnich (Relații Publice și Libertatea religioasă), Jose Campos, Howard Faigao (Publicații), James Zackrison, Jonathan Kuntaraf (Școala de Sabat și Lucrarea Personală), Benjamin Maxson, Stenio Gungadoo (Isprăvnicie), Jeffrey Wilson, Mary Ang'awa, David Johnston (Servicii de administrare a bunurilor încredințate), Ardis Stenbakken, Lynnetta Hamstra (Misiunea Femeii), Baraka Muganda, Alfredo Garcia-Marenko, Robert Holbrook (Tineret).

Conferința Generală este împărțită în 12 diviziuni teritoriale, ai căror președinți sunt de asemenea vicepreședinți ai Conferinței Generale. Trei dintre aceștia sunt noi – Pardon Mwansa (Diviziunea Africa de Est), Artur Stele (Diviziunea Euro-Asia) și Don Schneider (Diviziunea America de Nord) –, iar nouă au fost realesi: Luka Daniel (Diviziunea Africa-Oceanul Indian), Ulrich Frikart (Diviziunea Euro-Africa), Israel Leito (Diviziunea America Centrală), Pyng Duk Chun (Diviziunea Asia de Nord-Pacific), Ruy Nagel (Diviziunea America de Sud), Laurie Evans (Diviziunea Pacificul de Sud), Ronald Watts (Diviziunea Asia de Sud), Violeta Bocala (Asia de Sud-Pacific) și Bertil Wiklander (Diviziunea Trans-Europeana).

Pentru Diviziunea Euro-Africa, au fost aleși președintele, Ulrich Frikart, secretarul, Carlos Puyol, și noul trezorier, Peter Kunze. Grupul de delegați ai diviziunii i-a ales pe directorii de departamente ai diviziunii: Elsa Cozzi (Lucrarea pentru copii), Roberto Badenas (Educație și Familie), Jochen Hawlitschek (Lucrarea pentru Sănătate), Gabriel Maurer (Asociația Pastorală), Maurice Verfaillie (Relații Publice și Libertatea Religioasă), Carlos Puyol (Publicații), Daniel Belvedere (Școala de Sabat și Lucrarea Personală), Jean-Luc Lezeau (Isprăvnicie), Noelle Vitry (Misiunea Femeii) Korrado Cozzi (Tineret). Directorii pentru ADRA și pentru Comunicații urmează să fie aleși de Comitetul Executiv al Diviziunii, în toamna acestui an.

Mihai Ghioaldă este secretar de redacție la Curielul Adventist.

Mai aproape de casă

*Sabatul din 8 iulie, la închiderea celei de-a 57-a Sesiuni
a Conferinței Generale*

Marius Munteanu

Ceea ce pentru delegați constituise atracția acestei sesiuni trecuse. Și alegerea administratorilor, dar mai ales rapoartele diviziunilor. Totuși, interesul pentru al doilea și ultimul Sabat la Toronto creștea direct proporțional cu numărul vizitatorilor. Erau create toate condițiile pentru ca Sabatul acela să reprezinte apogeul. Și așa a fost.

Vineri seara, biserica noastră și-a reafirmat trăsătura distinctă și unică de a putea îngloba, pe parcursul a doar două ore, grai rusesc, acorduri nemțești, texte în limba chineză, vorbitor american și chiuituri din continentul celor mai originale reprezentări adventiste, Africa. Predica, plină de puterea Duhului Sfânt, i-a invitat pe ascultători să răspundă întrebării de deosebită actualitate: „Ce cunoști, timpul sau pe Domnul? Fiara sau Crucea?” Apelul n-a lăsat disponibilă decât a doua variantă, apropierea de Hristos.

După rugăciunea de final, a început greul, evacuarea. Dar și aici, organizarea a fost impecabilă. Fără diaconi de ordine, publicul părăsea sala pe rânduri, ordonat, în liniște, fiind realmente imposibil să mergi contra curentului în caz de vreo urgență.

Amabilitatea cu care oamenii de ordine (angajații sălii, neadvenștiști) ofereau relații nu poate fi trecută cu vederea, mai ales că nouă câteodată ne lipsește. Mi-a fost greu să cred ce-aud când, coborând cu liftul de la sectorul rezervat presei, pe distanța a câteva zeci de secunde până la parter, cea care se afla în exercițiul funcțiunii la lift ne avertiza că „în Sabat va fi aglomerație, să ne grăbim de dimineață, dacă ne dorim locuri bune”. Iar înainte ca ușa să se deschidă și oamenii doriți de aer necondiționat să năvălească spre cheiurile lacului Ontario, aceeași angajată ne-a urat, cu zâmbet larg și neprefăcut, „Sabat fericit”. Am plecat spre hotel fiind convins că și cei care doar au auzit mesajul, lucrând în timpul acela, au fost convinși că Hristos e totul.

În dimineața Sabatului, cu suficient timp înaintea începerii, a început „asediuul” SkyDome-ului. „Cetatea” era încercuită de autocare pestrițe, din care coborau adventiști la fel de divers „colorați”. Locuri de parcare pentru mai târziu? Doar dacă îți doreai o plimbare bună de-acolo până la sală. Spre „cetate”, sens-unic. Oriunde pe stradă te puteai opri și organiza un serviciu divin în aer liber în toată regula: în liftul hotelului, cu capacitate de până la 20 de persoane, la treceri de pietoni sau la intrarea în sală. Adventiști gătiți de sărbătoare deschi-

deau drum spre sală, nerăbdători și curioși pentru ce avea să urmeze.

Pentru studiul Școlii de Sabat (chiar dacă erau zeci de mii de participanți) nu s-a ales metoda „de la amvon”. Grupele constituite ad-hoc erau interrasiale, internaționale și interetnice. Și te simțeai mai adventist auzind cum răspunde, cu specific local, un mexican sau un pa-puaș la întrebarea: „Cum să-i aduci pe oameni la Hristos și la Cuvântul lui Dumnezeu?” Diversitatea grupei nu îl frustra pe participant de privilegiul de a-și manifesta spiritul de închinare ca acasă. Unul dintre colegii de studiu a ales să îngenuncheze la rugăciune, în ciuda lipsei de spațiu dintre rânduri și a mochetei de pe beton.

Pauza muzicală a fost urmată cât se poate de punctual de serviciul divin. S-au pus în funcțiune mii de blitz-uri în momentul prezentării vicepreședinților Conferinței Generale și a președinților diviziunilor împreună cu (demn de remarcat) soțiile acestora. După un cor din Indonezia, teritoriu format din 12.000 de insule, a urmat lectura textului biblic al prediciei (Apoc. 22, 1-11) în nigeriană, spaniolă, engleză, coreeană, germană, după care același cor a îndemnat: „Ai curaj, tresaltă și nu te-ngrijora... în curând acasă”. Apelul pentru daruri a avut ca țintă fereastra 10/40, a celor peste 80 de țări neatinse de adventism, în care trăiește majoritatea populației acestei lumi. Iar plasatorii au împânzit sala cu sute de coșulețe albe pentru daruri.

Și-a venit apoi, ca un balsam alinător (mai ales pentru urechi obosite de mulți decibeli), cuvântul mobilizator, cu rădăcini adânci, scripturistice, cu timbru cald și accent european al președintelui reales al Conferinței Generale. „Este aici casa ta?” întreba fratele Paulsen, „Te simți ca acasă în Biserica Adventistă? Te angajezi să faci din biserică ta un loc de dorit?” Finalul prediciei, încununat de imnul Conferinței Generale intonat de 60.000 de adventiști, „Sfântă speranță-n inimă purtăm/Că Domnul vine în curând”, n-a mai găsit în sală oameni grăbiți spre ieșire de necesități de hrană, ci frați și surori care conștientizau apropierea de casa din cer.

Pauza de prânz n-a mai reprezentat atracția Sabatului (cum se întâmplă uneori pe-acasă), ci orele în care fiecare se străduia să găsească un loc mai bun pentru programul de după-amiază sau timpul în care să mai schimbi impresii și adrese cu frați de pe partea opusă a pământului.

Și n-a fost sonerie aproape de ora începerii, pentru că nu poți să stai afară când, în sală, reprezentanți ai

Del Testa, în drum spre SkyDome, ține în mână un exemplar al programului sesiunii.

tinierilor de pe întregul glob își prezintă raportul sau un copil de nu mai 6 ani predică entuziasmat despre Domnul Hristos și despre Sabat.

Când, în partea a doua a programului de seară, și-a făcut apariția jivialul primar al orașului Toronto, Mel Lastman, publicul savura aprecierile și laudele întemeiate adresate bisericii noastre: „Ați venit delegați, plecați prieteni”, sau „Invit pe supporterii echipei de base-ball, proprietara stadionului gazdă, să vină și să vadă o audiență adevărată”,

sau „Felicitări organizatorilor celei mai mari adunări din întreaga istorie a orașului Toronto”, sau „Ne-ați uimit prin stilul de viață adventist pe care ni l-ați arătat” au fost doar câteva remarci pe care publicul le-a „sanționat” prin aplauze și urale.

Înainte de cel mai așteptat moment al serii, președintele Conferinței Generale, după ce a citit în deplină solemnitate câteva pasaje din Ioan 17, ca îndemn final a spus: „Mergeți înainte și predicați solia. Pășiți mai departe cu asigurarea că destinația noastră este sigur în Isus Hristos”.

Ce-a urmat? Potop de lumină, efecte de scenă, program video, explozie de culoare, zâmbet, specific național, muzică adecvată, toate înmănunchate în savurata paradă a națiunilor. Și-apoi cuvintele de încheiere ale fostului secretar (timp de 20 de ani) al Conferinței Generale, fratele Ralph Thompson: „Vă dăm întâlnire peste cinci ani în St. Louis sau mai bine în cer”.

La câteva minute după încheiere, scena, sala erau de nerecunoscut. Graba și mobilitatea oamenilor de ordine, care „curățaseră” deja prima parte a sălii, precum și atmosfera dusă pe întregul glob de participanți ne-au lăsat certitudinea că a doua variantă a fratelui Thompson este mult mai plauzibilă, pentru că suntem „aproape acasă”.

Marius Munteanu este pastor asistent la Iași.

În ultima zi a sesiunii, o parte dintre participanții români și-au luat câteva momente pentru o amintire ca aceasta.

Un războinic convertit

Petre Anghel

Nu am posibilitatea să compar lucrările Conferinței Generale, întrucât aceasta este prima la care particip, dar am convingerea că am asistat la o întâlnire de excepție, în urma căreia nimeni nu ar putea să rămână indiferent. O asemenea întâlnire oferă șansa de a constata pe viu dimensiunea reală a bisericii noastre, atât dimensiunea ei geografică (prin prezența delegaților din toate țările de pe planeta Pământ), cât și dimensiunea spirituală. Am putut să văd încă o dată, dar acum la scară mondială, ce face Duhul lui Dumnezeu cu lucrarea Lui, dacă oamenii se lasă conduși.

Sper să nu uit niciodată experiența unui fost luptător musulman dintr-o țară balcanică, prins între focurile de armă (la propriu) ale atâtor religii și etnii.

Obligat să se adăpostească într-o biserică adventistă avariată, izolat, părăsit de tovarășii de luptă, căutat de rivali ca să fie ucis, citește una dintre cărțile aflate la îndemână și viața lui renaște. Ați bănuț, desigur: găsisse o Biblie. Și Dumnezeu i-a vorbit. Iar el a ascultat. Acum este creștin adventist, student și evanghelist. A scris o carte în care mărturisește experiența convertirii. E doar o viață de om. O viață pentru care S-a jertfit Isus. Iar el, cel care a înțeles importanța jertfei, nu mai poate să tacă. În timpul acesta, Dumnezeu lucrează, prin acest fost musulman războinic, la inimile altora.

Petre Anghel este rectorul Institutului Teologic Adventist.

Sesiunea Conferinței Generale văzută din afară

După un reportaj de Mark Kellner, de la Christianity Today

În timpul celei de a 57-a Sesiuni a Conferinței Generale din Toronto, Canada, dl Mark Kellner a consemnat, pentru publicația *Christianity Today*, anumite observații privitoare la chestiunile discutate de către delegații la conferință. În titlul reportajului său, Kellner declară: „Biserica Adventistă reafirmă darul profeției. La Conferința Generală, denomi-națiunea raportează o creștere de 10% în 1999”. Aluzia se referă la rezoluția adoptată pe data de 5 iulie 2000, privitoare la „darul profeției manifestat prin lucrarea lui Ellen White”.

„White”, scrie autorul, „a fost una dintre figurile conducătoare la întemeierea bisericii și a rămas un personaj controversat în adventism de la moartea ei, în 1915. Descriind scrierile sale ca fiind 'lumina mai mică' ce conduce la 'lumina mai mare' a Bibliei, promovarea scrierilor ei de către biserică a provocat acuzații de cultism (exprimare exagerată) împotriva grupului”, susține Kellner.

În articol se consemnează faptul că mai mulți delegați au fost deranjați de rezoluția propusă. Noul lider ales ca președinte al Diviziunii America de Nord, Don Schneider, a subliniat faptul că „advenștiții de ziua a șaptea cred în Biblie și credința noastră își are originea în Biblie”. În această privință, „nu există nici o îndoială printre cei de aici”, consemna autorul articolului, citându-l pe Schneider. În continuare, Kellner notează:

„Între timp, conducătorii bisericii au raportat cifre impresionante de creștere a bisericii. La fiecare 28,91 secunde, cineva devine adventist de ziua a șaptea, în timp ce la fiecare 4,73 ore este organizată o nouă biserică locală. După ce, anul trecut, a atins nivelul de zece milioane, biserica are acum mai mult de unsprezece milioane de membri, din care peste 91% provin din afara Americii de Nord...”

„În 1999, Biserica Adventistă a câștigat 1.090.848 de membri... Conducătorii bisericii spun că 24% dintre cei care au intrat în biserică în ultimii cinci ani au părăsit-o.”

Același reporter continuă, prezentând informații din rapoartele prezentate:

„Biserica crește cel mai repede în țări ca Butan, India, Insulele Maldive și Nepal, unde, între 1994 și 1999, numărul de membri a sărit la 63,19%. Pe lângă aceasta, China are acum 250.000 de membri botezați și

2.600 de biserici locale, datorită faptului că guvernul permite să se construiască biserici cu fonduri din afară.

„Din cele 12 diviziuni ale bisericii mondiale, doar Diviziunea Trans-Europeană, care acoperă Europa de Vest și mare parte din Orientul Mijlociu, care include Egiptul, Israelul și statele din Golf, a raportat o scădere a numărului de membri cu 35%.

„Deși nu se confruntă cu situații dezbinătoare, cum ar fi binecuvântarea căsătoriilor cu persoane de același sex, cum se confruntă metodiștii, prezbiterienii și episcopalienii, sesiunea a avut problemele ei. O chestiune importantă rezolvată la început a fost alegerea președintelui Conferinței Generale. În martie anul trecut,

Jan Paulsen, din Norvegia, a fost chemat ca succesor al lui Robert Folkenberg, care s-a retras după ce au ieșit la iveală rapoarte despre deschiderea unei acțiuni în justiție împotriva lui și a bisericii...”

În continuare, autorul citează declarația fratelui Jan Paulsen după alegerea sa în funcția de președinte al Conferinței Generale: „Biserica nu trebuie să-și uite niciodată misiunea de a răspândi Evanghelia și de a-i confrunța pe oameni cu darul mântuirii oferit de Dumnezeu. Trebuie de asemenea să privim la noi înșine și să ne asigurăm că biserica este un loc în care să te simți acasă, o comunitate caldă și prietenoasă a credincioșilor”.

Reporterul consemnează în încheiere hotărârea delegaților la sesiune de a îndulci limbajul *Manualului bisericii*, prin înlocuirea termenului „excludere” cu cel de „îndepărtare” din biserică („retragerea calității de membru”), mai puțin încărcat de conotații negative.

Traducere de Aron Moldovan

Drumul crucii ne (con)duce acasă

Convenția Mondială a Pastorilor Adventiști, 25-29 iunie 2000

Ion Buciuman

Acum, când sesiunea Conferinței Generale se apropie de sfârșit, când Toronto este pe punctul de a deveni amintire, încerc să evaluez cu ce m-am ales de la presesiunea acestui eveniment. Conform cu o tradiție stabilită deja, neaplicată doar la sesiunea din Utrecht, în săptămâna dinaintea sesiunii Conferinței Generale, are loc Convenția Mondială a Pastorilor Adventiști. Tema acestei întâlniri mi-a rămas în minte frumoasă, emoționantă și semnificativă: „Aproape acasă – Drumul crucii ne duce acasă”.

Au fost prezentări ale unor vorbitori de talie internațională. Au fost studii biblice, seminarii publice, au fost momente de reînviere a istoriei noastre denominaționale și de reactualizare a vremurilor biblice. Nu au lipsit nici prezentările artistice ale copiilor de pastori: memorări de texte biblice, declamație, multă muzică și rugăciune. Mai presus de toate, au fost întâlnirile. Am întâlnit oameni minunați, cu experiențele lor inspiratoare. Dar pentru ce toate acestea?

James Cress, secretarul Asociației Pastorale de la Conferința Generală, scria în editorialul revistei *Ministry* apărute special pentru acest eveniment: „Ca slujitori ai lui Dumnezeu, în acest moment crucial al istoriei, este imperios necesar să ne aducem aminte care este esența chemării noastre. Ca pastori adventiști, rațiunea noastră de a fi este să propovăduim pe Isus Hristos în toată plinătatea Sa și Evanghelia veșnică în lumina revenirii Sale iminente”. Apreciez că, după patru zile de convenție, acest deziderat a fost atins. Vorbind cu colegii despre acest lucru, pot afirma: „A meritat efortul!”

Walter Pearson afirmă primatul Golgotei, iar Don Leo Garilva stabilește relația dintre cruce și misiune, pentru ca Vasti Viana să adauge slujirea, iar Esdras Kayonga, unitatea credincioșilor. Rând pe rând, vorbitorii au completat drumul spre casă, care trece pe la cruce, cu: Biblia, creațiunea, devoțiunea, a doua venire, creșterea personală, isprăvnicia, Sabatul, biserica, mântuirea, speranța, etica profesională, sfințirea, judecata, așezarea din nou a lucrurilor și biruința finală. În lumina Golgotei, marile teme ale credinței devin mai

clare, iar misiunea, mai arzătoare. În tonuri diferite și în dialecte variate, în maniere originale sau în prezentări comune, drumul crucii a fost luminat îmbietor pentru a ne determina să ne grăbim.

O contribuție excepțională a avut Archibald Hart, de la Institutul Fuller, cu temele: „Vindecarea personală a pastorului” și „Refacerea după pierdere în viața de slujire”. Mi se pare revoluționară afirmația că „depresia este vindecătoare, dacă este luată în colaborare. Dacă poți identifica în ce constă pierderea și poți spune 'la revedere' la ceea ce ai pierdut, vindecarea va veni repede și bine”.

Cea mai mare durere au constituit-o seminariile: au

fost prea multe și s-au desfășurat în același timp. Este de prisos să enumăr aici lista celor 280 de prezentări, majoritatea de foarte bună calitate, ținute de oameni cu experiență în domeniile abordate. Mă voi limita doar la o amintire sumară a câtorva titluri, ale seminariilor la care am participat sau la care mi-ar fi plăcut foarte mult să particip: „Evanghelia integrată”, „Lecții noi din Vechiul Testament”, „Unitatea teologică, științifică și spirituală”, „Pute-

rea grupelor mici”, „Stilul de viață creșc, astăzi”, „Dezvoltarea viziunii și misiunii personale”, „Probleme reale, un Dumnezeu real” etc.

Colegii mei care au participat pentru prima dată la acest fel de întâlniri aveau să spună: „Nu am mai văzut niciodată o asemenea concentrație de teologi pe metru pătrat... Am fost mai mult decât încântat”. „Convenția pastorală a fost pentru mine o bună ocazie de creștere spirituală și dezvoltare profesională. Convenția a fost o binecuvântare. Am înțeles că pe Dumnezeu Îl interesează mai mult ce voi deveni decât ceea ce fac. Aceasta este pentru mine o chemare la adâncirea vieții spirituale, a apropierei mele mai atente de Dumnezeu. Atunci când stau în preajma Lui, văd ce trebuie schimbat în viața mea, văd ce trebuie să fac pentru cei din jur.”

Dar, dincolo de predici, seminarii și întruniri, au fost contactele personale cu oamenii. L-am căutat pe dr. Richard Stenbakken, de la conducerea Asociației

Contramiralul Barry Black, capelan adventist din marina americană, îi hrănește pe pastori cu o solie încurajatoare.

Capelanilor Adventiști. Împreună cu fratele Gheorghe Modoran, ne-am interesat de posibilitatea deschiderii și în România a acestui fel de lucrare. Noi avem deja capelani și este necesar un program de asistare a acestora. Am aflat că serviciul de capelanie acoperă patru domenii distincte: campusurile universitare, spitalele, închisorile și armata. Biserica Adventistă este foarte bine reprezentată în toate aceste locuri. Am stabilit să facem un plan de construire a capelanilor din școlile adventiste din România în vara anului 2001, când fratele Stenbakken va vizita Europa.

Am știut că, la orice eveniment de acest fel, este amenajată o cameră pentru rugăciune. Am avut curiozitatea să vizitez acest loc binecuvântat, dorind să o întâlnesc pe sora Ruth Jackobsen, pe care o cunoșteam din anul 1992. Am avut surpriza plăcută să descopăr un serviciu de lucrare prin rugăciune organizat în toată puterea cuvântului. Am ajuns la înțelegerea că, fiind o instituție spirituală, biserica are nevoie, în primul rând, de rugăciune și apoi de planuri de acțiune. Fraatele Sheley Tibor, un om de afaceri care are pe inimă dezvoltarea experienței rugăciunii în Biserica Adventistă, îmi spunea: „Dacă nu mă rog dimineața cel puțin două ore, am impresia că diavolul va avea

câștig de cauză în ziua respectivă”. Nicu Butoi mi-a spus într-o dimineață: „Am făcut o călătorie de rugăciune de trei ore în această noapte, întrucât nu mai circulau tramvaiele”.

Într-un interviu la studioul de Radio din Metro Center, Dwight Nelson spunea că un număr de o sută de mii de oameni s-au rugat pentru NET '98, iar ora dinaintea fiecărei prezentări pe satelit o petrecea singur în rugăciune. În același timp, o grupă de rugăciune îl însoțea într-o cameră alăturată, aceasta continuând să se roage pe toată durata transmisiei și după aceea.

Oamenii care veneau la camera de rugăciune, pe care am vizitat-o de trei ori în acest interval, exprimau cu toată convingerea adevărul că drumul spre casă este sigur numai pe genunchi. Nimeni nu se grăbea, nimeni nu era nerăbdător să termine rugăciunea, în ciuda cererii exprese a pastorului coordonator ca rugăciunile să fie scurte. Nimeni nu asculta povața, fiecare se simțea liber să dea curs nevoii de a zăbovi înaintea Domnului. Cineva din Filipine spunea: „Dumnezeu doarește să umblăm în unitate unii cu alții, dar Satana face orice efort să ne despartă”. Ne-am rugat arzător pentru unitatea bisericii și pentru sesiunea Conferinței Generale. Altcineva spunea că ceea ce se petrece în camera de rugăciune influențează ce se întâmplă în Comitetul de Numiri, așa că ne-am rugat și mai convingător.

Chiar în seara închiderii Convenției Pastorilor, fratele Peter Roennfeldt, secretarul Asociației Pastorale

Maria: Alicia Patterson interpretează rolul Mariei Magdalena „eliberate”. O altă dramatizare l-a avut ca erou biblic pe Daniel (jos).

a Diviziunii Trans-Europene, afirma în deschiderea sesiunii Conferinței Generale: „Aproape acasă poate fi prea departe pentru a putea ajunge acasă”. Acest gând mă determină la o serioasă cugetare. Dacă drumul nu trece permanent pe la Golgota, nu vom ajunge niciodată acasă. Dacă poporul meu se va pocăi și se va ruga, atunci poarta cerului va fi foarte aproape. Ispitele lui Satana vor fi la fel de puternice, dar influența sa va fi înfrântă. Peticile și pricinile de poticnire vor fi la fel de multe, dar calea credinței, care atinge permanent spiritul Golgotei, va trece peste ele ca și când acestea nu ar fi. Cred că, la această convenție pastorală, îngerii au avut bucuria să constate că lucrarea lor se va încheia curând împreună cu lucrarea celor pe care-i slujesc, pentru că vom fi în curând, chiar acasă.

Ion Buciuman este secretarul Asociației Pastorale a uniunii.

Drumul crucii și dezvoltarea personală

Mesaj devoțional prezentat marți, 27 iunie 2000,
la Convenția Mondială a Pastorilor

Viața pe care o trăiesc acum... o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine" (Gal. 2,20).

Înainte de a ne gândi la viața pe care o trăim, trebuie să punem întrebarea: Ce este viața? Întrebarea este la fel de veche ca neamul omenesc. Ea este pusă mereu și mereu, prin toată istoria umanității, care constituie o luptă continuă cu această chestiune. În secolul al XX-lea, nihilismul și lipsa de sens a existenței au transformat misterul întrebării într-o știință a respingerii vieții umane, știință ce a străbătut câmpurile morții – nenumărate Auschwitz-uri, Gulag-uri și purificări etnice.

De fapt, ce este viața? Unde să ne începem cercetarea? Realitatea experienței istorice ne arată că, la sfârșitul celor mai bune cercetări ale noastre, viața rămâne o taină. Gândurile intră în conflict cu visurile, planurile sunt opuse destinului nostru. Prezentul și viitorul sunt la poli opuși.

Unde să căutăm răspuns? În filozofie, care privește viața în termenii polarității și ai paradoxului? În politică, pentru care viața este o luptă pentru putere în numele binelui comun? În economie, pentru care viața este o curbă în arta administrării sau a proastei administrări umane? În educație, pentru care viața este o problemă de adaptare? Sau în misticismul oriental, pentru care viața nu este nici început, nici sfârșit, nici aici, nici acolo, ci un proces prin care înaintezi mereu și nu ajungi niciodată? Sau în umanism, care strigă prin pana lui Shakespeare că „viața este o poveste absurdă, spusă de un imbecil plin de furie”?

Nici una dintre toate acestea nu ne poate satisface dorința cea mai înaltă a inimii. Într-adevăr, sensul vieții nu poate fi găsit în viața însăși. Trebuie să fie ceva dincolo de hotarele acestei vieți, dincolo de neostenitele cercetări umane. Ceva care ține de un eveniment divin care a avut loc în istorie, care descoperă ce este viața, ce s-a întâmplat cu ea și cum ar putea viața să cuprindă și să ajungă să reflecte planul original al lui Dumnezeu pentru ea.

Există un asemenea eveniment? Da, există! A avut loc cu două mii de ani în urmă. Este un eveniment care ne duce dincolo de accidente și realizările vieții și ne confruntă cu scopul și sensul divin al vieții. Este eveni-

John Fowler

mentul care a câștigat bătălia decisivă din istoria marii lupte și care a asigurat triumful final al lui Dumnezeu, înfrângerea dușmanului, biruința asupra păcatului și faptul că fragmentele de lut, care suntem noi, pot fi reunite, profitând astfel de ocazia divină de a fi iarăși întregi. Este evenimentul crucii, pe care apostolul Pavel l-a proclamat, cu atâta curaj bisericii din Corint. „Dumnezeu era în Hristos, împacând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele

lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări” (2 Cor. 5,19).

Veniți cu mine la Calvar. Faceți această călătorie a credinței. Priviți la Omul de pe cruce – Omul Isus Hristos – care stă atârnat între cer și pământ în agonie. El poartă întreaga povară a păcatului și Se întreabă dacă întinericul separării de Tatăl va fi veșnic, în timp ce diavolul îl ispitește să Se dea jos, altfel urmând să-și dea și ultimul strop de sânge. Dar priviți încă o dată. Fiul omului este hotărât să rupă cătușele păcatului, să-l zdrobească pe cel rău o dată pentru totdeauna. El bea cupa legământului veșnic, întocmit cu mult timp în urmă, în sala tronului lui Dumnezeu, și strigă: „S-a sfârșit”. Lucrarea pentru care a venit este încheiată. Răscumpărarea din păcat este realizată. Împăcarea rasei umane a fost îndeplinită. Cel rău este zdrobit. Se arată zorii unei noi creații.

Crucea nu a fost doar o tragedie, un incident nefericit în viața unui om bun. N-a fost nici măcar un martiraj. A fost descoperirea finală a dragostei lui Dumnezeu față de om, calea prin care El a arătat că viața are sens în mijlocul haosului, că viața are scop în fața distrugerii, că viața are un destin, chiar dacă este înconjurată de disperare. Privind la cruce, trebuie să descoperim două adevăruri de bază: ne dăm seama cine suntem și recunoaștem ce putem deveni prin puterea crucii. Astfel se pune temelia pentru dezvoltarea creștină personală.

Cine suntem

Când a strigat de pe cruce: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac” (Luca 23,34), Domnul Isus a exprimat un adevăr universal și de necontestat: noi nu ne cunoaștem pe noi înșine. Necunoscând ce este viața, îi tratăm pe alții ca pe niște mașini care trebuie manipulate și folosite; ignorăm supremația lui Dumnezeu; violăm principiile naturii; confundăm iubirea cu pofta, eul cu Dumnezeu, mijloacele

cu scopurile, frumusețea cu moamele artificiale. Trăim într-o lume a noastră proprie, făcută din nimicnicie, destinată zădărniciiei.

Isus a urcat pe acel instrument al rușinii pentru tine și pentru mine. Prin cruce, El ne-a atribuit atâta valoare, încât a fost dispus să coboare în bezna istoriei, să ne scoată de acolo și să ne așeze sub razele dragostei lui Dumnezeu. În fața crucii, descoperim valoarea și demnitatea noastră. Dacă aș fi singurul păcătos din univers, Isus ar fi murit pe cruce pentru mine. Crucea era un mesaj unic: Dumnezeu m-a iubit atât de mult ca persoană, încât a dat pe unicul Său Fiu pentru mine, ca să nu pier, ci să am viață veșnică (Ioan 3,16). Isus mi-a conferit o valoare și o demnitate pe care nu mi le poate lua nimeni.

Dar aceasta nu e totul. La cruce învăț cât de nevrednic sunt eu ca să primesc un astfel de sacrificiu. Harul uimitor de la cruce îmi amintește că am fost creat după chipul lui Dumnezeu. Eu sunt păcătos. M-am răzvrătit împotriva lui Dumnezeu prin propria mea alegere. Păcatul a degradat chipul lui Dumnezeu din mine și mi-a distrus viața, personalitatea. Fac ce nu-mi place și nu sunt în stare să fac ce-mi place. Sunt fără putere și fără ajutor. Rătăcesc fără direcție. „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Rom. 7,24)

Răspunsul îmi vine urgent de la cruce: „Prin Isus Hristos, Domnul nostru” (Rom. 7,25). Disperat și având conștiința apăsătoare, crucea mă asigură că există speranță pentru mine. Sângele lui Isus mi-a spălat păcatele. Omul de pe cruce l-a înfrânt pe începătorul păcatului. El a sfidat moartea și viața. El m-a eliberat de suferință, păcat și moarte și m-a așezat la umbra Celui Atotputernic.

Astfel, crucea mă învață că, oricare ar fi starea mea, nu sunt fără speranță. Păcatul, vinovăția poate m-au copleșit. Poate sunt slab, inconsecvent, timid, fără speranță. Dar, la cruce, balamaua istoriei a fost întoarsă, ca să producă o

transformare în viața umană – o înnoire a calității, a valorii vieții, o dimensiune îmbogățită a ei. În viața umană a fost injectată o nouă putere. Vina și povara păcatului, sentimentul descurajării și al nimicniciei au fost îndepărtate prin cruce. Sentimentul rușinii a fost luat. Tu și eu putem să fim făpturi noi.

Cum recunoaștem înnoirea

Ce înseamnă a fi o ființă nouă și cum este posibilă o asemenea experiență? Doar crucea ne arată cum. „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1,7). A pierde realitatea sângelui lui Isus Hristos în teologie, în vestirea Evangheliei sau în experiența personală, a spune că la cruce nu a avut loc o moarte înlocuitoare înseamnă a respinge originea divină și scopul crucii. „În noaptea în care a fost vândut” (1 Cor. 11,23) și judecat, pentru a fi răstignit, Domnul Isus ne-a dat o solie pe care nu trebuie să o uităm niciodată, și anume că pâinea și vinul sunt simboluri ale trupului Său, care urma să fie frânt, și ale sângelui Său, care urma să fie vărsat „spre iertarea păcatelor” (Mat. 26,28). El nu a murit ca martir, așa cum a murit Lincoln sau Gandhi. Moartea Domnului Isus a fost lucrarea lui Dumnezeu prin care suntem răscumpărați din păcat. Ca să nu uităm aceasta, El a spus că Sângele Său „se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor” (Mat. 26,28).

Vărsarea sângelui este esențială. Ea ne vorbește despre păcat ca fiind real, costisitor, mortal, imposibil de înlăturat fără „sângele scump al lui Isus Hristos” (1 Petru 1,19). Adevărul acesta trebuie subliniat mereu, fiindcă trăim într-o lume care respinge realitatea păcatului sau rămâne indiferentă față de el. Filozoful hindus Vivekananda spunea că „este păcat să numești un om păcătos. Aceasta este o calomnie continuă asupra naturii umane”. Mulți ar putea să susțină astăzi o asemenea concepție, dar nu la crucea lui Isus. Acolo suntem confrunțați cu natura diabolică a păcatului, care poate fi zdrobit doar prin sângele lui Isus, care „se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor”.

Niciodată să nu uităm sau să fim indiferenți față de realitatea că Isus a murit pentru păcatele noastre și că, fără moartea Lui, nu poate exista iertare. Păcatele noastre L-au dus pe Isus la cruce. „Pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită, a murit pentru cei nelegiuiți... pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi”, „o dată pentru totdeauna” (Rom. 5,6-8; 6,10; Evr. 7,27; 10,10). Noi nu suntem mântuiți prin Hristos-omul cel bun, Omul-Dumnezeu, marele învățător sau modelul desăvârșit, ci prin Hristos de la cruce: „Hristos a fost tratat așa cum meritam noi, pentru ca noi să putem fi tratați așa cum merita El. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El n-a contribuit cu nimic, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea, care era a noastră, ca noi să putem primi viața, care era a Lui. 'Prin rănilor Lui suntem tămăduiți'” (Hristos, *Lumina lumii*, ed. 1999, pag. 14).

Sângele lui Isus este deci sămânța noii creșteri care începe în viața celui mântuit din păcat. Dar, atât înnoirea, cât și creșterea au câteva aspecte importante. Acestea sunt: împăcarea, moartea față de eu, trăirea unei vieți noi.

Împăcarea. Crucea este instrumentul lui Dumnezeu pentru împăcarea omului cu El. „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine” (2 Cor. 5,19). Datorită lucrării Sale pe cruce, eu pot să stau în fața Lui fără păcat și fără teamă. El îndepărtează fărădelegile noastre de la noi (Ps.103,12). El ne-a deschis o cale nouă ca să ajungem în prezența lui Dumnezeu, să intrăm într-o continuă părtășie cu El.

Împăcarea cu Dumnezeu atrage după sine împăcarea cu oamenii. În jurul crucii s-au adunat oameni atât de diferiți! Nu toți erau admiratori ai Săi și nu toți erau sfinți. Erau bărbați, femei, copii, egipteni mândri de afacerile lor, romani care se lăudau cu civilizația și cultura lor, greci care excela în erudiție, iudei care se considerau poporul ales, farisei care se credeau aleșii dintre aleși, saducheii care

considerau că ei dețin doctrina pură, sclavi care căutau libertatea, oameni liberi care trăiau în lux și plăceri.

Dar crucea nu a făcut nici o deosebire între aceștia. Toți erau păcătoși și tuturor le-a fost oferită calea spre împăcare. La piciorul crucii, pământul este drept. Este lansată o nouă frăție. Începe o nouă părtășie. Orientul și occidentul se contopesc, nordul coboară la sud, albi dau mâna cu negrii, bogații și săracii se îmbrățișează. Crucea îi cheamă pe toți la izvorul de sânge – ca să guste dulceața vieții, să împărtășească experiența harului și să vestească lumii că a fost creat un nou curcubeu pentru familia lui Dumnezeu. Isus „este pacea noastră, care din doi [iudei și neamuri] a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea... și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia” (Efes. 2,14-16).

Adevărul care stă la temelia Evangheliei este că, în Hristos, toți suntem una. Bigotismul de orice fel: rasial, economic, cultural, tribal, etnic, național, de castă, de sex, de culoare etc. este împotriva crucii și constituie o conduită inacceptabilă pentru cel care pretinde că înțelege puterea crucii.

Moartea față de eu. Nu putem citi Noul Testament fără să ne confruntăm cu acest aspect fundamental al noii vieți în Isus Hristos. Apostolul Pavel declară: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Gal. 2,20.21). În Romani 6,6-11 citim: „Omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului... Acum, dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El... socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru”. Iar Domnul Isus a enunțat astfel principiul vieții noi: „Dacă grăunțele de grâu, care a

căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă” (Ioan 12,24).

Viața creștină începe cu moartea. Până când eul nu moare, până când nu este crucificat, nu există nici un început. Trebuie să aibă loc o extirpare totală, radicală și conștientă a eului. „Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Cor. 5,17). Când Isus devine stăpânul deplin al vieții, se întâmplă ceva. Simon cel nestatornic devine Petru cel curajos. Saul persecutorul devine Pavel martirul. Toma cel îndoielnic devine misionar între păgâni. Lașitatea face loc curajului. Necredința se transformă în torță a credinței. Gelozia este înghițită de iubire. Interesul personal devine interes pentru frățietate. Păcatul nu mai are loc în inimă. Eul se află crucificat.

De aceea a insistat Isus, spunând: „Dacă voințe cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze” (Mat. 16,24; Luca 9,23). În ucenicia creștină, moartea eului nu este o opțiune, ci o necesitate. Crucea și cerințele ei – cele imediate și cele finale – cer un răspuns absolut. „Când Isus cheamă pe un om, El îi poruncește să vină și să moară... – moartea omului vechi” (Dietrich Bonhoeffer, *The Cost of Discipleship*, pag. 78, 79).

Chemarea vieții creștine este chemarea la cruce, la respingerea perseverență a dorinței eului de a fi propriul său mântuitor și la aderarea deplină la Omul de pe Cruce, „pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu” (1 Cor. 2,5).

Trăirea unei vieți noi. Este adevărat că, în Isus Hristos, „avem răscumpărarea, prin sângele Lui iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său” (Efes. 1,7). Și este la fel de adevărat că „prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (Efes. 2,8.9).

Da, harul este gratuit, dar el a costat viața Fiului lui Dumnezeu. Har gratuit nu înseamnă har ieftin. Harul

ieftin (termen inventat de Dietrich Bonhoeffer) denotă nu doar indiferență colectivă la cerințele uceniciei, ci orbire și surzenie personală față de chemarea lui Isus de a-L urma. „Harul ieftin înseamnă a predica despre iertare fără a cere pocăință, despre botez fără disciplină bisericască, despre Cina Domnului fără mărturisire a păcatelor... Harul ieftin este harul fără ucenicie, harul fără cruce, harul fără Isus Hristos viu și întrupat” (Dietrich Bonhoeffer, *The Cost of Discipleship*, pag. 47).

Harul ieftin nu are nimic de-a face cu chemarea lui Isus. Când Isus cheamă o persoană, El îi dă să poarte o cruce. A fi creștin înseamnă a-L urma pe Isus, și acesta nu este un truc ieftin. Harul atrage obligații. „Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt”, le scria Pavel corintenilor. „Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic [expresia din limba greacă *eis kenon* se traduce literal „pentru goliciune”]; ba încă am lucrat mai mult decât toți [apostolii]: totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine” (1 Cor. 15,20). Apostolul Pavel ducea o viață plină de roadele Duhului, prin puterea harului care lucra în inima lui. El le cere corintenilor „să faceți așa ca să nu fiți primit în zadar harul lui Dumnezeu” (2 Cor. 6,1).

Harul lui Dumnezeu n-a venit să ne răscumpere dintr-un fel de goliciune, pentru a ne duce în alt fel de goliciune. El dorește să ne ofere un loc în familia Sa. Și noi venim pentru că primim prin credință ceea ce a făcut El pentru noi pe cruce. După ce am intrat în familie, aducem roadele dragostei lui Dumnezeu prin puterea harului Său uimitor.

Care dintre noi poate spune că noi creștem în Hristos fără o experiență a hrănirii prin Cuvântul Său, fără experiența puterii primite prin rugăciune, fără să dăm un pahar de apă celui însetat, fără să respectăm Legea și s-o onorăm, fără să ne supunem voinței lui Dumnezeu?

Dezvoltarea creștină cere o viață trăită în armonie cu voința lui Hristos. Evanghelia lui Isus Hristos ne cere să acționăm așa cum a acționat

Continuare la pagina 59

Drumul crucii și venirea Domnului Hristos

Mesaj devoțional prezentat luni, 26 iunie 2000,
la Convenția Mondială a Pastorilor

„Să ne uităm țintă la... Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Evrei 12,2).

Am alergat cei 40 km la maratonul Londrei. Vă pot spune că a fost un fel de „drum al crucii”. Transpirația, durerea, epuizarea extremă, lupta psihologică, deshidratarea, tremurul mușchilor, toate acestea au constituit un fel de drum al crucii. Respirația grea, terenul accidentat, alergătorii neglijenți, cei care scuipau peste umăr, spectacolul celor ce vomitau, cădeau ori se târau cu durere, sutele și chiar miile de spectatori care urmăreau fiecare mișcare a corpului care se încorda să înainteze, distanța care se întindea în față și nu se mai termina constituiau cu adevărat un drum al crucii. Și drumul crucii nu e simțit niciodată ca fiind un drum scurt. Trebuie să iei fiecare curbă, să urci fiecare înălțime, să treci fiecare obstacol, să urmezi semnele, să te supui regulilor de alergare. Dar este singurul drum pe care să mergi, dacă vrei să ajungi la linia de sosire, să atingi obiectivul, să primești premiul. Nu există scurtături, nici un drum ușor. Nu există un drum fără durere și fără intersecții. Există doar un singur traseu marcat al cursei. Nu se poate devia sau alege un drum mai puțin pretențios. Nu te poți opri sau întoarce înapoi, nu poți amâna și totuși să te aștepti să termini cursa.

Într-un maraton există doar o singură viziune, un singur vis, un singur scop, o singură dorință și hotărâre, un singur țel, un singur gând care absoarbe totul: să ajungi la punctul final. Când alergi, păstrezi în minte acea viziune, simți emoția care te va copleși la punctul de sosire ca biruitor. Bucuria pusă înaintea noastră face ca drumul crucii să fie suportabil, mai presus de toate, aducător de bucurie și înviore. Să nu-mi cereți să explic aceasta. Nu pot. Apostolul Pavel exclamă: „El [Dumnezeu] ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus” (Efes. 2,6). În locurile cerești! Știți unde se afla Pavel când scria aceste cuvinte? Într-o închisoare din Roma, fără libertate, fără plăcerea de a călători în lume să viziteze bisericile pe care le-a înființat, conștient că în curând va ajunge la încheierea pelerinajului său pe pământ – la Roma, la butucul călăului, care avea să-i despartă capul

Hamilton Williams

de trup, făcându-l să se rostogolească pe pământ ca un trunchi de lemn.

Avea omul acesta halucinații când vorbea de șederea în locurile cerești cu Hristos? Și-a pierdut cumva mintea din cauza încarcerării brutale? O, nu! Era bucuria care i-a fost pusă înainte. Mă gândesc la Ștefan care, în timp ce trupul îi era zdrobit de ploaia de pietre prin care i-a fost curmată viața, plin de pace a exclamat: „Văd cerurile deschise și pe Isus, Prietenul meu, stând la dreapta

lui Dumnezeu. Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta” (vezi Fapte 7,56.60). Asemenea exemple nu se găsesc doar pe paginile scrierilor sacre. Mă gândesc la Norma Wickwire, o creștină activă în vârstă de 76 de ani din Florida care, chiar dacă medicii i-au înlocuit opt din cele zece articulații principale: ambele șolduri, ambii genunchi, ambii umeri, o gleznă și un cot, a rămas bine dispusă și refuză să se lase doborâtă de osteoporoză și de artrită reumatoidă. „Isus... pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea.”

Când am început să mă gândesc la maraton și să caut asemănări între acesta și drumul crucii, am observat un lucru extrem de tulburător. Vedeți, cei mai mulți dintre noi cred că, din moment ce drumul crucii duce acasă, tot ce avem de făcut este să mergem pe el și, atâta timp cât nu ne abatem de la el, drumul acesta ne va duce acasă. Se întâmplă însă că, la un maraton, aleargă mult mai mulți decât cei înscriși în cursă, cu număr de alergare. Ei s-au antrenat în mod conștiincios și consecvent. Sunt pregătiți și arată la fel ca ceilalți alergători sau chiar mai bine, pentru că de obicei aceștia au cel mai bun echipament. Sunt ovaționați și ei de mulțimea pe lângă care trec. Primesc tot ajutorul necesar pe parcurs. Aleargă în mod profesionist. Dar ceva nu este în ordine. Nimeni nu știe că ei aleargă. Ei nu s-au înregistrat. Nu au primit un număr. Nu au intrat în cursă în mod oficial. Ei aleargă cu tenacitate, ca toți ceilalți. Dificultățile sunt aceleași. Ei depun același efort, sunt la fel de hotărâți, își epuizează resursele fizice, dau tot ce au, fiecare dram de energie. Dar nu au număr de alergător! Și aceasta nu îi deosebește cu nimic de ceilalți, până la linia de sosire. Nu contează cine ești, linia de sosire nu o treci dacă nu ai număr de înscriere în cursă. Am văzut bărbați și femei încercând să-i evite pe oficiali, la capătul cursei – doreau doar bucuria, satisfacția de a trece linia de sosire

după toți acei kilometri parcurși, dar nici unul nu a trecut. Am văzut bărbați în toată firea plângând în hohote, cerând doar să treacă linia de sosire. Am văzut cum unii se luptau cu gârziile, sperând că vor fi mai puternici și o vor trece. Dar nu am văzut pe nici unul care să o treacă. Nu poți trece linia de sosire dacă nu ai număr de alergător.

Pericolul acesta este și mai mare când lucrezi pentru biserică. Dacă n-ai legătură cu Hristos sau ai pierdut-o și îndeplinești funcții în lucrare, este ușor să crezi că te afli în cursă. Este posibil ca un pastor să nu aibă o legătură vie cu Hristos și totuși să-și îndeplinească funcțiile clericale cu eleganță. De fapt, uneori, cu cât cineva este mai departe de Domnul, cu atât pare mai conștiințios în îndeplinirea datoriei profesionale. Un lucrător poate face mari sacrificii în bani, eforturi, datorii familiale, și totuși să nu aibă număr de alergare. El poate să poarte o cruce și să se aștepte ca, la sfârșit, să audă din partea Domnului cuvintele de bun-venit: „Bine, rob bun”. Dar există primejdia ca, în schimb, să i se spună: „Depărtează-te de la Mine, niciodată nu te-am cunoscut”. „Dar, Doamne, eu am ales 'calea crucii', am sacrificat, am răbdut, am suferit răni și agonie.” Și totuși să fie respins. Este înspăimântător!

În cursele de alergare, este foarte important să se țină seama de pericolul de deshidratare. Trebuie folosite punctele de alimentare cu apă. Timpul folosit pentru a bea apă nu este timp pierdut. S-ar putea ca alergătorul care refuză să bea la o anumită stație, cu gândul că va câștiga timp, să nu mai aibă puterea necesară să ajungă la următoarea. Pentru cel care s-a deshidratat, alergarea lui s-a încheiat. Slavă lui Dumnezeu, pe calea crucii nu sunt doar puncte de alimentare cu apă, ci există o fântână și păcătosul poate să se scufunde complet în apele ei răcoritoare și să-și spele toate petele de vinovăție. În ultimul maraton la care am participat, în afară de punctele obișnuite de alimentare cu apă, în locuri

strategice fuseseră plasate instalații de stropire. Alergătorii puteau să treacă prin dreptul jetului răcoritor, așa încât să-și ude tot corpul. Mi-am dat seama cât de potrivit era acest lucru. În timp ce înaintăm cu greu, dar cu pași hotărâți spre bucuria celei de-a doua veniri a Domnului Hristos, nu este suficient să bem puțin din fântână. Trebuie să ne scufundăm sufletul în curentul său dătător de viață. Aceasta nu se întâmplă o dată pentru totdeauna, cu ocazia botezului. E. C. Ward spunea că un pastor ar trebui să fie botezat o dată pe trimestru.

Când alergătorii ajung la punctul de sosire, nu oferă o imagine atrăgătoare. Eu nu mă refer la grupul de elită al alergătorilor foarte buni. Cei mai mulți nu facem parte din această categorie. Mă refer la ceilalți peste 30.000 de alergători care termină alergarea. Îmi amintesc de o doamnă în vârstă care s-a hotărât să termine maratonul. Ea intenționa să ajungă la capăt. După cea opt ore de alergare, a putut fi zărită din zona liniei de sosire. În mod normal, camerele de luat vederi nu ar mai fi fost acolo, dar, într-un fel sau altul, reporterii au înțeles că merita să filmeze sosirea ei. Femeia aceasta a refuzat să asculte de „sfatul” prietenilor și rudelor, să renunțe la cursă. Când camerele de filmat s-au îndreptat spre ea pe ultimii zeci de metri, ceea ce se vedea era respingător. De fapt, ea nu alerga, nici măcar nu mergea, ci se târa spre linia de sosire, cu eforturi extreme. Corpul ei eliminase tot ce fusese o povară pe drum. Unii și-au întors privirea, dezgustați, dar femeia a trecut linia de sosire. A terminat alergarea. A primit medalia.

De obicei, noi privim în viitor și îi vedem pe sfinți înaintând în marș spre împărăție, îmbrăcați în haine imaculate, fluturând ramuri de palmier ca semn al biruinței. Dar aceasta se va întâmpla doar după ce vor fi proslăviți. Însă acum, în timp ce înaintează spre a doua venire, sfinții sunt – pentru îngeri – o ceată de zdrențăroși jalnică la vedere. Zgâriați și loviți, chinuți și cu hainele rupte, batjocoriți și stigmatizați, sângărând și plini de răni, ei fac ultimii pași spre linia de sosire. Bărbați, femei și copii din toate colțurile pământului: de

la răsărit și de la apus, de la nord și de la sud, sunt invitați să se alăture Domnului Isus ca oaspeți și să locuiască în casa Tatălui lor; să contemple fața Sa iubitoare și, îmbrăcați în veșmintele purității Sale, să cânte și să se bucure împreună cu El de-a lungul veșniciei. Ei vin de pe cărări presărate cu spini, de pe mări furtunoase, din munți și văi. Ei vin acum, Doamne, la Tine, îmbrăcați în haina de nuntă a Mirelui, ca să-L vadă în curând pe El, care a fost pironit pe cruce ca să câștige biruința pentru ei.

„Isus... pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea.” Există aici două posibilități de interpretare: „Privind la cruce din punct de vedere omenesc, am putea spune că încrederea, credința în rezultatele viitoare ale suferințelor și morții Sale a fost cea care I-a dat lui Hristos putere să suferă toată rușinea crucii.” (*Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 7, pag. 481). Bucuria, mulțimea fericită a celor răscumparați, sunetul cântării celor biruitori, viziunea bărbaților, femeilor și copiilor ieșind din morminte în splendoarea învierii, viziunea nenumăratei mulțimi de pe marea de cristal, acestea au făcut ca tortura teribilă a crucii să poată fi suportată. Viziunea lacrimilor de bucurie, fiorul adânc al emoției sfinte care va străbate fiecare fibră a celor răscumparați, acestea L-au făcut pe Domnul Hristos să considere că merită să suferă crucea.

Dar pasajul poate fi înțeles și astfel: „În locul bucuriei aflate la îndemâna Lui – fie bucuria din existența Sa înainte de întrupare, fie cea din existența Sa din timpul întrupării, în afară de cruce –, Hristos a ales să suferă crucea” (*Ibid.*, pag. 482). Într-o epocă în care oamenii tind să țină cu tărie la ceea ce se află la îndemâna lor, „jucând pe ceea ce văd”, pe ceea ce pot să atingă și să aibă acum, pe lucrurile de care se pot bucura acum, drumul crucii ne învață că trebuie să renunțăm la acestea ca să alergăm după un premiu, după o cunună de valoare inestimabilă. Isus

Hristos, în loc să Se bucure de ceea ce se afla la îndemâna Sa, a ales să sufere crucea. Capacitatea de a amâna răsplata pentru ceva care merită mai mult este dorința celor ce merg pe drumul crucii, principiu atât de respingător pentru societatea noastră. Este veșnica luptă dintre impuls și reținere, dintre dorință și stăpânire de sine, dintre răsplata imediată și amânarea ei.

Probabil că nu există nici o califi-care spirituală și psihologică mai fundamentală decât stăpânirea impulsului. Ea stă la baza controlării tuturor emoțiilor, din moment ce toate emoțiile, chiar prin natura lor, conduc la acțiunea unuia sau altuia dintre impulsuri. Sensul de bază al cuvântului „emoție” este „a se mișca”. Tot mai mulți psihologi și psihiatri progresiști din zilele noastre încep să înțeleagă că au pus accentul greșit și că succesul nu depinde în primul rând de inteligență, ci de emoții, iar coeficientul emoțional, spre deosebire de cel al inteligenței, poate fi învățat. Desigur, ca de obicei, Dumnezeu este lăsat în afara ecuației, iar omului slab i se acordă prea multe merite. Se discută acum de capacitatea de a combate impulsul în favoarea obiectivului urmărit – în aceasta ar consta esența stăpânirii emoțiilor. Sunt cuvinte frumoase, principii mari, dar mecanismul este defect, fiindcă o foarte veche descoperire arată că „nu stă în puterea omului, când umblă, să-și îndrepte pașii spre țintă” (Ier. 10,23).

Și toate speranțele strălucite ale oamenilor sunt spulberate, ca atunci când li s-a pus următoarea întrebare câtorva dintre cei mai buni atleți, cu un coeficient de inteligență deasupra mediei: dacă am putea să-ți oferim un drog care te-ar face o stea olimpică, să fii aclamat și aplaudat de lume, să ai toți banii și faima care îi însoțesc pe atleții de valoare mondială, dar drogul te-ar ucide în decursul unui an, ai mai lua drogul? Cercetătorii care au pus această întrebare au rămas uimiți și surprinși când cei mai mulți dintre acești atleți foarte inteligenți au spus: Da, aș lua drogul.

Isus Hristos însă, în loc să Se bucure de ceea ce-I stătea la îndemână,

a ales crucea. Drumul crucii ne învață să amânăm satisfacția, să respingem impulsul în interesul obiectivului urmărit: întoarcerea Fiului lui Dumnezeu în gloria Sa indescriptibilă și catastrofică. În această perspectivă, a alege drumul crucii este apogeul inteligenței emoționale.

Crucea și bucuria celei de a doua venituri, cu tot ce este legat de ea, merg împreună și nu pot fi despărțite. Când o văd pe una, o văd și pe cealaltă; când sufăr crucea în trup, trăiesc bucuria în spirit. Când drumul crucii îmi smulge din mână anumite bucurii prezente, prin credință, inima mea se prinde și mai strâns de realitatea bucuriei celei de a doua venituri. Când drumul crucii îmi cere să depun eforturi aproape supraomenești ca să câștig suflete pentru Hristos, iar diavolul pare să rădă de rezultatele mele slabe, bucuria celei de a doua venituri îmi aduce aminte că Ioan a văzut fremătând o mulțime de oameni salvați, prea mulți ca să poată fi numărați, stând în fața tronului și în fața Mielului. Când drumul crucii îmi cere să sufăr un trup chinuit de durerea și de ravagiile unei boli care mă roade, mă înalță în spirit la sunetul trâmbiței lui Dumnezeu și la schimbarea mea, care va avea loc într-o clipă, într-o clipeală de ochi. Când disciplina și amploarea încercărilor de pe drumul crucii mă fac să-mi pierd echilibrul și să aud tipătul demonilor care caută să mă arunce în valuri, îmi lipsesc și mai tare urechea de marele orologiu al universului și aud în schimb cântecul dulce al sfinților din toate vremurile, care cântă atunci când se alătură îngerilor: În sfârșit, cerul, în sfârșit, cerul; O, istoria plină de bucurie a cerului! În sfârșit, cerul, în sfârșit, cerul; Slavă fără sfârșit, fără hotar, În cer, în sfârșit. Crucea face posibil acest lucru. Datorită crucii pot să aștept cu nerăbdare a doua venire, plină de bucurie, în loc de presimțiri înfricoșătoare. Atunci realitatea temei noastre se va împlini. Cu adevărat, drumul crucii conduce acasă.

Traducere de Aron Moldovan

Acest copil din Diviziunea Euro-Africa a recitat cu însoțire pasaje din Biblie, inclusiv Isaia 53.

Drumul crucii și dezvoltarea personală / Urmare de la pag. 56

El: în rugăciune, în ascultare, în studierea Cuvântului, în a face voia Lui și a merge la cruce. Evanghelia, cu toată puterea sa eliberatoare, creează ființe noi oriunde există luptă cu păcatul, oriunde o persoană este dezumanizată de sărăcie și nedreptate, oriunde există datorii fără demnitate, existență fără speranță, religie fără iubire. Creștinul se identifică personal și total cu Omul de pe cruce. El află de la Isus prețul păcatului, caută la El iertarea pentru păcat, poartă cu bucurie, în fiecare zi, crucea pe care Domnul i-o dă. Creștinul formează împreună cu Isus comunitatea credinței, a libertății și a dreptății. El proclamă față de lume, prin cuvânt și faptă, că Împărăția lui Dumnezeu este o realitate care confruntă viața.

A fi creștin înseamnă să vezi reflectarea Domnului nostru Isus Hristos de pe cruce pe fața fiecărei persoane care suferă, să cobori la cei singuri, bolnavi și muribunzi, să le dai primul ajutor, să-i faci să simtă căldura inimii iubitoare. Un asemenea creștinism nu poate fi înlocuit cu credința teologică și nu poate fi obținut prin nici un mijloc omenesc. Isus Hristos, Cel de pe cruce, trăind în noi, poate produce o asemenea viață. „Viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Gal. 2,20).

John Fowler este redactorul revistei Dialogue și director asociat al Departamentului Educație la Conferința Generală.

Traducere de Aron Moldovan

Cine sunt acești adventiști?

La Toronto, în afara SkyDome-ului

Valeriu Petrescu

Am văzut această întrebare oglindită în privirile uimite ale multor locuitori din Toronto. Timp de aproape două săptămâni, zeci de mii de adventiști de ziua a șaptea au umplut orașul Toronto cu prezența lor. O prezență vizibilă și incitantă. Orașul a aflat într-un mod inconfundabil că adventiștii de ziua a șaptea există și că sunt diferiți.

Începând cu afișele stradale și continuând cu relatările presei, prezența adventistă în oraș fusese anunțată. Dar materialele publicitare tind să aibă un impact din ce în ce mai redus asupra unor oameni bombardați permanent cu informații. Se știa că, în această perioadă, orașul va găzdui congresul mondial al Bisericii Adventiste. Și ce dacă? Probabil încă o manifestare de rutină. Și apoi aceasta îi privește pe adventiști, cine or mai fi și acești adventiști.

Deși în Toronto sunt 40 de biserici adventiste și aproape 20.000 de membri, impactul prezenței adventiste asupra unei arii metropolitane de aproape 4 milioane de oameni este minor. Așa cum se întâmplă și în România. Câți bucureșteni îi cunosc pe adventiști, chiar dacă sunt peste 4.000 în oraș? Sau câți locuitori din alte mari orașe românești îi cunosc pe adventiști? Câți dintre cei cu care ne întâlnim zilnic pe stradă știu cine sunt acești adventiști?

Ei bine, locuitorii din Toronto au avut prilejul să afle într-un mod direct și foarte concret cine sunt acești adventiști. În primul rând, au aflat-o cei din comerțul alimentar. Ca unii direct interesați să facă bani, au aflat că adventiștii nu beau alcool și nu fumează. Mare tristețe pe comercianții specializați în desfacerea de astfel de produse. Dar s-au adaptat repede și au înlocuit alcoolul cu băuturi răcoritoare. Peste tot în jurul SkyDome-ului erau înșirate tonete, oferind băuturi răcoritoare și apă de izvor, mai ales apă.

Apoi au aflat că adventiștii sunt vegetarieni. Așa că toate localurile au afișat meniuri vegetariene, oferite special pentru adventiști. Peste tot se putea citi: „Bun-venit adventiștilor de ziua a șaptea. Vă oferim meniuri speciale, vegetariene”. De la localurile cele mai luxoase din hoteluri și până la ultimul fast-food, toate aveau astfel de oferte. Până și celebrele cărucioare cu hot-dogs ofereau o variantă vegetariană a celebrului cârnăcior. Mă întreb dacă locuitorii orașelor românești ar fi aflat că adventiștii de ziua a șaptea sunt vegetarieni.

Au mai aflat locuitorii din Toronto și semnificația sintagmei „de ziua a șaptea” din denumirea bisericii

noastre. Și au aflat-o într-un mod foarte șocant. Am văzut o scenă care m-a amuzat, dar mi-a și dat de gândit. Era în primul Sabat. Tocmai se terminase serviciul divin de dimineață. Puhoiaie de oameni se revărsau pe toate ușile sălii. Nu departe de ușa pe care ieșisem, era un cărucior cu hot-dogs. Marfa era frumos așezată, grătarul încins, mirosul îmbietor se răspândea peste tot, iar lângă cărucior așteptau nu unul, ci doi vânzători pregătiți să-și servească prompt clienții. Dar cei ce ieșeau din sală treceau valuri-valuri pe lângă cărucior. Nu se oprea nici unul. M-am oprit puțin într-o parte și m-am uitat cum, treptat-treptat, fața celor doi vânzători se lungea de uimire. Priveau în stânga, priveau în dreapta și nu le venea să creadă că, din toată mulțimea aceea, nu se oprea nimeni să cumpere. Se uitau unul la altul și se minunau. Iar pe lângă ei treceau mame cu copii de toate vârstele, dar nici măcar un copil nu se oprea. Am stat câteva minute privind scena, amuzându-mă de uimirea celor doi care tocmai învățau la modul practic ce înseamnă „de ziua a șaptea”.

Nu știu dacă ei cunoșteau Cele Zece Porunci sau faptul că Sabatul este sâmbăta, dar sunt sigur că le-a rămas în minte un lucru: adventiștii nu cumpără sâmbăta nimic, nici chiar mâncare.

Mă întreb câți dintre locuitorii orașelor din România știu că adventiștii de ziua a șaptea nu numai că se duc sâmbăta la biserică lor, dar și că, în această zi, adventiștii nu lucrează, nu merg la școală și nu cumpără, nici chiar de mâncare.

Toronto este un oraș unde rareori vezi pe cineva fumând pe stradă. Cel mai adesea se fumează la ușa marilor blocuri de birouri, pentru că în interior este interzis. Așa că faptul că adventiștii nu fumează n-a produs cine știe ce impresie vizibilă. Și totuși, însuși primul, în cuvântul său de la închiderea sesiunii, a subliniat acest lucru, spunând: „Voi, adventiștii, sunteți cunoscuți ca unii care nu fumați, nu consumați alcool, nici droguri”.

Au existat nenumărate ocazii când am putut vedea privirile întrebătoare ale locuitorilor din Toronto sau ale turiștilor aflați în trecere prin zona unde se desfășura sesiunea, când vedeau o așa de mare diversitate de chipuri – albe, negre, orientale – și observau lejeritatea și aerul de familie care existau între acești oameni. Parcă se putea citi în privirile lor întrebarea: Cine sunt acești adventiști de ziua a șaptea? Și m-am întrebat: De ce trebuie să fie un astfel de eveniment pentru ca membrii bisericii să iasă în cetate și prezența lor să stârnească interes? De ce doar la ocazii festive să se știe că, în orașul respectiv,

Așa cum se vede în planul îndepărtat, în zilele de lucru, vânzătorii nu au avut motive de nemulțumire. Se pare că nici cumpărătorii.

există niște oameni diferiți? De ce ieșim atât de puțin dintre zidurile bisericilor noastre, când trimiterea divină este: „Duceți-vă în toată lumea...”?

Și încă ceva. Am văzut de câteva ori priviri pline de nostalgie aruncate spre participanții la congres. Priviri adresate familiilor prezente. Vedeam cum câte o mamă cu un copil de mână se oprea și privea cum trece câte o familie: mamă, copii și tată. Și ochii mamei ce privea păreau să spună: Ce bine ca familia să fie întreagă, mamă, tată și copii, așa cum a lăsat-o Dumnezeu! Într-o societate în care familia se destramă, în care căsătoria este privită ca o instituție anacronică, o biserică ce promovează principiile biblice despre familie nu poate decât să stârnească admirație. Și nu doar primarul din Toronto a remarcat acest lucru, ci și acele mame singure pe care le-am putut observa privind cu nostalgie spre familiile complete ale adventiștilor ce umpluseră orașul lor.

Au aflat multe cei din Toronto despre adventiștii de ziua a șaptea. Au aflat din ziare, care au scris substanțial despre acest eveniment. Au aflat de la televiziune, care a prezentat pe larg evenimentul. Dar au aflat și mai multe în mod direct. Au aflat cine sunt adventiștii de ziua

a șaptea pentru că aceștia au ieșit în oraș, în cetate. Și cred că acesta este mijlocul prin care și locuitorii orașelor românești pot afla cine sunt acești adventiști. Dacă vom ieși dintre zidurile bisericilor și ne vom amesteca printre oameni, trăind în lume, dar nefăcând parte din ea, atunci lumea va cunoaște și, cunoscând, va afla calea. Calea spre viață, cale care este Însuși Domnul Hristos.

Toronto nu va uita ușor această mare întâlnire a adventiștilor din întreaga lume. N-o va uita ușor, pentru că, în aceste zile, adventiștii au fost prezenți vizibil în oraș.

Nimeni n-a putut trece nepăsător, fără să se întrebe, măcar din curiozitate: Cine sunt acești adventiști? Și cred că, dacă se pune această întrebare, s-a făcut deja primul pas pentru ca Evanghelia

O biserică unică

Teofil Petre

Timp de zece zile, zeci de mii de oameni, din orice neam, din orice seminție, din orice limbă, puteau fi întâlniți pe străzi, prin magazine, în sălile de cursuri, la serviciile de închinare și la sesiunile de lucru.

Un simțământ aparte domină toate trăirile sufletești – **suntem o biserică unică.**

Unică prin unitatea în părtășie, în bucurie, în speranță și în crez, în ciuda diversității.

Unică prin interesul forțelor întunericului de a o nimici, dar **unică** și prin interesul Cerului de a o proteja și salva.

Și, lucru extraordinar, această biserică va rămâne **unică** în vecii vecilor pentru întregul univers al lui Dumnezeu.

Dar cea mai copleșitoare impresie, pentru mine, rămâne faptul că și eu fac parte din această familie **unică** a lui Dumnezeu și doresc să rămân în ea cu toți cei dragi ai mei.

Teofil Petre este președintele Conferinței Muntenia

să poată fi vestită lumii. Căci așa cum spune Scriptura: „Voi sunteți... epistola lui Hristos” (2 Cor. 3,3).

Valeriu Petrescu este directorul Casei de Editură „Viață și Sănătate”.

Unii dintre cei mai tineri participanți la sesiunea Conferinței Generale privesc cu încredere viitorul bisericii.

Revizuirea *Manualului bisericii*

Aron Moldovan

După cum știu mulți, *Manualul bisericii* (numit mai înainte *Manualul comunității*) a fost publicat pentru prima dată în anul 1932, după ce manuscrisul fusese pregătit de J. L. McElhany, pe atunci vicepreședinte al Conferinței Generale și mai târziu președinte al Conferinței Generale timp de paisprezece ani. Publicarea *Manualului* s-a făcut după ce Comitetul Executiv al Conferinței Generale a examinat manuscrisul cu grijă.

La sesiunea Conferinței Generale din 1946, s-a hotărât ca nici o schimbare să nu fie făcută în *Manual* fără o decizie din partea Conferinței Generale aflate în sesiune. Conform acestei hotărâri, pe agenda fiecărei sesiuni a Conferinței Generale se află și discutarea și, eventual, aprobarea schimbărilor propuse privind textul *Manualului*. În *Manualul bisericii* sunt prezentate și păstrate hotărârile luate de-a lungul anilor, care s-au dovedit a fi bune, și sunt adăugate prevederi care ar putea fi cerute de continuarea dezvoltare a bisericii și de sporirea complexității ei, pentru ca biserica să poată funcționa în mod eficient.

Ca și cu alte ocazii, la sesiunea Conferinței Generale desfășurată la Toronto, Canada, în perioada 29 iunie - 8 iulie 2000, au fost operate diferite modificări în *Manual*.

Una dintre cele mai importante modificări a fost făcută în structura *Manualului*. Acesta este împărțit în două tipuri de material. Conținutul principal al fiecărui capitol al *Manualului* are valoare mondială și se aplică fiecărei biserici locale, oriunde s-ar afla aceasta. Al doilea tip de material are caracter explicativ, apare sub formă de Note, la sfârșitul fiecărui capitol, și este oferit ca ghid. Notele au subtitluri care corespund subtitlurilor din capitolul respectiv și sunt corelate cu numerele paginilor respective. Schimbarea făcută este o expresie a recunoașterii faptului că sunt necesare unele deosebiri de procedură, determinate de condițiile specifice din diferite părți ale lumii.

Schimbările în *Manual*, cu excepția materialului din Note, pot fi făcute numai de către delegații Conferinței Generale, aflați în sesiune. Dacă anumite niveluri constitutive ale bisericii (uniuni de conferințe, conferințe) consideră că sunt necesare schimbări în *Manual*, propunerile de schimbare trebuie înaintate nivelului constitutiv imediat superior, pentru studiu și sfat. Dacă au fost aprobate, revizuirile propuse sunt înaintate următorului nivel constitutiv pentru a fi evaluate în continuare. Orice revizuire propusă va fi apoi trimisă la Comitetul

pentru *Manualul bisericii* al Conferinței Generale, care va lua în considerare toate amendamentele sau revizuirile recomandate și, dacă sunt aprobate, le pregătește pentru a fi prezentate la Consiliul Anual și/sau la Sesiunea Conferinței Generale.

Revizuirile din Notele situate la sfârșitul fiecărui capitol urmează o procedură similară, dar, după analiza și aprobarea lor de către Comitetul pentru *Manualul bisericii* de la Conferința Generală, ele nu vor fi prezentate spre aprobare sesiunii. În loc de aceasta, ele vor fi aprobate de către Comitetul Executiv al Conferinței Generale, cu ocazia Consiliului Anual, pentru a fi armonizate cu schimbările făcute în conținutul materialului principal al *Manualului*.

Așadar, vor fi două tipuri de material în *Manual*: **materialul principal** al fiecărui capitol, în care nu se pot face schimbări decât cu aprobarea majorității delegaților care votează la sesiunea Conferinței Generale, și **Notele** de la sfârșitul fiecărui capitol, în care se pot face schimbări cu aprobarea Consiliului Anual al Comitetului Executiv al Conferinței Generale.

La această sesiune, s-a recomandat și aprobat să se adauge un nou capitol 1 la *Manualul bisericii*, înaintea capitolului „Biserica viului Dumnezeu”. Titlul acestuia va fi „Autoritatea bisericii și *Manualul bisericii*”. Acest capitol se referă la autoritatea bisericii la începutul creștinismului și la autoritatea în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Aici sunt incluse citate din scrierile lui Ellen White și o definiție a conținutului *Manualului*, ca fiind „o expresie a înțelegerii pe care o are Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea cu privire la viața creștină, la conducerea și disciplina în biserică, bazate pe principiile biblice”.

În capitolul 5 al noului *Manual*, va fi inclus un subcapitol cu certificatul de botez și angajamentul pe care trebuie să-l conțină. Acest angajament repetă conținutul celor 13 întrebări puse candidaților cu ocazia examinării publice, dar sub formă afirmativă, nu interogativă. Spre exemplu: „Cred că există un singur Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, o unitate a trei Persoane coeternе”, nu: „Crezi că există...?” etc.

În acest *Manual*, se precizează că răspunsurile la cele 13 întrebări ale angajamentului pentru botez se pot face și în prezența unui grup de reprezentanți ai bisericii locale numit în acest scop, și nu doar în fața tuturor membrilor bisericii.

La capitolul 6, aliniatul „Cooperarea [prezbiterului] cu

conferința", se face referire la timpul trimiterii banilor la conferință de către trezorier. În *Manualul* nou se va menționa „la timpul stabilit de conferință”, nu „la sfârșitul fiecărei luni”, cum se menționează în *Manualul* de până acum.

În noul *Manual*, restituirea zecimii este caracterizată ca fiind „un privilegiu și o responsabilitate”, spre deosebire de formularea de mai înainte, care o prezenta ca „obligatie” (vezi capitolul 6 din *Manual*, aliniatul „Încurajarea plătirii zecimii”).

În același capitol 6, la aliniatul „Distribuirea responsabilităților”, sintagma „lucrare misionară” este înlocuită cu „lucrare cu cei din afară” (în engleză, „outreach work”). Înainte de „Datoriile diaconilor”, se precizează că diaconii nu pot să conducă nici un serviciu de hirotonire de slujbași în biserică, nu pot oficia căsătorii, nu sunt autorizați să conducă adunări administrative sau să officieze primirea sau transferul membrilor.

Prevederile de la aliniatul „Datoriile diaconilor” (cap. 6) au fost mult îmbunătățite și restructurate în șase puncte: 1) ajutor la servicii și adunări, 2) vizitarea membrilor, 3) pregătirea serviciului de botez, 4) ajutor la serviciul Cinei Domnului, 5) grija pentru bolnavi și săraci și 6) îngrijirea și întreținerea bunurilor bisericii.

Și datoriile diaconeselor sunt structurate diferit acum, pe trei puncte: 1) ajutor la serviciul botezului, 2) aranjamente pentru serviciul Cinei Domnului și 3) grija pentru bolnavi și săraci.

La subtitlul „Secretarul bisericii”, aliniatul „O slujbă importantă”, s-a adăugat un pasaj privitor la înregistrarea proceselor verbale în registru „sau în sistem de înregistrare corespunzător adoptat de biserică”. De la „Correspondența cu membri” a fost anulat paragraful doi, însă la aliniatul „Rapoartele trebuie trimise la timp” s-a adăugat amendamentul: „Aceste rapoarte sunt importante pentru acuratețea rapoartelor pregătite de alte organizații ale bisericii mondiale”.

Examenle de admitere la Institutul Teologic Adventist (I.T.A.)

La Teologie Pastorală, înscrierile se fac între 6 august și 3 septembrie, iar examenle de admitere se vor desfășura între 4 și 6 septembrie.

La Facultățile de Teologie-Litere, Teologie-Asistență socială, Științe economice-Management, înscrierile se fac între 1 și 17 septembrie, iar examenle de admitere se vor desfășura între 18 și 21 septembrie.

Senatul I.T.A. și comitetul Uniunii de Conferințe l-au numit pe fratele Valeriu Fărțăla, licențiat în drept și teologie, decan al Facultății de Teologie-Asistență socială, începând cu data de 1 iulie 2000.

Binecuvântarea lui Dumnezeu să-l însoțească în această responsabilitate.

Aron Moldovan

În același capitol 6 al *Manualului*, au fost îmbunătățite o serie de aliniate privitoare la datoriile trezorerului legate de depozitarea, păstrarea și administrarea fondurilor bisericii locale și trimiterea la conferință a fondurilor acesteia.

Denumirea „Activități laice” a fost înlocuită cu „Slujirea personală”. În noul *Manual* se precizează că cel ce coordonează lucrarea pentru persoanele interesate de credința bisericii „poate fi un prezbiter”.

Termenul „excludere” (capitolul 13, „Disciplina în biserică”) a fost înlocuit cu „îndepărtare” din biserică („remove”, în engl.), acesta fiind mai puțin încărcat de conotații negative. În limba română, „retragerea calității de membru” ar fi probabil expresia potrivită.

Capitolul 15 din *Manual*, care tratează „Divorțul și recăsătorirea”, a fost amplu îmbunătățit. În primul rând, s-a schimbat titlul capitolului, care va fi „Căsătoria, divorțul și recăsătorirea”. La începutul acestui capitol este dezvoltată ideea privind necesitatea întemeierii căsătoriei pe principiile biblice, păstrarea și consolidarea ei pe temeiul acelorași principii. Ceea ce i-a îndurerat pe unii delegați a fost faptul că, printre motivele de divorț, au fost introduse și „folosirea violenței” de către unul dintre soți și „abandonarea soțului sau soției de către un necredincios”. Unii dintre delegați care au susținut introducerea acestor motive au argumentat că ele nu justifică recăsătorirea celui ce divorțează, ci doar îi permit soțului abandonat sau supus vi-

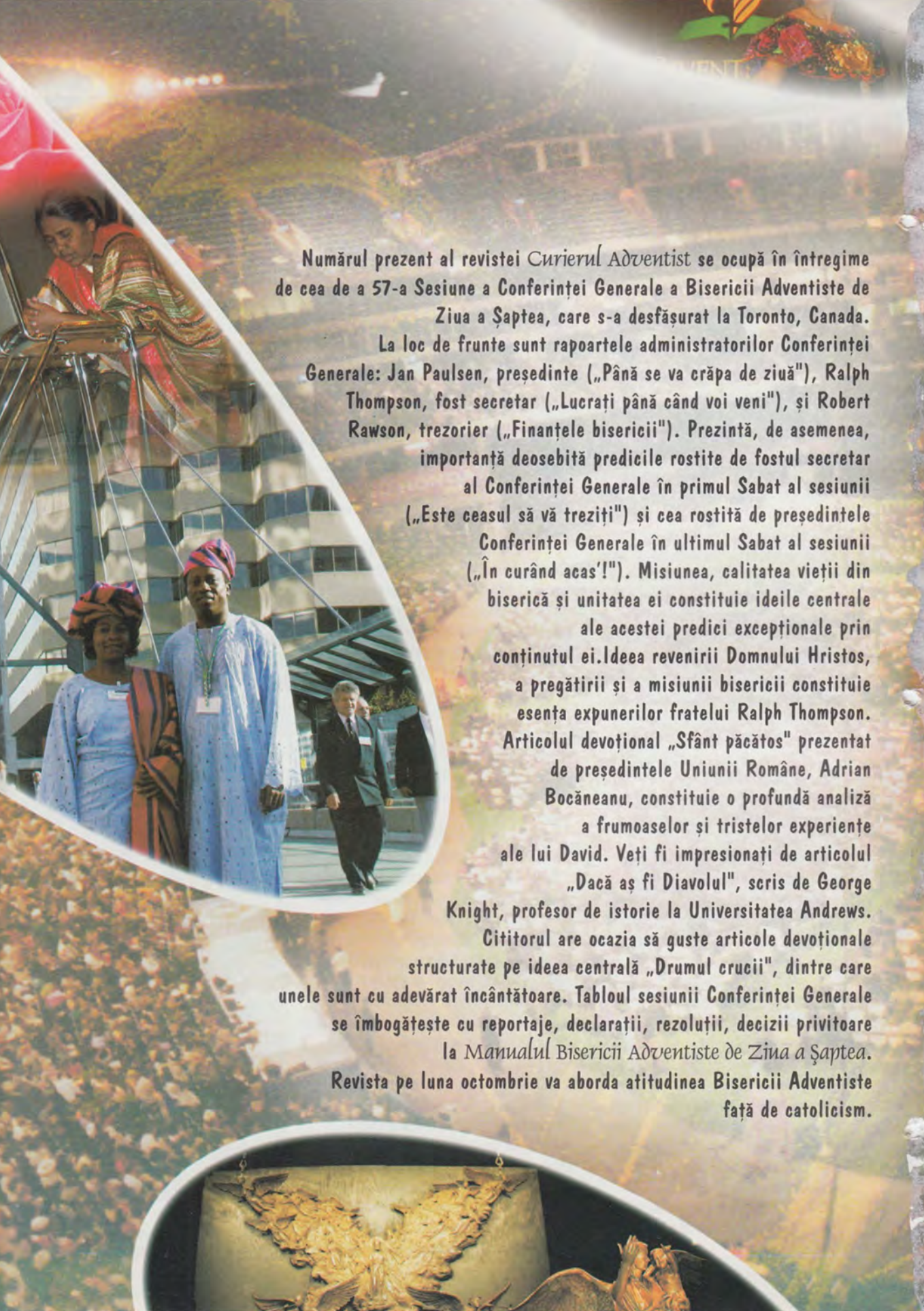
olenței să se protejeze împotriva violenței și a irresponsabilității celuilalt. Problema rămâne totuși discutabilă.

Căsătoria, divorțul și recăsătorirea vor constitui un subiect permanent pe agenda bisericii de pretutindeni și, datorită discrepanței dintre idealul spre care aspirăm și realitățile care ne înconjoară în această lume înstrăinată de Dumnezeu și chinuită de contradicții, întotdeauna se va putea obiecta cu privire la soluțiile propuse. Important este să tindem mereu spre ideal și să ținem seama de realități, fără să contravenim principiilor absolute și imuabile.

Aron Moldovan este redactor-șef al revistei *Curierul Adventist*.

Copii și adulți s-au unit să-l laude pe Dumnezeu cu instrumente neobișnuite, făcute din bambus.

Numărul prezent al revistei *Curierul Adventist* se ocupă în întregime de cea de a 57-a Sesiune a Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, care s-a desfășurat la Toronto, Canada.

La loc de frunte sunt rapoartele administratorilor Conferinței Generale: Jan Paulsen, președinte („Până se va crăpa de ziuă”), Ralph Thompson, fost secretar („Lucrați până când voi veni”), și Robert Rawson, trezorier („Finanțele bisericii”). Prezintă, de asemenea, importanță deosebită predicile rostite de fostul secretar al Conferinței Generale în primul Sabat al sesiunii („Este ceasul să vă treziți”) și cea rostită de președintele Conferinței Generale în ultimul Sabat al sesiunii („În curând acas’!”). Misiunea, calitatea vieții din biserică și unitatea ei constituie ideile centrale

ale acestei predici excepționale prin conținutul ei. Ideea revenirii Domnului Hristos, a pregătirii și a misiunii bisericii constituie esența expunerilor fratelui Ralph Thompson. Articolul devoțional „Sfânt păcătos” prezentat de președintele Uniunii Române, Adrian Bocăneanu, constituie o profundă analiză a frumoaselor și tristelor experiențe ale lui David. Veți fi impresionați de articolul „Dacă aș fi Diavolul”, scris de George

Knight, profesor de istorie la Universitatea Andrews.

Cititorul are ocazia să guste articole devoționale structurate pe ideea centrală „Drumul crucii”, dintre care unele sunt cu adevărat încântătoare. Tabloul sesiunii Conferinței Generale se îmbogățește cu reportaje, declarații, rezoluții, decizii privitoare la Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Revista pe luna octombrie va aborda atitudinea Bisericii Adventiste față de catolicism.